

ΠΩΣ ΕΚΜΗΔΕΝΙΣΕ
ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΑ
Ο ΙΟΥΔΑΪΣΜΟΣ
ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ

ΔΑΥΛΟΣ

ΔΡΧ. 1200

ΤΑΡΑΧΗ ΣΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ

**Πανάρχαιοι Έλληνες είχαν φθάσει
στις Ήνωμένες Πολιτείες και τὸ Μεξικὸ**

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό
Κυδαθηναίων 29, Πλάκα
105 58 Αθήνα.

Τηλέφωνα: 3223957, 9841655.
Τηλομοιότητα: 3314997

Τα Γραφεία του «Δ» λειτουργούν
πρωινές ώρες 9.30 - 13.30
καθημερινά (και Σάββατο).

Ίδρυτής-Ίδιοκτήτης-
Εκδότης-Διευθυντής:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ
Αγύλλεως - Μουσών 51
Παλιό Φάληρο.

Φωτοστοιχειοθεσία - Ατελιέ:
PRESS LINE
Μάγερ 11, Αθήνα, τηλ.: 5221792.
Εκτυώσεις:
Π. ΚΟΚΚΑΛΗΣ
Βιβλιοδεσία:
Κ. ΚΟΝΤΟΠΩΡΟΣ

- Τιμή αντίτιπου: 1.200 δρχ.
- Δωδεκάμηνη συνδρομή: 12.000 δρχ.
- Οργανισμών κ.λπ.: 18.000 δρχ.
- Φοιτητών: 8.000 δρχ.
- Έξωτερικού: 65 δολλ. ΗΠΑ.
- Η συνδρομή καταβάλλεται
κατά την έγγραφη.
- Η συνδρομή ανανεώνεται
αυτόματως μετά την λήξη του
12μήνου. Διακοπή της συνδρομής
γίνεται μόνον κατόπιν
τηλεφωνήματος του ενδιαφερομένου.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.

Όλες οι συνεργασίες και τα
ταχυδρομικά έμβασματα στη διεύθυνση:
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ, Μουσών 51
175 62, Π. Φάληρο, Αθήνα.

Παρακαλούνται οι συνδρομητές
που αλλάζουν διεύθυνση, να το
γνωστοποιούν στο περιοδικό.

Επιτρέπεται η αναδημοσίευση
κειμένων του «Δ», με την προϋ-
πόθεση ότι θα αναφέρεται ρητώς
η πηγή τους.

ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΥΤΟ:

ΣΕΛΙΣ 10368:

Οί «άοράτοι» και οί ούραγοί τους

Δ.Ι.Λ.

ΣΕΛΙΣ 10369:

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Β. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΠΕΛΙΤΣΑΚΟΣ, Α.
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΠΕΤΑΝΕΛΛΗΣ, Δ.
ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, Κ. ΜΕΪΜΑΡΙΔΗΣ, Δ. ΚΡΟΚΙΔΗΣ, Α.
ΚΑΠΟΝΗΣ, Α. ΠΕΤΡΟΥΤΖΑΚΟΣ, Ν. ΑΣΠΙΩΤΗΣ, Ζ.
ΠΕΤΡΙΔΗΣ - Σ. ΠΑΝ.

ΣΕΛΙΣ 10376:

«Σκέπτονται» πριν από μας για μας...

ΠΑΝ. Α. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 10377:

Η Έλληνική Σκέψη μοναδικός στυλοβάτης
της ανατέλλουσας «Κοινωνίας της Γνώσεως»

ΤΡΥΦΩΝ ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ 10385:

Πώς ό Ίουδαϊσμός εκμηδένισε
ιστορικά τό Έλληνικό Πνεύμα

Ε. ΑΤΤΑΒΥΡΙΟΣ

ΣΕΛΙΣ 10385:

Ο ελληνίζων φιλόσοφος Ώριγένης
και ο διαγωγμός του από τον Σκοταδισμό

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 10397:

Πανάρχαιες Έλληνικές επιδρομές
σε προκολομβιανό Μεξικό και ΗΠΑ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΤΑΝΟΣ

ΣΕΛΙΣ 10405:

Πώς η Κρατική Παιδεία «επιτυγχάνει»
την πνευματική κατάπτωση των Έλλήνων

ΓΙΑΝΝΗΣ Ν. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΕΛΙΣ 10410:

Θάνατος και «θάνατος» του Όδυσσέα Έλύτη

ΠΑΝ. ΣΑΡΑΝΤΟΣ - ΙΩΝ Δ. ΛΑΜΠΡΟΥ

ΣΕΛΙΣ 10412:

Αποκρυπτογράφηση της επιγραφής Κανκανιάς

ΚΩΣΤΑΣ ΔΟΥΚΑΣ

ΣΕΛΙΣ 10417:

Ταραχή στους κύκλους του Διεθνούς Έξονσιασμού
προκαλούν οί πανάρχαιες Έλληνικές πυραμίδες

ΠΑΝ. Α. ΚΟΥΒΑΛΑΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 10421:

Ο φασισμός-ρατσισμός της Π. Διαθήκης (III)

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΟΥΚΟΒΙΣΤΑΣ

ΣΕΛΙΣ 10427:

Αναζητώντας τον γνήσιον Όλυμπισμόν

ΣΑΒΒΑΣ ΚΟΥΜΠΟΥΡΑΣ

ΣΕΛΙΣ 10432:

«Έλληνιον» (συνέντευξη του κ. Κ. Πλεύρη)

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΜΠΕΞΗΣ

ΣΕΛΙΣ 10434:

Ο Γιαχβέ, ό Έκο και οί κοινωνίες

ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΑΘΜΟΝΕΥΣ

ΣΕΛΙΣ 10435:

Βαθειά μουσική διάδραση των Έλλήνων

ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΑΣΔΕΚΗΣ

ΣΕΛΙΣ 10440:

Αποκωδικοποίηση του Έρωτος

Ι. ΤΟΣΚΟΥΛΟΓΛΟΥ

ΜΟΝΙΜΕΣ ΣΤΗΛΕΣ

Ο ΚΑΛΑΘΟΣ ΤΩΝ ΑΧΡΗΣΤΩΝ: σελ. 10382 • ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ
ΑΔΗΡΙΤΑ: σελ. 10383 • Ο ΑΛΛΟΣ ΛΟΓΟΣ: σελ. 10394 •
ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΑ: σελ. 10395 • ΕΘΝΙΚΑ: σελ. 10403 • ΕΛΛΟΓΑ ΚΑΙ
ΜΑΝΤΙΚΑ: σελ. 10415 • Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ
ΠΡΟΠΑΤΟΡΩΝ ΗΜΩΝ: σελ. 10425 • Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ:
σελ. 10440.

ΤΟΜΟΣ ΙΕ' • ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 172 • ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1996

Οἱ «ἀόρατοι» καὶ οἱ οὐραγοί τους

Ὁ Χριστιανισμός ὡς θεο-λογία (= λόγος ἢ θεωρία περὶ θεότητας) οὐδέποτε ἀπασχόλησε κριτικά τὸν «Δαυλὸ» στὰ 15 χρόνια πὺν κυκλοφορεῖ. Εἶναι σ' ἐμᾶς σεβαστός, ὅπως κάθε θρησκευμα· καὶ εἶναι σεβαστὸ τὸ «πιστεύω» οἰουδήποτε ἀνθρώπου.

* * *

Ὅμως ὁ Χριστιανισμός, ὅπως κάθε θρησκεία, ἐκτὸς τοῦ θεολογικοῦ σύγκειται καὶ ἀπὸ δύο ἀκόμη στοιχεῖα: Τὸ ἱστορικὸ (παράδοση) καὶ ἓνα σύστημα ἠθικῆς.

Σ' ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ πρῶτο, ὁ Χριστιανισμός ὡς θρησκεία τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνισμοῦ (Ὁρθοδοξία) παρουσιάζει δύο γνωρίσματα: 1) Τὴν παντὶ τρόπῳ ρατσιστικὴ προβολή, ὠραιοποίηση καὶ προτυποποίηση τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος ἑνὸς ἔθνους, τοῦ Ἑβραϊκοῦ· καὶ 2) τὴν παντὶ τρόπῳ ρατσιστικὴ μείωση, συκοφάντηση καὶ ἀπόρριψη τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ὡς πρὸς τὴν περὶ ἠθικοῦ ἀνθρώπου ἀντίληψη τῆς Ὁρθοδοξίας παρατηροῦμε, ὅτι μεταξὺ τῶν ἀνθρωπίνων προτύπων (ἀγίων) πὺν προβάλλει, περιλαμβάνονται ἄτομα ἀπολύτως ἀπαράδεκτα ἀκόμη καὶ ἀπὸ τῆ σκοπιᾶ τῆς τυπικῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, τὰ ὅποια μνημονεύονται (στὰ ἴδια τὰ ἱερὰ διδλία) ὡς διαπράξαντα τὰ εἰδεχθέστερα ἐγκλήματα τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος ἢ τὰ ἀτιμωτικώτερα καὶ γιὰ κοινούς ἀνθρώπους ἠθικά ἀτοπήματα.

Στὰ δύο αὐτὰ μέρη τῆς σημερινῆς θρησκείας τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐντοπίζεται ἡ κριτικὴ τοῦ «Δαυλοῦ». Καὶ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν θαύτατη πεποίθησή μας, ὅτι δὲν μπορούμε νὰ μιλάμε γιὰ μιὰ πραγματικὴ ἀναγέννηση τῆς Ἑλλάδος, πὺν θὰ τῆς ἐξασφάλιση τὴν ἐπιδίωση καὶ τὴν προκοπή της στοὺς ζοφεροὺς χρόνους πὺν ζοῦμε –καὶ θὰ ζήσουμε σὲ ἀκόμη πῶ ἐπικίνδυνη μορφή στὸ ἀμέσως προσεχές μέλλον–, ἀν πρῶτ' ἀπ' ὅλα ἡ θρησκεία της δὲν ἀνταποκρίνεται στὶς ἀδήριτες ἀνάγκες τῶν καιρῶν.

* * *

Ταῦτα εἰς ἀπάντησιν πρὸς κάποιους «ἀοράτους» τοῦ Διεθνοῦς Ἐξουσιασμοῦ – οἱ ὅποιοι, σημειωτέον, «δὲν δίνουν πεντάρα» γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία–, πὺν διαστρεβλώνουν τὴν διανυέστατη κριτικὴ τοῦ «Δαυλοῦ» καὶ μᾶς ἀποδίδουν «σχέδια» καὶ «σκοπούς», πὺν μόνον ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο μῖσος τους κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκπηγάζουν· ἀλλὰ καὶ εἰς ἀπάντησιν ὠρισμένων θλιβερῶν οὐραγῶν τῶν «ἀοράτων», οἱ ὅποιοι, μολονότι ἐντόπιοι καὶ κατὰ δήλωσιν «Ἑλληνες», σέρνονται στὴ λάσπη τῆς συκοφαντίας – στὴ λάσπη πὺν τοὺς τρέφει.

Δ.Ι.Λ.

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἀρχαῖα Ἑλληνικὰ γλωσσικὰ στοιχεῖα στὴν Ἰνδιάνικη γλῶσσα Κέτσουα τοῦ Περού

Κύριε Λάμπρου,
[...] Θέλω νὰ ἀναφερθῶ στὴ θεωρία τοῦ κ. Νόρς Γιόζεφσον καὶ τὴν ἐργασία τοῦ συνεργάτη σας κ. Ἰωάννη Τσαμαλῆ γιὰ τὴν σχέση Ἑλλήνων-Πολυνησίων («Δαυλός», τ. 169 καὶ 170), ποὺ μ' ἔχει ὁμολογουμένως συναρπάσει. Ἐχὼ ταξιδέψει ἀρκετὲς φορὲς στὶς Νότιες Θάλασσες καὶ ἔχω μελετήσῃ τὸν πολιτισμὸ τῶν ἰθαγενῶν. Ποτὲ δὲν μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ὁποιαδήποτε σχέση τῶν προγόνων μας μὲ τοὺς κατοίκους τῆς Ὠκεανίας. Ἐχοῦμε τόσες τεράστιες διαφορὲς. Βέβαια ὑπῆρχε ἡ θεωρία (μὲ ἀπόδειξη μάλιστα) τοῦ Νορβηγοῦ ἐξερευνητῆ Θὼρ Χέγκερνταλ, ἀλλὰ κανεῖς δὲν φαντάστηκε ὅτι Ἕλληνες θὰ μπορούσαν νὰ φτάσουν τόσο μακριά. Πρόσφατα ἡ νέα θεωρία τοῦ Enrico Mattievich θέλει τὸν Ὀδυσσεά καὶ

τὸν Ἡρακλῆ στὴν Βραζιλία («Ταξίδι στὴ Μυθολογικὴ Κόλαση», ἐκδόσεις «Ἐκὰτῃ», 1995). Ἐφ' ὅσον ὅμως Ἕλληνες μπορούσαν νὰ ταξιδεύουν μέχρι τὸ Περού, γιὰτὶ ὄχι καὶ ἀπέναντι στοὺς Νηοὶ τοῦ Πάσχα ἢ στὴν νῦν Γαλλικὴ Πολυνησία;

Ὁ Ἰσπανὸς θαλασσοπόρος καὶ ἐξερευνητὴς Pedro Sarmiento de Gamboa (1532-1592) εἶναι σαφές, ὅταν γράφει: «Ὁ Ὀδυσσεάς, ἂν πιστέψουμε αὐτὰ ποὺ λέγονται, μπορούμε νὰ συμπεράνουμε ἀπὸ ἐνδείξεις ὅτι ἀπὸ νηοὶ σὲ νηοὶ κατάφερε νὰ φτάσῃ στὴ γῆ τοῦ Γιουκατὰν καὶ Καμπέτσε, διότι οἱ κάτοικοι αὐτῆς τῆς γῆς ἔχουν ροῦχα καὶ καπέλα "grecesco" ἀπὸ τὸ ἔθνος τοῦ Ὀδυσσεά» καὶ ὅτι ὀνομάζουν τὸν θεὸ τους Τέος καὶ λατρεύουν μιὰ ἄγκυρα πλοίου σὰν λατρευτικὸ-σεβάσμιο

ΕΛΛΗΝΙΚΑ		ΚΕΤΣΟΥΑ	
ἀγνός	καθαρός, ἱερός	ahnana (ἀχνάνα)	ἱεροτελεστία, τελετὴ, σύνολο ἐκδηλώσεων μιᾶς θρησκείας
ἀγνοτελής	ἱεροτελεστίες	ahnay (ἀχναή)	πράξεις, παντομίμα, χειρονομία ἱεροτρελεστίας
ἄνα	ψηλά, ἐπάνω, ἀπὸ πάνω, πρὸς τὰ πάνω	hana (χανά) hanan (χανάν)	ψηλά, ἐπάνω, πάνω μέρος σὲ ψηλότερο μέρος
ἀντί	ἐνώπιον τοῦ...	anti (ἄντι)	ἀνατολικὴ περιοχὴ, ἀνατολὴ
ἀντην	ἐνώπιον,		
ἀντ.-ἥλιος	βλέποντας μπροστὰ ἀνατολικός, γυρισμένος ἀνατολικά		
αὔρα	ἀέρας, μαϊστράλι, φύσημα ἀνέμου	guairas (γκουαίρας)	φοῦρνοι, στοὺς ὁποίους ὁ ἀέρας φυσάει δυνατὰ
ἀήρ	ἀέρας	waira (ουαίρα) wayra (ουαίρα)	ἄνεμος, ἀέρας ἄνεμος, ἀτμοσφαιρικός κινούμενος ἀέρας
Ἀπόλλων	Θεὸς τοῦ Ἥλιου τῶν Ἑλλήνων. Μεγάλος προστάτης τῆς ἱατρικῆς καὶ τῶν χρησμῶν	Arulu (Ἀπούλου) ἢ Apolo (Ἀπόλο) Arulupanra (Ἀπουλουπάνρα) κυριολεκτικά: ἢ Apolobamba (Ἀπολομπάμπα) Πρωτεύουσα τῆς περιοχῆς τοῦ Καουπολιακάν	Περιοχὴ στὴν ἐπαρχία τῆς Καουπολιακάν (Βολιβία) κυριολεκτικά: Περιοχὴ τοῦ Ἀπόλλωνα
ἀρά	προσευχή, δέηση ἱκεσία	arulli (ἀπούλι) arariwa (ἀραρίουα)	ἀρμόδιος, ἀνώτερος ἄρχων ἱεροκλήρυκας, φύλακας τῶν χωραφιών, ποὺ καταδιώκει τοὺς κλέφτες μὲ φωνές

εἶδωλο. Συνιστᾷ, οἱ Ἰσπανοὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμα τοῦ Ὀδυσσεά, γιὰ νὰ κατακτήσουν τέλος τὴν Νότια Ἀμερική.

Ἔχουμε ἀκόμη ἓνα παράδειγμα, ποὺ εἶναι ἀξιοσημείωτο, ἄσχετα ἂν θὰ τὸ δεχτοῦνε οἱ πολλοί. Ὁ Οὐρουγουανὸς ἀμερικανιστῆς Vicente Fidel Lopez δημοσίευσε τὸ 1871 στὸ βιβλίο του «*Les Races Aryennes du Perou*» ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν του, σύμφωνα μὲ τὰ ὁποῖα διακρίνονται συμπτώσεις μεταξὺ λέξεων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ τῆς ἰνδιάνικης Κέτσουα. Τὴν συγγένεια τῆς γλώσσας τὴν ἀποδίδει στὴν παρουσία τῶν Πελασγῶν στὸ προ-κολομβιανὸ Περού. Οἱ Πελασγοὶ αὐτοὶ ὀνομάζονται ἐπίσης «Ἀργεῖοι»! Σὰς ἐπισυνάπτω σχετικὸ πῖνακα ποὺ βρήκα στὸ

βιβλίο τοῦ Enrico Mattievich, μὲ τὴν παράκληση νὰ τὸν δημοσιεύσετε, γιὰ νὰ συμπληρωθεῖ ἡ ἐρευνα ποὺ ἔχετε ἀρχίσει ἐδῶ καὶ ἀρκετὰ χρόνια.

Ἡ πιθανὴ παρουσία τῶν προγόνων μας στὸ Περού καὶ στὴ Βολιβία (ἴσως καὶ στὸ Μεξικὸ, τὴ Νοτιοανατολικὴ Ἀσία καθὼς ἐπίσης καὶ στὰ χιλιάδες νησιά τῆς Μικρονησίας, Μελανησίας καὶ Πολυνησίας) ἀναφέρεται ἀπὸ διάφορους ἐρευνητὲς (μεταξὺ αὐτῶν πάλι ὁ Θῶρ Χέγκερνταλ) σὰν ἓνας μυστηριώδης λαός, ποὺ ἔκτισε τὸ Τιχουανάκο (ἴσως καὶ ἄλλα μνημεῖα καὶ ναοὺς), ἀλλὰ καὶ δημιούργησε πολιτισμοὺς στὸν Νέο Κόσμο σὰν αὐτοὺς τοῦ Τσαβὶν καὶ τῶν Τολτέκων.

Πῶς νὰ ἀποδείξει ὅμως κανεὶς τὴν ἐλληνικὴ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ		ΚΕΤΣΟΥΑ	
ἄρας	παράκληση	arariwa	κήρυκας ποὺ ἀναγγέλλει μὲ δυνατὴ φωνὴ τὶς ἀποφάσεις τῆς ἡμέρας ἢ τῆς ἐβδομάδας
ἀρᾶσθαι ἀραίος	κατὰρα μισητός, καταραμένος, αὐτὸς ποὺ καταριέται	aray! (ἀραί) arayhakh (ἀραηχάκ)	(ἐπιφώνημα) «νὰ πάρει!». (ἐπιφώνημα) «παλιάνθρωπε!»
νέκυσ νέκυια	θάνατος θυσιά ἐνὸς θύματος γιὰ ἐπὶ κλήση νεκρῶν	nak'a (νακά) nak'ak (νακάκ) nak'ay (νακάη)	σφάζω, ἀποκεφαλίζω σφαγέας, χασάπης σφάζει, ἡ πράξη ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς σφαγῆς
πύργος	ὄχυρό μὲ πύργους μιάς ἀκρόπολης, μὲ τείχος μὲ πολεμίστρες, τείχη	pirka (πίρκα) pirkay (πιρκάη)	ἄτεχνο τεῖχος γιὰ ἀπομόνωση ὑψώνω τεῖχος
πυρότης πύρινος	θερμότητα ἀπὸ φωτιά, φλογισμένος, θερμός	piris (πύρις)	εἶδος πιπεριάς ὀνόματι «ἄχι» (aji), μικροσκοπικῆς, κόκκινης καὶ πολὺ καυτερῆς
πυρὸς	σιτάρι	Pirua (Πιρούα)	Κέτσουα, ὄνομα τοῦ πλανήτη Δία ὑπεύθυνου γιὰ τὴ φύλαξη τῆς δρέψης ὅλων τῶν γεωργικῶν προϊόντων καὶ εἰδικὰ τοῦ ἀραβόσιτου
ρῆμα	ῥ, τι λέγεται, ἐκφραση, λέξη γλώσσα, διάλεξη, ποίημα, ρῆμα	rima (ρίμα) rimatsi (ριμάτσι) rimac (ριμάκ) Rimac (Ριμάκ) rimay (Ριμαῖ)	ὁμιλία, συνομιλία, λόγια ὁμιλητῆς ὁμιλητῆς Ἀρχαῖο μαντεῖο, ποὺ βρῖσκεται στὴ Λίμα, ποὺ ἀπαντοῦσε στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τοῦ ἀπεύθυναν γλώσσα, ἰδίωμα, προφορικὴ ἐκφραση τῆς σκέψης
ρύμα	ρεῦμα ὕδατος	Rimac (Ριμάκ) Arurimac (Ἀπουριμάκ)	Ποταμὸς ποὺ περνáει ἀπὸ τὴ Λίμα ὄνομα ἐνὸς μεγάλου ποταμοῦ τοῦ Περού ("ἀποῦ" σημαίνει κύριος, μεγάλος, διάσημος)
ρώμη ρωμαλέος	δύναμη, σωματικὸ σφρίγγος δυνατός, εὐρωστος	rumi (ρούμι)	πέτρα, ὀρυκτὴ οὐσία στέρεη καὶ ἀνθεκτικὴ/σκληρὴ ἀναισθητο, στέρεος

παρουσία σ' αὐτὰ τὰ μακρυνὰ μέρη, τῇ στιγμῇ ποὺ οἱ Εὐρωπαῖοι κατακτητὲς κατέστρεψαν τὶς «διδιοθηκὲς» καὶ τὸν πολιτισμὸ τῶν ἰθαγενῶν, τοὺς ὁποίους προσπάθησαν νὰ «ἐκπολιτίσουν»; Γιὰ νὰ μὴν ἀναφεροῦμε στὶς ἱεραποστολές, ποὺ τόση ζημιὰ ἔχουν κάνει ἀπὸ τὸν 15ο αἰῶνα στοὺς Ἰνδιάνους καὶ πρωτόγονους τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ὠκεανίας. Τὰ

διβλία τῆς κάθε ἐποχῆς ἀλλὰ καὶ τὰ ἡμερολόγια τῶν πλοίων εἶναι ἀδιάφενστοι μάρτυρες αὐτῆς τῆς μαύρης σελίδας τῆς ἀνθρωπότητος.

Φιλικά
Βασίλης Χατζόπουλος
Δημοσιογράφος, Ἀθήνα

Στοιχεῖα γιὰ τὴν πανάρχαια Ἑλληνικὴ ἐπίδραση στὴ Μ. Ἀνατολὴ

Κύριε διευθυντά,
Ἕνα ἀπομεινάρει τῆς Ἑλληνικῆς κοσμοκρατορίας στὴν Γῆ – τῆς ἐποχῆς τῶν θεῶν – εἶναι ἡ Σφίγγα τῆς Αἰγύπτου. Ἡ ὄψη τῆς Σφίγγας ἀναπαριστᾷ τὴν Ἑλληνίδα θεὰ – βασιλίσσα τῆς Αἰγύπτου Ἰσιδα (= Δήμητρα – Δά-μητρα = Γῆ-μήτρα). Ὁ ἀντιβασιλέας τοῦ Κρόνου στὴν Αἴγυπτο, ὁ Ἑρμῆς ὁ Τρισημέστος ἢ Θῶρ, λέγει: «Ἦ ταλαίπωρη θεὰ Ἰσις, θὰ μείνῃς στὸ μέλλον μόνη ἐν ὄρει τοῦ Νείλου... Πετρωμένη ἔτσι, ὅπως ὑψώνεσαι ἐδῶ, θὰ παρακολουθῇς στὴν πορεία τῶν αἰώνων τὴ μοῖρα τῆς θεϊκῆς μας φυλῆς, θλίβερό ἀπομεινάρει μιᾶς ἐπικείμενης καταστροφῆς». Ὁ Ἑρμῆς λέγει ξεκάθαρα, ὅτι ἡ Σφίγγα εἶναι προῖον τῆς Ἑλληνικῆς (θεϊκῆς φυλῆς). Ὁ Ἐντγκαρ Κέυσυ λέγει, ὅτι ὁ ἀρχιτέκτων τῆς Σφίγγας ἦτο ὁ Ἑρμῆς ἢ Θῶρ. Βλέποντας ὁ Ἑρμῆς, ὅτι ἔρχεται μεγάλη καταστροφή ἀπὸ σεισμούς καὶ τὸν κατακλυσμὸ, κατασκεύασε τὴν Σφίγγα ὡς ἀποθήκη γνώσεων τῆς ἐποχῆς τῶν θεῶν. Αὐτὴν τὴν ἀποψη τὴν ἐπιθεβαιώνει καὶ ὁ Ἑβραῖος ἱστορικός Ἰώσηπος: «Οἱ τοῦ Σὴδ (Ποσειδῶνος) ἔκγονοι, προλεγοντες τὴν μέλλουσα καταστροφή τῶν ἀνθρώπων, ἔφτιαξαν δύο στήλες, τὴ μίαν πλίθινη, τὴν ἄλλη λίθινη, ἔγραψαν σ' αὐτὲς τὰ τοῦ πάππου τους Σὴδ... οἱ στήλες μετὰ τὸν κατακλυσμὸ ἔμειναν (θαμμένες) ὡς τώρα». Νὰ ποιοὶ εἶναι οἱ λεγόμενοι πολιτισμοὶ τῆς Αἰγύπτου, τῆς Μεσοποταμίας, τῆς Ἰνδίας κ.λπ. Εἶναι οἱ ἀναμνήσεις ἀπὸ τὸν πολιτισμὸ τῆς ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων θεῶν. Ὅπως ἄλλωστε παραδέχονται καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Αἰγύπτιοι ἱερεῖς στὸν Σόλωνα: «Ἐσεῖς, Σόλων, οἱ Ἀθηναῖοι προὔπηρχατε ἡμῶν 1.000 ἔτη».

Ἀπὸ ποιά «Σημιτικὴ» γλῶσσα ἢ γραφὴ

προῆλθε ἡ Ἑλληνικὴ; Τὸ 9.000 π.Χ. ὑπῆρχαν «Σημίτες», ὅταν γύρω στὸ 1.400 π.Χ. ἐμφανίζονται στὴν ἱστορία; Ἄρα αὐτὲς ποὺ λέγονται «Σημιτικὲς γλώσσες» εἶναι ἰδιώματα τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας, ὅπως εἶναι καὶ ὅλες οἱ γλώσσες (βλ. καὶ Ἰωσήφ Γιεχούντα, «Hebrew is Greek»). Ὅπως λέγει ὁ Προμηθεὺς (Ἰλιάδα Ω 784-805): «Πρὶν ἀπὸ ἐμένα οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν σὰν τὰ ζῶα. Ἐγὼ ἔδωσα στοὺς ἀνθρώπους τὴν γνώση, τοὺς ἀριθμούς καὶ τὰ γράμματα». Ὁ Στοβαῖος λέγει, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γραφὴ εἶναι ἡ πρώτη γραφὴ στὸν κόσμον καὶ ἐδιδάχθη στὴν Αἴγυπτο, Μ. Ἀνατολὴ ἕως Ἰνδίες, Κίνα, ἀλλὰ καὶ Ἀμερικὴ. Ὁ Durant γράφει, ὅτι σὲ Κινέζικα κείμενα ἀνέγνωσε: «Ὁ Φοῦ-Χι (Ἑρμῆς ἢ Θῶρ) μετὰ τὴν δοθήθεια μιᾶς πολὺ μορφωμένης βασιλίσσας (Μά-Ρέα-Κυδέλη) ἔμαθε στοὺς Κινέζους τὰ γράμματα». Ὁ Besant ἀναφέρει, ὅτι «τὸ Τάο τὸ ἀντέγραψε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Χρῆσης Πύλης ἀπὸ τὸ σύγγραμμα τῆς Μητέρας βασίλισσας τῆς Δύσης» (Ρέα-Κυδέλη).

Σήμερα κάποιοι λέγουν, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀντέγραψαν τὰ πάντα ἀπὸ τοὺς Αἰγύπτιους ἢ τοὺς ἄλλους Ἀνατολικούς λαούς. Τὰ ἀρχαῖα κείμενα τοὺς διαψεύδουν. Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἐπιτρέπουν (διὰ μέσου τῶν ἀνθρώπων τους στὸν κρατικὸ Ρωμαϊκὸ μηχανισμό), τὰ ἀρχαῖα κείμενα νὰ γίνουν κτῆμα τῶν νεοελλήνων: Ἄν τὰ κάνουν κτῆμα τους οἱ σημερινοὶ «ρωμοί», σύντομα θὰ ξαναγίνουν Ἕλληνες. Αὐτὸ φοβοῦνται...

Μετὰ τιμῆς
Ἄγγελος Μπελιτσάκος
Ἐμπορος
Δαγκλῆ 5, ΧΟΛΑΡΓΟΣ

Ἡ σύγκρουση Εὐρωπαίων - Ἀμερικανῶν στὸ Αἶγαῖο

Ἀγαπητοὶ συνεργάτες τοῦ «Δαυλοῦ»,
Εἶναι γνωστὸ, ὅτι πίσω ἀπ' τὴν ἱμπεριαλιστικὴ Τουρκία διακυβεύονται στὴν περιοχὴ τοῦ Αἶγαίου τὰ συμφέροντα τῶν Η.Π.Α. (δηλαδή τῶν καρτέλ πετρελαίου), τὸ ὁποῖο Αἶγαῖο ἀποτελεῖ διεθνῇ διαμετακομιστικὸ

κόμβο καὶ κρύβει στὸν πυθμένα του κοιτάσματα πετρελαίου. Ἐπιπλέον πρέπει νὰ θυμόμαστε, ὅτι στὴν περιοχὴ διαμορφώνονται δύο «δρόμοι τοῦ πετρελαίου». Ὁ πρῶτος ἀπὸ τὸ Μπουργκάς (Πύργος) τῆς Βουλγαρίας μέχρι τὴν Ἀλεξανδρούπολη καὶ ὁ δεύτερος μέσα

ἀπὸ τὴν Τουρκία μὲ κατάληξη στὴ «μύτη» τῆς Κύπρου.

Ἄν κάποιος ὑποστήριζε, ὅτι κατὰ βάθος οἱ Η.Π.Α. κάνουν ἐδαφικὴ καὶ οἰκονομικὴ ἐπίθεση σὲ ἑλληνικά καὶ ὥς ἐκ τούτου σὲ εὐρωπαϊκά ἐδάφη, ἴσως δὲν θὰ ἔκανε μεγάλο λάθος, ἂν κι αὐτὰ τὰ εὐρωπαϊκά ἐδάφη οἱ «ὁμότιμοι» μας εὐρωπαῖοι δὲν τὰ ὑπερασπίζονται ἔτσι, ὅπως θὰ ἔπρεπε. Εἶναι σίγουρο ὁμως, ὅτι οἱ φίλοι τῆς Ἑλλάδας ἀνὰ τὸν κόσμον εἶναι μετρημένοι, ὅπως ἐπίσης ὅτι ἀνεξάρτητα τοῦ ὅτι ἡ Ἑλλάδα τυχαίνει νὰ εἶναι κράτος-μέλος τῆς Ε.Ο.Κ., ἐντούτοις δὲν παύει νὰ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πρῶτους στόχους τῶν ἐξουσιαστῶν, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν νὰ βάλλουν ἐναντίον τῆς

μ' ὁποιοδήποτε τρόπο.

Ἐν τέλει δὲν εἶναι ἐμφανὴς μόνο μιὰ ἑλληνοτουρκικὴ ἀντιπαράθεση στὸ Αἴγαιο, ἀλλὰ σ' ἓνα εὐρύτερο πλαίσιο ἴσως μιὰ οἰκονομικὴ ἀμερικανο-εὐρωπαϊκὴ. Οἱ Εὐρωπαῖοι ὁμως, ἂν ὄντως ὑποστηρίξουν τὰ συμφέροντά τους καὶ δὲν φοβηθοῦν τίς Η.Π.Α., πρέπει σὲ κάποιον βαθμὸ νὰ στηρίξουν τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἀλήθεια πάντως εἶναι μία: Οἱ Ἕλληνες εἶναι μόνοι τους.

Μετά τιμῆς

Ἀντώνιος Παπαδόπουλος

Σωτήρος 17, Σταυρούπολη

56 430, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Οἱ Τοῦρκοι μελετοῦν καὶ ἐφαρμόζουν τὸν Θουκυδίδη

Ἄγαπητέ κ. Λάμπρου,

Ἀφορμὴ γιὰ τὴν ἐπιστολὴ μου αὐτὴ στάθηκε ἡ ὁμιλία ἐνὸς Κουρδου ἱστορικοῦ σὲ ἓναν τοπικὸ τηλεοπτικὸ σταθμὸ, ἐδῶ στὴ Μυτιλήνη. Τὴν ὥρα λοιπὸν ποὺ στὰ μεγάλα τηλεοπτικὰ κανάλια τῆς Χώρας ἀερολογοῦσαν ὁρισμένοι «ὕπευθνοι» περὶ τῶν Ἑλληνοτουρκικῶν σχέσεων, τὴν ἴδια ὥρα ἐδῶ, στὴν Λέσβο, ὁ Κουρδος μᾶς ἐξέπληξε. Δὲν θὰ ἀναφερθῶ στὰ ὅσα γενικά ἀνέφερε, τὰ ὁποῖα οἱ ἐδῶ «εἰδικοί» δὲν τολμοῦν κἄν νὰ σκεφθοῦν (ἢ δὲν μποροῦν). Θὰ σταθῶ μόνο στὶς τελευταῖες του φράσεις, ὅπου ἀνέφερε, ὅτι ἐδῶ καὶ χρόνια οἱ Τοῦρκοι στὴν προσπάθειά τους νὰ διαμορφώσουν μιὰ ὅσο τὸ δυνατὸν συμφέρουσα γι' αὐτοὺς ἐξωτερικὴ πολιτικὴ μελετοῦν, διδάσκουν καὶ βέβαια ἐφαρμόζουν κυρίως τὸν Θουκυδίδη. Καὶ μάλιστα διαπιστώνουν, ὅτι εἶναι τόσο ἐπίκαιρες καὶ σωστὲς

οἱ θέσεις του (στὸ πῶς π.χ. θὰ συμπεριφερθεῖ μιὰ πολιτικὴ ὁμάδα ἢ ἓνα ἔθνος ἀπέναντι σὲ ἓνα ἄλλο ἀνταγωνιστικὸ, ἰσχυρότερο ἢ μὴ), ὥστε σ' αὐτὲς ὀφείλονται σὲ μεγάλο βαθμὸ οἱ ἐπιτυχίες τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τους.

Καὶ ἐνῶ αὐτὰ συμβαίνουν στὴν θαρραλοκρατούμενη Μικρὰ Ἀσία, ἐδῶ, στὸ δηθὲν πολιτισμένο Ἑλλαδικὸ Κράτος, κάθε ματιὰ στὸ φωτισμένο παρελθὸν χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἀναχρονισμὸς μέχρι καὶ ἐπικίνδυνος ἐθνικισμός.

Δὲν θὰ ἦταν φυσικότερο νὰ συμβαίνει τὸ ἀντίστροφο, ἀφοῦ θεωρητικά ἐμεῖς ὡς χώρα στεκόμαστε πλησιέστερα στὸ ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Φῶς; Μὲ τέτοια συμπτώματα ποῖο θὰ εἶναι τὸ μέλλον τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους;

Μὲ τιμὴ

Νικόλαος Καπετανέλλης

Θουκυδίδου 1, 81100 Μυτιλήνη

Ἡ ναυμαχία τῆς Σαλα-ΙΜΙΑΣ

Κύριε διευθυντά,

... Καὶ ἐνῶ κάποιοι Ἕλληνες εἶχαν ἀπλώσει τὰ ριγέ τους ρούχα στὴν βραχόνησο Σαλα-ΙΜΙΑ, γιὰ νὰ στεγνώσουν, ἔρχονται ἀπὸ τὴν ἀπέναντι ἀκτὴ οἱ Περσομογγόλοι (ἐπὶλυδες ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἰνδοευρωπαϊκὴ φυλὴ, προερχόμενοι ἀπὸ τὰ ὑψίπεδα τοῦ Παμίρ καὶ τοῦ Γκολάν). Ξεκρεμοῦν τὰ ριγέ καὶ ἀφήνουν στὸ σχοινὶ τὰ δικά τους ἄπλυτα πορφύρα ἐσώρουχα. (Ἡ πορφύρα ἦταν τότε ἀποκλειστικὸ προϊόν τῶν Περσοφοινικομογγόλων). Προσβολὴ καὶ αἰτία πολέμου. Ἐτοιμάζονται οἱ τριήρεις, ὁ στρατός, καὶ γίνεται σύσκεψις ἀρχηγῶν. Ἑλληνικά πλοῖα πλέουν στὴν περιοχὴ καὶ συναντοῦν τὰ «τασμπουκά παπὸρ» τῶν Περσομογγόλων. Ἀρχίζουν «τὸ γύρω-γύρω ὅλοι, στὴν μέση οἱ θατραχάνθρωποι», ποὺ ἔγραψε κατόπιν γιὰ αὐτὸ ὁ Ἀριστοφάνης. Καὶ ἐκεῖ ποὺ ὅλα ἦταν ὑπὸ ἐλεγ-

χον, ξαφνικά κατὰ θατραχοειδῆ ἀμφίβια ἀνεβαίνουν σὲ μιὰ παρακείμενη βραχόνησο, καλουμένη Καρ-δάκ. (Λέει ἡ παράδοσι, ὅτι ἐκεῖ ζοῦσαν κάποιοι ἄλλοι πρόγονοί τους, οἱ ὅποιοι ἐλέγχοντο Κᾶρες καὶ Δᾶκες, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα). Στὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων οἱ συνεχεῖς συσκέψεις ἀναγκάζουν τὸν Σπαρτιάτη ἀρχιναύαρχο τοῦ στόλου Λυμπεριάδην νὰ σηκώσῃ τὴν βακτηρίαν του στὸν ἀρχηγὸ τῶν Ἀθηναίων Ἀρσενοκλῆ, ὅπου ἤκούσθη τὸ ἱστορικὸ «πάταξον μέν, ἀκονσον δέ». Στὴν σύσκεψι ὑπὸ τὸν κωδικὸ «ΚΥΣΕΑ» (ἀναλυτικώτερα: «Κάνουμε Ὑποχώρησι Σὲ Ἐνοπλὴ Ἀναμέτρησι») ὑπῆρξε παρεμβολὴ ἀπὸ τὸν Μεγάλον Ἰνδιάνον ἀρχηγὸ τῆς Ἑσπερίας Bull Glifton (τὸ ὄνομά του ἐδόθη ἀπὸ τὴν τᾶσι τῶν ἀπανταχοῦ ἰθαγενῶν Αὐστραλοπιθήκων, Νεάντερταλ, Χόμο Ἐρέκτους, Σινανθρώπων, ἄλλων ἀνθρωποειδῶν,

πού συζούσαν με τὰ μαμμούθ και κάποιων ἄλλων, πού διεκρήτταν τὰ Ταλμούδ, νά γλείφουν, γιά νά μπορούν νά δόσκουν ἐλευθεροί, ὁ ὁποῖος μέ σημάτα καπνοῦ ἐκάλεσε τίς δύο πλευρές νά καπνίσουν τήν πίπα τῆς εἰρήνης, νά ἡρεμήσουν ὅλοι καί νά γίνη ἡ «Pax Indiana». Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ βασίλισσα τῆς Ἀλικαρνασσοῦ, ἀπό ὅπου ξεκίνησαν οἱ Περσομογγόλοι, Ἀρτοῦ Μισέρ (προέχεται ἀπό τὸ Ἀρτεμισία) ἔκανε δηλώσεις καί εἶπε εἰς ἅπταιστον Ὀμηρικῇ, ὅτι θά ἐφτιαχνε γιά βραδινὸ «γιουνάν μπαϊλντί», τὸ ἀγαπημένο τῆς φαγητό. Οἱ ἐπιχειρήσεις συνεχίζονταν καί ἡ νύχτα ἦταν δύσκολη, γιὰτὶ ὁ Ποσειδῶνας λόγῳ τῆς φασαρίας δέν μπορούσε νά κοιμηθῇ καί εἶχε ταράξει τὴν θάλασσα. Κάποιοι ἀπόγονοι τοῦ Ἰκάρου περνοῦσαν ἀπὸ τὴν περιοχὴ, ἔπαθαν ναυτία καί ἔπασαν μέσα. (Φαίνεται, πὼς δέν εἶχαν ἀκόμη «ἐξοικειωθεί» μέ τίς πτήσεις). Τὴν ἐπαύριον μέ τὴν δροσοῦλα οἱ δύο ἐμπλεκόμενοι σταμάτησαν τίς ἀημιμαχίες· καί οἱ

μὲν Περσομογγόλοι ἔστησαν πανηγύρια καί ἐκατόμβες γιά τὴν νίκη τῶν βατραχοειδῶν, οἱ δὲ Ἕλληνες μέσω τοῦ Σημεῖδῃ τοῦ Δίκαιου εὐχαρίστησαν τὸν Ἰνδιάνο ἀρχηγὸ γιά τὴν συμβολὴ του στὴν εἰρήνη, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι μετέτρεψαν τὴν ἀγορὰ σὲ χάβρα τῶν Ἰουδαίων ἀπὸ τίς δηλώσεις τοῦ Σημεῖδῃ, ἀγανακτισμένοι ἀπὸ τὴν ἐκδοσι τῶν ἐπιχειρήσεων. Ἐτσι ἔμεινε στὴν ἱστορία ἡ ναυμαχία στὴν Σαλαϊμία ὁρόσημο στοὺς νικηφόρους ἀγῶνες τῶν Ἑλλήνων ἐναντίον τῶν Περσομογγόλων. Πάντως κάπως διαφορετικὰ τὴν εἶχα διαβάσει κάποτε ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτο στὸ σχολεῖο. Μπορεῖ νά κάνω καί λάθος, γιὰτὶ ἔχουν παρῆλθει πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε.

Εὐχαριστῶ γιά τὴν φιλοξενία
Δ. Ἀθανασόπουλος

Μουσικός

Χρυσοστόμου Σμύρνης 102
132 31 ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ

Συκοφαντοῦν καὶ τὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ ἀρχιτεκτονική...

Ἀγαπητὴ «Δαυλέ»,

Εἰμαι σπουδαστὴς Συντήρησης Ἀρχαιοτήτων. Ἀφοῦ πρώτα συγχάρῳ τὸ περιοδικό σας γιά τίς ἐρευνές του στον τομέα τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, θά ἤθελα νά ἐπισημάνω τὰ ἐξῆς ἐξωφρενικά, τὰ ὁποῖα γράφτηκαν ἀπὸ κάποιοι κύριοι ὀνόματι Μιχάλη Φωτίου στὴν ἐφημερίδα «Ὁ Ἑπενδυτὴς» τὴν 21-1-1996, ὅπου διαβάζουμε: «... Μέχρι σήμερα ἀντιμετωπίζαμε τὰ κτίσματα κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς αἰσθητικῆς τους ἢ τῆς χρησιμότητάς τους – τὸ ἰδιαικὸ ὁ συνδυασμός τῶν δύο. [...] κανεῖς ἔως τώρα, ἢ τουλάχιστον αὐτὴ ἦταν ἡ διαδεδομένη ἀντίληψη, δέν εἶχε ἀσχοληθεῖ με τὴ σεξουαλικὴ ταυτότητα τῶν κτιρίων. Κι ὅμως τὰ κτίσματα τοῦ ἀνθρώπου ἔχουν φύλο. Εἶναι δηλαδὴ ἀρσενικά, θηλυκά, ἀκόμη καὶ ὁμοφυλόφιλα!». Πρόσφατα μάλιστα στὸ Λονδίνο – μᾶς πληροφορεῖ ὁ ἐν λόγω κύριος – «ἔγινε ἓνα συμποσιο με τίτλο «Οἱ πρακτικὲς τοῦ πόθου», πού μελέτησε τὸ θέμα τῆς σεξουαλικῆς ταυτότητας τῶν κτιρίων. [...] Δηλαδὴ οἱ δωρικοὶ κίονες ἦταν δυναμικοὶ καὶ βαρεῖς, κοσμοῦσαν τοὺς «ἀρσενικούς» ναοὺς, ἐνῶ οἱ ἰωνικοὶ κίονες, λεπτοὶ καὶ κομποῖ, τοὺς «θηλυκοὺς»».

Αὐτὰ νά τὰ ἔχουν ὑπ' ὄψη τους κάποιοι φασίστες καὶ εἰδωλολάτρες κουφιοκέφαλοι, ἢ, ὅπως λέει ὁ Ρωμῖος πατὴρ ἡμῶν παπᾶ-Μεταλληνός, «ὑπὲρ ἄγαν ἐλλήνιζοντες», οἱ ὁποῖοι, ἀντὶ νά ἐπιδίδονται μέ θεῖο μένος στίς μελέτες τῶν ἱερῶν «ἡμῶν» (τῶν Ἑλλήνων) βιβλίων τῆς «Παλαιᾶς Διαθήκης», ἀσχολοῦνται μέ τὴν ἀναβίωση τῶν ἀξιών τοῦ βάρβαρου, ἀμαρτωλοῦ καὶ μιαινοῦ Ἑλληνικοῦ προχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Καὶ διερωτώμαι, ὥς πού θά φθάσει αὐτὴ ἡ ὕβρις, τί ἄλλο θά ὀρῶν, γιά νά καταβαραθρῶσουν τὸν μοναδικὴς λαμπρότητος θεῖκὸ Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ,

ἔως πότε αὐτοὶ οἱ νεοδάρβαροι βυζαντινο-ρωμιοὶ θά μᾶς ὕβριζουν. Μέχρι τώρα σύμφωνα μέ τίς γνώσεις μου τουλάχιστον ὁ ὁμόνος τομέας πού ἔμεινε ἀνέγγιχτος ἀπὸ τίς ἀνανδρες συκοφαντήσεις ἦτο ἡ μεγαλοπρεπὴς, καταπληκτικὴ ἀρχιτεκτονικὴ τῶν προγόνων μας. Τώρα, μὴ μπορώντας οὔτε στον ὕπνο τους νά συλλάβουν τίς ἀξεπέραστες ἀνά τοὺς αἰῶνες τεχνικὲς δυνατότητες τῶν Ἑλλήνων [πού προϋποθέτουν γνώσεις ἀνωτέρων μαθηματικῶν, γεωμετρίας, ἀστρονομίας (καὶ ὄχι ἀστρολογίας), κοσμολογίας καὶ γεωδαισιᾶς (= μέτρηση ἀποστάσεων μεταξὺ περιοχῶν πού ἐχωρίζοντο ἀπὸ βουνὰ ἢ ὑδάτινες ἐπιφάνειες)], καθὼς ἐπίσης καὶ τίς πραγματικὰ ὑπέρλαμπρες καλλιτεχνικὲς καὶ αἰσθητικὲς ἀντιλήψεις πού ἐφήρμοζαν στὰ ἱερά μας μνημεῖα (δσα βέβαια δέν κατέστρεψαν «ἐκ θεμελίων» μέ μαρινώδη καὶ πρωτοφανὴ λύσσα οἱ φανατικοὶ Χριστιανοὶ καὶ ὁ ὄχλος, πού καθοδηγεῖτο ὑπὸ ἱεραρχῶν), μᾶς συκοφαντοῦν λέγοντας ὅτι οἱ πρόγονοί μας ἦσαν ἀνώμαλοι, διεστραμμένοι, πρωτόγονοι, εἰδωλολάτρες, παιδεραστές (πρβλ. Σωκράτη) καὶ σύμφωνα μέ τὰ... σεξουαλικά τους ἐχτίζαν τοὺς ἱερούς ναοὺς τῶν θεῶν τους.

Ὁ ἐπίλογος ἀνήκει στον ἐνδοξο καὶ φωτεινὸ Ἰουλιανὸ (τὸν κατὰ τὰ ἄλλα «παράδειτη» καὶ «ἀποστάτη» κατὰ τοὺς Ἰουδαίους-Χριστιανούς): «Ἡμῖν ἀνήκουν ἡ εὐγλωττία καὶ αἱ τέχναι τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ τῶν θεῶν αὐτῆς λατρεία, ὑμέτερος δὲ κληρὸς ἐστὶν ἡ ἀμάθεια, ἡ ἀγροικία καὶ οὐδὲν πλέον. Αὕτη ἐστὶ ἡ σοφία ὑμῶν».

Μὲ ἐξαιρετικὴ τιμὴ
Κωνσταντῖνος Μείμαριδης
Ὀλγας 28, 166 74 ΓΛΥΦΑΔΑ

Ἡ διαφορὰ ἀντιλήψεων μεταξύ ἡγετῶν καὶ πλῆθους

Ἄγαπητὴ κ. Λάμπρου,

Στὴν Ἀθήνα ὁ Μίνως ἀπὸ μὲν τὸν Πλάτωνα θεωρεῖται ἐνάρετος, δίκαιος, σπουδαῖος νομοθέτης, ἀπὸ δὲ τοὺς ποιητὲς σκληρὸς καὶ ἀσπλαγχνος. Ὁ Σωκράτης σὲ ἐρώτηση μαθητῆ του, ποιὸς θὰ ἔπρεπε νὰ πιστεύη, ἀπαντᾷ: «... οἱ ποιηταί, ἀνεδάσσοντας τὸν Μίνωα στὴν σκηνὴ μας, τὸν ἐκδικήθηκαν, εὐνοώντας τὴν Ἀθήνα καὶ προάγοντας τὸν πατριωτισμό». Οἱ σοφοὶ μας, ὁ Σόλων, ὁ Δημοκρίτος, ὁ Πλάτων καὶ ἄλλοι, ταξιδεύουν σὲ ξένες χώρες γιὰ πληροφόρηση καὶ γιὰ τὸ μέτρον σύγκρισης. Νὰ τί λέει ὁ Δημοκρίτος: «... οὕτε οἱ Αἰγύπτιοι γεωμέτρες, οἱ λεγόμενοι ἀρπεδονάπτες, μὲ ξεπέρασαν στὴν σύνθεση γραμμῶν μὲ (λογικὴ) ἀπόδειξη». Οἱ στρατιῶτες μας, οἱ ἀξιωματικοί μας, οἱ σύμβουλοί μας καὶ ἄλλοι προσφέρουν τίς γνώσεις τους στοὺς Πέρσες. Οἱ Μυκηναῖοι μεταφέρονται μὲ Κρητικὰ καράβια στὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ πολεμήσουν στὸ πλευρὸ τῶν Αἰγυπτίων. Γιὰ τὸ ὅτι ἐλέγχθησαν αὐτὰ πού ἀναφέρει ὁ κ. Γεώργιος Γεωργαλὰς στὴν ἐπιστολὴ του, πού δημοσιεύθηκε στὸν «Δαυλὸ», τ. 169, – καθὼς καὶ ἄλλοι συνεργάτες τοῦ περιοδικοῦ σας – δὲν ἀμφιβάλει κανεὶς.

Νὰ μὴν ξεχνᾶμε ὅμως: Οἱ ἡγέτες, οἱ σοφοί, οἱ μεγάλοι ἄνδρες γενικὰ ἄλλη γλῶσσα χρησιμοποιοῦν γιὰ τοὺς λαοὺς τους καὶ ἄλλη γιὰ τοὺς ἑαυ-

τοὺς τους. Δηλαδή ἄλλα εἶναι τὰ κίνητρα τῶν ἐνεργειῶν τῶν λαῶν καὶ ἄλλα εἶναι τὰ κίνητρα τῶν ἐνεργειῶν τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Καὶ φυσικὰ ὑπάρχουν καὶ αὐθαίρετες ἐνέργειες ἡγετῶν κρατῶν κατὰ καιροὺς.

Τὸ ὅτι οἱ Ἕλληνες κατεῖχαν τὴν ἀλήθεια, τὸ ὅτι ἔθεσαν τὰ θεμέλια δολοκλήρου τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ ὅτι προγραμματίσαν τὴν ἀνθρωπότητα, τὸ ὅτι ὁ Ἀπόλλων κρατᾷ τὰ ἥνια, τὸ ὅτι ὁ σημερινὸς πολιτισμὸς τῆς γῆς εἶναι Ἀλεξανδρινὸς μὲ πρόγονο τὸν Σωκράτη, αὐτὰ εἶναι βέβαια γιὰ τοὺς ἔχοντας νοῦν. Ὁ μεγάλος Γερμανὸς φιλόσοφος Φρειδερίκος Νίτσε, βλέποντας ἀντιανθρώπινες ἐνέργειες λαῶν καὶ ἀτόμων, δραοντοφωνάζει: «Ὅτιδήποτε δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα εἶναι βάρβαρο». Αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχει ὑπ' ὄψιν του, ὅταν λέει: «Δυστυχῶς οἱ Ἕλληνες ἀπὸ Ἕλληνες πού ἦταν, ἐγιναν δοῦλοι καὶ ἀπὸ δοῦλοι μὲ τὸ πνεῦμα τους καθλωμένο σὲ μιὰ Ἑβραϊκὴ δεισιδαιμονία κατάντησαν κτήνη». Καὶ συμπληρώνει: «Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἔχουμε ἀπαίτηση ἀπὸ τὸν πιὸ ὁμορφο λαὸ τῆς γῆς, νὰ ἔχη ἀντοχὴ δέματος».

Μὲ ἑλληνισμὸ γιὰ τὸν ἄνθρωπο

Διομήδης Κροκιδῆς

Κύρια - Δράμα

Προστάτες τῆς νύχτας καὶ προστάτες τοῦ Διεθνοῦς Ἑξουσιασμοῦ

Κύριε διευθυντά,

Σὲ πολλὲς γκαγκστερικές ταινίες ἔχουμε δεῖ τὴν ἐξῆς σκηνή: Ὁ ἀρχιμαφιόζος-νονὸς δίνει ἐντολὴ στὸν μπράδου-τραμπούκο του νὰ ξεαναγκάσει ἕναν ἀγαθὸ καταστηματοῦχον νὰ τοῦ πληρώνει μηνιαίκο, γιὰ νὰ τοῦ παρέχεται «προστασία» ἀπὸ δῆθεν κινδύνους (προστασία, προτέξιον, προτέκτορας, προτεκτοράτο). Ἐπειδὴ ὁ ἀγαθὸς καταστηματοῦχος δὲν ἔχει κανένα δείγμα ὅτι ἀπειλεῖται (δὲν γνωρίζει ἀκόμη, ὅτι ἀπειλὴ καὶ «προστασία» εἶναι δυνατὸν νὰ συνυπάρχουν στὸν ἴδιο φορέα), ἀρνεῖται τὴν «προστασία». Τὸ δράδου ὁ ἴδιος μπράδος-τραμπούκος τοῦ κάνει τὸ κατάστημα «γυαλιὰ-καρφιά». Τὸ ἄλλο πρωὶ ὁ ἴδιος μπράδος-τραμπούκος ξαναπερνᾷ ἀπὸ τὸν καταστηματοῦχον, τοῦ λέει μὲ νόημα, εἶδες πού εἶχα δίκιο, ὅτι κινδύ-

νεύεις. Καὶ πλέον ὁ ἀγαθὸς καταστηματοῦχος δέχεται (ἔχει «καταλάβει») τὴν «προστασία».

Δὲν εἶναι καθόλου διαφορετικὸ τὸ πρότυπο ποὺ ἐφαρμόζεται στὴν διεθνή πολιτικὴ. Τὸν ρόλο τοῦ ἀρχιμαφιόζου-νονοῦ ἔχει ὁ ἐκάστοτε ἰσχυρὸς. Τὸν ρόλο τοῦ μπράδου-τραμπούκου ἔχει ἡ Αἷωρα καὶ τὸν ρόλο τοῦ ἀγαθοῦ καταστηματοῦχου ἡ Βἷωρα. Αὐτὸ δὲν ἀποκλείει, ἄλλες φορές νὰ ἔχει τὸν ρόλο τοῦ μπράδου-τραμπούκου ἡ Βἷωρα καὶ τὸν ρόλο τοῦ ἀγαθοῦ καταστηματοῦχου ἡ Αἷωρα (πάντοτε μὲ τὴν ἰδιοτελέστατη «φροντίδα» τῶν «ἡγεσιῶν» τους).

Μὲ φιλικούς χαιρετισμοὺς

Α.Α. Καπὸνης

Σταδίου 16, Ἀθήνα

Ἡ σοφία εἶναι ἀσυμβίβαστη μὲ τὸν ἐξουσιασμὸ

Κύριε διευθυντά,

Διαβάζοντας σὸ ὑπ' ἀριθμ. 168 τεῦχος τοῦ «Δαυλοῦ» τὸ ἄρθρο τοῦ κ. Εὐάγγελου Μπεξῆ γιὰ τὰ ξένα δημοσιεύματα περὶ «ὀμιχλώδους παρθενικῆς λατρείας» στὸν Παρθενῶνα, μοῦ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ ἡ σκέψη: Γιατί ἄραγε ἤθελαν οἱ Ἕλληνες νὰ εἶναι ἡ θεὰ τῆς Σοφίας παρθένος; Προ-

φανῶς ὑπῆρχε κάποια σκοπιμότητα, καὶ μάλιστα σοβαρὴ, γιὰ τὴν καταδίκη σὲ μιὰ ἐς αἰεὶ παρθενίαν τῆς θεᾶς τῆς Σοφίας, τῆς πάνοπλης θεᾶς.

Πιστεύω, ὅτι ὁ συμβολισμὸς πού πηγάζει ἀπὸ τὴν σκοπιμότητα, εἶναι, ὅτι ἡ σοφία πρέπει νὰ εἶναι ἀγνή, νὰ μὴν θιάζεται ἢ νὰ εἶναι ὑπὸ ἄνδρα (παντρεμένη δηλαδή μὲ τοὺς ἐξουσιαστές). Ἡ σο-

φία πρέπει νὰ εἶναι μακριὰ ἀπὸ κάθε σκοπιμότητα καὶ ἐλεύθερη ἀπὸ δεσμεύσεις, ἀλλιῶς γίνεται ἐπικίνδυνη. Ὁ τρόπος ζωῆς, ὁ τρόπος σκέψης καὶ ἐργασίας τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν ἦταν πολὺ μακριὰ ἀπὸ κάθε μορφὴ ἐξουσιασμοῦ.

Ἄν κυττάξουμε γύρω μας σήμερα, θὰ δοῦμε, ὅτι ὁ πνευματικὸς ἀνθὸς τῆς ἀνθρωπότητος ἔχει ἀλωθεῖ ἀπὸ κάθε λογῆς ἐξουσιαστὲς καὶ παίζει τὸ παιχνίδι τους, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ ἀντιδράσει. Πῶς θὰ μπορούσε νὰ ἀντιδράσει ἄλλωστε, τὴν στιγμή πού ἀπὸ τὸ λίκνο οἱ φασιστικὲς-ρατσιστικὲς περὶ θεοῦ ἀντιλήψεις ἐνὸς λαοῦ («*Ἐγὼ εἰμὶ Κύριος ὁ Θεὸς σου· οὐκ ἔσονται σοὶ θεοὶ ἕτεροι πλην ἐμοῦ*»)

τὸν καταδυναστεύουν; Μὲ τις σημερινὲς λοιπὸν προϋποθέσεις ἡ διασμένη σοφία ἔχει γίνεαι ἀκρωσ ἐπικίνδυνη. Καὶ δὲν εἶναι τυχαῖο, πού τὸ πρῶτο ὄπλο πού στρέφεται ἀποκλειστικὰ ἐναντίον τῆς ζωῆς (δόγμα νετρονίου) εἶναι ἐργο ἐνὸς «σοφοῦ», πού κατάγεται ἀπὸ τὸν λαό, ὁ ὁποῖος ἔχει θάλει σὰν στόχο τὴν ἐξάλειψη τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, χρησιμοποιοῦντας γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἄφθοно χρῆμα προοριζόμενο γιὰ πληρωμὴ «σοφῶν» κονδυλοφόρων κ.λπ.

Μὲ τιμὴ
Ἀντώνης Πετροντζάκος
Μέριμνα 2-4
Στάση Ἀγγελοπούλου, Ἀθήνα

Τοὺς ἐνοχλεῖ ὁ τόπος γεννήσεως τοῦ Διὸς

Ἀξιότιμε κ. Λάμπρου,

Μὲ τὴν παρούσα ἐπιστολή μου θὰ ἤθελα σύνοτομα νὰ συμπληρώσω τὴν ἐπιστολή τοῦ κ. Εὐαγγέλου Μπαλουῆ εἰς τὸ τεῦχος 168/Δεκ. '95, μὲ τίτλο «*Θλιβερὴ ἐγκατάλειψη τῶν ἀρχαιοτήτων στὴν Κρήτη*».

Ἡ πινακὴς «Ἰδαῖον Ἀντρον» εἰς τὴν εἰσοδο τοῦ περιφραγμένου χώρου ἐξῶθι τοῦ Ἰδαίου Ἀντροῦ ἦταν πεταμένη καὶ στραβωμένη (διπλωμένη) σὲ ἀπόστασι 150 μ. περίπου δεξιὰ τῆς εἰσόδου σὲ μιὰ χαράδρα. Εἰς τὸ ἴδιο μέρος εὐρίσκονται κομμάτια λαξευμένων ἀρχαίων λίθων καὶ μαρμάρων κατεστραμμένων. Τὴν πινακίδα σὲ παλαιότερη ἐπίσκεψή μου ἐγὼ τὴν τοποθέτησα ἀριστερὰ τῆς πύλης, τὴν ὁποία καὶ ἀνοιξα. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυρίαν εἰσοδο τοῦ Ἰδαίου, εἶναι τόσο καλὰ περιφραγμένη, ὥστε νὰ μὴν δύναται κανεὶς νὰ μπῇ μέσα. Παρ' ὅλα αὐτὰ κατάφερα καὶ πήδησα. Μέσα ὑπάρχει μιὰ μεγάλη ξύλινη ἐξέδρα καὶ σκαλοπάτια. Ἀργότερα εἰς τὸ Ἡράκλειο πληροφορήθηκα, ὅτι «ἦταν γιὰ τουρίστες» (:), ἀλλὰ ἔχει ἐγκαταλει-

φθεῖ ἀρκετὸ καιρὸ καὶ δὲν λειτουργεῖ. Ἐξ ἀπὸ τὴν κυρίως εἰσοδο ὑπάρχουν δύο σιδηρὲς ράγες, ὅπου ἐκινουνο δύο μικρὰ ὑαγῶνια, προφανῶς γιὰ νὰ μεταφέρουν πέτρες καὶ ὑλικά. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπηλαίου ὑπῆρχαν ἀντικείμενα ἱερὰ, ἀγαλματίδια καὶ κτερίσματα, τὰ ὁποῖα –μου εἶπαν– μεταφέρθηκαν στὸ Μουσεῖο τοῦ Ἡρακλείου (:).

Ἐντύπωσι μοῦ ἔκανε, ὅτι, ἐνὺ ὑπάρχουν πινακίδες στοὺς δρόμους ἀκόμη καὶ γιὰ τὰ «Fast food» σ' ὅλη τὴν μακρυνὴ διαδρομὴ ἀνάμεσα στὶς κορυφὲς τῶν βουνῶν, δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ πινακίδα γιὰ τὴν σωστὴ κατεύθυνση πρὸς τὸ Ἰδαῖον Ἀντρον, ὅπου ἐγεννήθη ὁ πατὴρ τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὁ Δίας. Ἡ ἴδια ἐγκατάλειψις καὶ στὸ σπήλαιο τοῦ ὄρους Δίκτη.

Μετά τιμῆς
Νικόλαος Σταμ. Ἀσπιώτης
Καθηγητῆς ἐν Ὠδεῖῳ
Hesseingerstr. 21
38440 Wolfsburg - Braunschweig
Γερμανία

Ἡ εὕρεση τῶν καθέτων πλευρῶν ἀπὸ τὴν ὑποτείνουσα

Κύριε διευθυντά,

Εἰς τὴν σ. 9988 (σ. 167) τοῦ «*Δαυλοῦ*» γράφεται: «... ὁ *Θαλῆς* γνώριζε τὴν εὕρεση τῆς ὑποτείνουσας ἐκ τῶν καθέτων πλευρῶν καὶ ἀντίστροφα...».

Τὸ «ἀντίστροφα» δὲν ἰσχύει.

Μετά τιμῆς
Ζήγκφριντ Πετρίδης
Μηχανολόγος Ἡλεκτρολόγος ΕΜΠ
Ἑρμοῦ 8, 166 73 ΒΟΥΛΑ

Ἀπάντησι τοῦ κ. Σαράντου Πανός:

Τὸ «ἀντίστροφα» ἰσχύει, προκειμένου περὶ τῆς εὐρέσεως τοῦ μήκους τῶν καθέτων πλευρῶν τοῦ ἰσοσκελοῦς ὀρθογωνίου τριγώνου ἐκ τῆς ὑποτείνουσας ἢ οἰουδὴποτε ἄλλου ὀρθογωνίου τριγώνου, ὅταν εἶναι γνωστὴ ἡ μία ἐκ τῶν καθέτων καὶ ἡ ὑποτείνουσα. Αὐτὸ εἶναι τὸ «*Πρόβλημα τοῦ Μένωνος*», ἡ εὕρεση δηλαδὴ τῆς πλευρᾶς τοῦ τετραγώνου, πού ἔχει ὑποτείνουσα ἢ ἐμβαδὸν διπλάσιον τοῦ δοθέντος.

Σαράντος Πάν

«Σκέπτονται» πριν από μᾶς για μᾶς...

Τὸ 1989 ὁ Φράνσις Φονκουγιάμα (ὑποδιευθυντὴς τοῦ Γραφείου Σχεδιασμοῦ Πολιτικῆς τοῦ ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ) δημοσιεύει τὸ «περίφημο» ἄρθρο του «**Τὸ τέλος τῆς Ἱστορίας**», τὸ ὁποῖο κάνει τὸν γύρο τοῦ κόσμου διὰ μέσου τῶν ἀναδημοσιεύσεων καὶ τῶν διεθνῶν συνεδρίων. Μέσα ἀπὸ τὸ συγκεκριμένο ἄρθρο ὁ Φ. Φονκουγιάμα διακηρύττει, ὅτι τὸ σύγχρονο «δημοκρατικὸ μοντέλο» κέρδισε τὴν μάχη τῆς Ἱστορίας, ἡ ὁποία σταματᾷ ἐδῶ! Τέσσερα χρόνια ἀργότερα (τὸ 1993) ἕνα νέο δημοσίευμα μὲ τίτλο «**Ἡ σύγκρουση τῶν Πολιτισμῶν**» τοῦ Σαμουήλ Χάντινγκτον (διευθυντὴ τοῦ Ἰνστιτούτου Στρατηγικῶν Σπουδῶν τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάρβαρντ) ξανακάνει τὸν γύρο τοῦ κόσμου μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, ὅπως καὶ τὸ προηγούμενο. Ὁ Σ. Χάντινγκτον διακηρύττει κι αὐτὸς μὲ τὴν σειρὰ του, ὅτι ὁ «ψυχρὸς πόλεμος» ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ τοὺς πολέμους μεταξὺ τῶν σημερινῶν διαφορετικῶν πολιτισμῶν, τοὺς ὁποίους ξεχωρίζει καὶ κατονομάζει («δυτικὸς», «ιαπωνικὸς», «κομφουκιανικὸς», «ισλαμικὸς», «ἰνδικὸς», «σλαβορθόδοξος», «λατινοαμερικανικὸς», «ἀφρικανικὸς»)! Ποῦ ἀποσκοποῦν ὅλα αὐτά;

Ἡ ἐξήγηση εἶναι ἀπλὴ: Οἱ παραπάνω «στοχαστές» δὲν ἐξηγοῦν τὴν σημερινὴ παγκόσμια κατάσταση ὡς διανοούμενοι, ἀλλὰ προτρέπουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς λαοὺς νὰ τὴν βλέπουν καὶ νὰ τὴν ἀντιμετωπίζουν ἔτσι, ὅπως οἱ σκοπιμότητες, ποὺ ἐκεῖνοι ὑπηρετοῦν, θέλουν νὰ τὴν παρουσιάζουν. Ἐπιδίδωκει δηλαδὴ ὁ πρῶτος νὰ πείσει τὴν ἀνθρωπότητα, ὅτι τὸ ὑπάρχον πολιτικὸ σύστημα εἶναι τὸ ἰδανικότερο, ἅρα οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ τὸ ἀποδεχθοῦν ὀριστικά, νὰ μὴν τὸ ἀμφισβητοῦν καὶ νὰ μὴν προσπαθοῦν νὰ τὸ ἀντικαταστήσουν. Ὁ δεῦτερος δείχνει στοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐχθροὺς τους, τοὺς ἀνταγωνιστές τους, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλοι ἀπ' τοὺς ὑπολοίπους πολιτισμούς.

Ἡ ἀποδοχὴ τῆς θεωρίας περὶ ὑπαρξῆς πολέμου μεταξὺ τῶν πολιτισμῶν ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν ἰδίων τῶν πολιτισμῶν σημαίνει πρῶτα ἀπ' ὅλα καλλιέργεια τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ καὶ τοῦ ἄκρατου ἐθνικισμοῦ καὶ τυφλὸν ἀγῶνα ἐπιβολῆς του. Ὁ Σ. Χάντινγκτον γιὰ παράδειγμα μὲ τὸ ἰδεολόγημα ποὺ κατασκευάζει προτρέπει π.χ. τοὺς σημερινούς Ἕλληνες νὰ θεωρήσουν ὑπεύθυνους γιὰ τὴν κακοδαιμονία τους τοὺς ἄλλόθρησκους καὶ ἄλλοεθνεῖς, γιὰ παράδειγμα τοὺς Τούρκους (καὶ ὄχι μόνο). Γιὰ τὸ ἴδιο ὅμως προτρέπονται μὲ τὴν «λογικὴ» τοῦ Σ. Χάντινγκτον καὶ οἱ Τούρκοι. Μὲ τὴν ἴδια «λογικὴ» οἱ Ἰάπωνες θὰ θεωρήσουν ἐχθροὺς τοὺς Δυτικούς, οἱ Ἰσλαμιστὲς τοὺς «Σλαβορθόδοξους», οἱ Ἰνδοὶ τοὺς Κομφουκιανικοὺς, οἱ Λατινοαμερικανοὶ τοὺς Δυτικούς – καὶ πάει λέγοντας. Ἐφαρμόζεται δηλαδὴ τὸ γνωστὸ ἐξουσιαστὸ δόγμα «διαίρει καὶ βασίλευε». Ἀν παρατηρήσουμε ἐπίσης τὸν διαχωρισμὸ τῆς ἀνθρωπότητος σὲ ὀκτῶ πολιτισμούς (Χάντινγκτον), θὰ δοῦμε ὅτι ὁ συγκεκριμένος διαχωρισμὸς ἔχει καὶ γεωπολιτικὸ ὑπόβαθρο. Καὶ ἐνῶ οἱ λαοὶ καὶ οἱ πολιτισμοὶ θὰ στρέφονται ὁ ἓνας κατὰ τοῦ ἄλλου, ἡ ἐξουσία θὰ παραμένει ἰσχυρὴ στὸν παγκόσμιον θρόνον της.

Ἐπίσης τὸ σύγχρονο «δημοκρατικὸ» μοντέλο, στὸ ὁποῖο ἀναφέρεται ὁ Φρ. Φονκουγιάμα, ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐξουσία μὲ τὸν καλύτερο δυνατὸ τρόπο. Οἱ ἄνθρωποι τῆς σημερινῆς «δημοκρατίας» αἰσθάνονται, ὅτι συμμετέχουν (διὰ τῆς ψήφου) στὴν λήψη τῶν ἀποφάσεων, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα τὰ πάντα συμβαίνουν ἐρήμην τους καὶ, τὸ σπουδαιότερο, εἶναι ἀνίκανοι νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν. Ἐπιπλέον ἡ σύγχρονη «δημοκρατία» διὰ τοῦ κρατισμοῦ της διαθέτει ἀριστες τακτικὲς χαλιναγώγησης καὶ ἀφανισμοῦ ἰδεῶν καὶ ἀντιλήψεων ἀντιθέτων πρὸς τὴν «λογικὴ» της.

Πάγια ἐπιδίωξη τῶν «σοφῶν» τῆς ἐκάστοτε ἐξουσίας εἶναι ἡ ἐπιδείνωση τῆς ἀνικανότητος τῶν ἀνθρώπων νὰ ἐκλογικεύουν τὴν πραγματικότητα, μέσα στὴν ὁποία ζοῦν, γιὰ νὰ τοὺς ἐπιδάλλεται ἔτσι εὐκόλα ἕνας δοτὸς τρόπος σκέπτεσθαι. Πράγματι οὐδέποτε στὴν ἱστορία της ἡ ἀνθρωπότητα κατόρθωσε νὰ κατανοήσῃ τὴν ὑπαρξὴ της καὶ νὰ συνειδητοποιήσῃ τὴ πορεία της. Ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ μοναδικὴ ἐξαίρεση: Τὸν ἐλ-λογο τρόπο θεωρήσεως τῆς πραγματικότητος ἀπὸ τὸν Ἕλληνα ἄνθρωπο. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ βαθύτερος λόγος τοῦ συνεχοῦς καὶ ἀδυσώπητου πολέμου τῆς Ἐξουσίας ἐναντίον τῆς Ἑλληνικότητος.

Παν. Α. Κουβαλάκης

Ἡ Ἑλληνικὴ Σκέψη μοναδικὸς στυλοβάτης τῆς ἀνατέλλουσας «Κοινωνίας τῆς Γνώσεως»

“Οταν ἀσχολούμεθα μὲ τὰ κοινωνικὰ πράγματα, πέφτουμε μοιραίως πάνω στὴν ἔννοια πολιτισμός, χωρὶς καλὰ νὰ γίνεται κατανοητό, τί αὐτὴ ἡ ἔννοια ὑποδηλοῖ. Ἀκούγεται λοιπὸν νὰ λέγεται «ἑλληνικὸς πολιτισμός», «περσικὸς» ἢ «κινεζικὸς πολιτισμός», ὡς ἐπίσης «πολιτισμός τῶν Ἀττιέκων», «τῶν Ζουλοῦ», «τῶν Παπούα» καὶ «τῶν Τούρκων». Εἶχαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀναφερόμενοι λαοὶ κάτι κοινό, πὺν λέγεται πολιτισμός; Ἀσφαλῶς ὄχι. Πρέπει συνεπῶς νὰ ὀρίσουμε τὴν ἔννοια, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ κατανοήσουμε, τί εἶναι Ἑλληνικὸ Πνεῦμα.

Ἄν καὶ ἡ ἔννοια πολιτισμός προέκυψε ἀπὸ τὴν ἐδραίωση τῆς ὁργανωμένης πόλεως, εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὴν δημιουργία καὶ μάλιστα τὴν δημιουργία γιὰ τὴν ἐξέλιξη τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι γνωστὸ, ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα ξεκίνησε κατὰ τὸ ἀπώτερο παρελθὸν ἀπὸ τὴν πρωτόγονη κατάσταση, κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλήρως ὑποταγμένος στὴν φυσικὴ νομοτέλεια, στὰ φυσικὰ δεσμά, εἶναι ἓνα ἀπόλυτο τεμάχιο τῆς μητέρας φύσεως, τρώγει ὅ,τι ἐκείνη προσφέρει καὶ ἀναπαύεται ὅπως ἐκείνη ὀρίζει. Ἀπὸ τὴν στιγμή ὅμως πὺν ὁ ἄνθρωπος χρησιμοποίησε τὸ πρῶτο ἀπλὸ ἐργαλεῖο, γιὰ νὰ παραγάγει διωτικά ἀγαθὰ, ἀπὸ τότε ξεκινᾷ ἡ πορεία τῆς ἀποδεσμεύσεως ἀπὸ τὰ φυσικὰ δεσμά. Διὰ τῆς γνώσεως, δηλ. διὰ τῆς ἀποκωδικοποιήσεως τῶν φυσικῶν κανόνων, καὶ μὲ τὴν βοήθεια τῶν προηγμένων τεχνολογικῶν μέσων θὰ ἐλέγχει στὸ μέλλον τίς δυνάμεις τῆς φύσεως πρὸς ὄφελός του. Ἡ πορεία λοιπὸν ἀπὸ τὴν δουλικὴ ὑποταγὴ στὴν φύση πρὸς τὴν ἀπελευθέρωση ἀπὸ τὴν φυσικὴ νομοτέλεια, πρὸς τὸν ἀνθρωπισμό, ὅπως λέγεται, καὶ πρὸς τὴν ἡγεμονία ἐπὶ τῆς φύσεως, ἡ πορεία αὐτὴ ὀνομάζεται ἀνύψωση τοῦ ἀνθρωπίνου εἶδους. Ὁ πολιτισμός εἶναι ἡ οὐσία αὐτῆς τῆς ἀνυψωτικῆς πορείας. Εἶναι συνεπῶς πολιτισμός κάθε δημιουργία, πὺν προάγει τὴν διαδικασίαν τῆς ἀνυψώσεως τῆς ἀνθρωπότητος καθ’ ὁδὸν πρὸς τὴν ἀνθρωποκεντρικὴν τῆς τελείωση. Ἐχοντας αὐτὸν τὸν ὀρισμὸ ὡς βάση καὶ ἀναφορά, καταλήγουμε στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ τρόπος ζωῆς ἑνὸς λαοῦ, ἑνὸς ἔθνους, δὲν εἶναι ἀπαραίτητος καὶ πολιτισμός. Συνεπῶς οἱ Ζουλοῦ, οἱ Παπούα, οἱ Τούρκοι καὶ πολλοὶ ἄλλοι εἶχαν (καὶ ἔχουν) ἓναν τρόπο ζωῆς ἀσφαλῶς, πὺν τοὺς χαρακτήριζε, δὲν εἶχαν ὅμως πολιτισμό, ἀφοῦ οὐδὲν τὸ ἰδιαίτερον καὶ οὐδέποτε προσέφεραν στὴν ἀνυψωτικὴ πορεία τῆς ἀνθρωπότητος.

Ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα ἔθνη μερικὰ προσέφεραν ἐμπειρικὴ ἢ ἀκόμη ἀπόκρυφη ἱερατικὴ γνώση, ὅπως οἱ Αἰγύπτιοι. Τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος, μοναδικὸ στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος, ἀφοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὸν ἐμπειρισμὸ καὶ τὴν ἱερατικὴ γνώση, ἔπρεπε ἐξ ἀρχῆς ὄχι νὰ χτίσει πάνω σὲ ἀνύπαρκτα θεμέλια, ἀλλὰ νὰ φτιάσει αὐτὰ ταῦτα τὰ θεμέλια. Θεμελίωσε λοιπὸν καὶ χάραξε διὰ παντός καὶ καθ’ ὁλοκληρίαν τὴν τροχιά τῆς ἀνυψώσεως τῆς ἀνθρωπότητος. Τὴν ἑλληνικὴ ὁδὸ ἀκολουθεῖ ἔκτοτε ὁ παγκόσμιος πολιτισμός καὶ θὰ τὴν ἀκολουθεῖ μέχρι τὴν τελείωσή του, διότι ἡ ἑλληνικὴ γραμμὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ πορεία τῆς ἀνυψώσεως τοῦ παγκοσμίου πνεύματος καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου εἶδους. Συνεπῶς μόνο ὁ λαὸς ὁ ἑλληνικὸς ἔχει τὸ ἱστορικὸ δικαίωμα νὰ χαρακτηρίζεται ὡς ὁ λαὸς τοῦ πολιτισμοῦ, ὁ λαὸς τῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου εἶδους. [...]. Εἶναι δὲ βλασφημία κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ, νὰ ἀκούγεται τὸ «Ἐξ Ἀνατολῶν τὸ φῶς», διότι ἡ Ἀνατολὴ μόνον θρησκευτικὴ δεισιδαιμονία καὶ σκότος ἔδωκε στὴν ἀνθρωπότητα. Ὁ ἥλιος τοῦ πολιτισμοῦ γεννήθηκε σ’ αὐτὸν τὸν ἱερὸ τόπο, στὴν Ἑλλάδα, καὶ ἡ Ἑλλάδα ἔχει σήμερα τὴν ἠθικὴ ὑποχρέωση νὰ ξαναφέρει τὴν πηγὴ τοῦ φωτὸς στὸν τόπο τῆς.

Τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα, τὸ πνεῦμα τῆς ἀνυψώσεως τῆς ἀνθρωπότητος, διεκόπη κατὰ τὴν θεοκρατικὴν χριστιανικὴ μαύρη περίοδο τοῦ Μεσαίωνα καὶ ἐμφανίζεται ξανά στὴν Εὐρώ-

πη κατὰ τὴν λεγόμενη Ἀναγέννηση. Τί εἶχε πεθάνει καὶ ἀναγεννήθηκε τότε; Ὡς γνωστόν, ἀναγεννήθηκε ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμός, ὁ ἀνθρωποκεντρικὸς ὀρθολογιστικὸς κόσμος, ποὺ οἱ Ἕλληνες ἐδραΐωσαν. Δὲν ἦταν μόνον ὁ ὄγκος τῶν γνώσεων τῶν Ἑλλήνων, ποὺ ξαναπῆραν ζωὴ, ἦταν ὁλόκληρη ἡ τροχιά τῆς ἀνυψώσεως, ποὺ ἀναγεννήθηκε. Τὸ κύμα τοῦ Διαφωτισμοῦ δὲν ἦταν ἄλλο παρὰ ἓνα πελώριο ἑλληνικὸ κύμα, ποὺ ἀπλώθηκε στὴν Εὐρώπη. Ὅμως ἐδῶ προστέθηκαν μερικὰ νέα στοιχεῖα σχετικὰ μὲ τὴν ὄντολογία τῆς ἐπιστήμης. Κατὰ τὴν Ἀναγέννηση τίθεται ὡς θέμα ἡ ὠφελιμότητα τῆς γνώσεως. Κάθε γνώση ὠφέλιμη γιὰ τὴν κοινωνία εἶναι θετική. Ἔτσι ἐτέθη γιὰ πρώτη φορὰ τὸ θέμα τοῦ σκοποῦ τῆς ἐπιστήμης. Ὅπως ξεκάθαρα ἐκφράστηκε ἀπὸ τοὺς Βάκωνα καὶ Καρτέσιο, ὁ σκοπὸς τῆς ἐπιστήμης εἶναι νὰ δαμάσουμε τὴν φύση. Χώρισαν οἱ εὐρωπαῖοι τὴν ἐπιστήμην σὲ δύο, στὴν ἀφηρημένη καὶ ἐφηρμοσμένη. Ἡ μὲν ἀφηρημένη μποροῦσε νὰ περιέχει ὁτιδήποτε μὴ ὠφέλιμο, ἐνῶ ἡ ἐφαρμοσμένη προσδόθηκε μὲ τὸν ἀναπτυσσόμενο τότε κεφαλαιοκρατικὸ τρόπο τῆς παραγωγῆς. Θὰ ἔλεγα, ὅτι ὁ κεφαλαιοκρατισμὸς περιορίζει τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα σὲ τομεῖς, ποὺ ἦταν χρήσιμοι γιὰ τὴν κεφαλαιοκρατικὴ παραγωγή. Ἡ φύση λ.χ. θεωρήθηκε μὲ δάση μερικῶς τίς θεωρίες τῶν Δημοκρίτου καὶ Λευκίππου, καὶ τοῦ Νεῦτωνος στὴν συνέχεια, ὡς ἓνα δοχεῖο ποὺ περιέχει ἀνεξάρτητα πρὸς ἄλληλα τεμάχια, τὰ ὁποῖα μπορεῖ νὰ τὰ παίρνει ἡ βιομηχανία ὡς πρώτες ὕλες, χωρὶς νὰ διαταράσσεται ἡ οἰκολογικὴ ἀλυσίδα.

Αὐτὸ τὸ ἀναγεννημένο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα, ὅπως ἐπεκράτησε καὶ διαμορφώθηκε ἀπὸ τὴν Ἀναγέννηση καὶ δῶθε, περνᾷ τώρα τὴν δοκιμασίαν τοῦ λόγῳ τῆς παρακμῆς τοῦ κεφαλαιοκρατισμοῦ. Ὅμως ἡ κρίση τοῦ κεφαλαιοκρατισμοῦ δὲν εἶναι καὶ κρίση τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, δὲν εἶναι κρίση τῆς ἀνυψωτικῆς τροχιάς τῆς ἀνθρωπότητας. Ἡ ἀντικατάσταση τοῦ κεφαλαιοκρατισμοῦ ἐντάσσεται ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς ἀνυψώσεως τῆς ἀνθρωπότητας. Ἀπλῶς τώρα περνᾷμε σ' ἓνα ἀνώτερο ἀπὸ τὸν κεφαλαιοκρατισμὸ ἐπίπεδο τῆς ἀνυψώσεως, στὴν Κοινωνία τῆς Γνώσεως, στὴν ὁποία τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα θὰ εἶναι ὄχι μόνον παρὸν ἀλλὰ ἀναγκαῖο ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Πρὶν λοιπὸν ἀναλύσουμε τὴν σημασίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ γιὰ τὴν αὐριανὴ Κοινωνία τῆς Γνώσεως, θὰ προσπαθήσω νὰ ἀναλύω τὸν χαρακτήρα αὐτῆς τῆς κοινωνίας, ὅσο πιὸ περιεκτικὰ γίνεται.

Πολλοὶ σύγχρονοι διανοητὲς προσπάθησαν νὰ ὀρίσουν τὸ εἶδος τῆς ἀναδυνάμενης νέας κοινωνίας. Ἀκοῦστε μερικοὺς προσδιορισμούς της: «μετα-βιομηχανική», «μετα-καπιταλιστική», «κοινωνία τῆς πληροφορικῆς», «τεχνοκρατική», «μετα-ιστορική», «μετα-χριστιανική», «μετα-μοντέρνα» καὶ πολλὰ ἄλλα μετὰ-. Τελευταίως ὁμιλοῦν πολὺ περὶ τῆς «νέας τάξεως πραγμάτων», χωρὶς πολλὰ νὰ καταλαβαίνουν γι' αὐτό. Εἶναι ἄραγε ἀρσενικοῦ ἢ θηλυκοῦ γένους ἡ νέα τάξη; Μ' ἄλλα λόγια οὐδεμία θεωρία ἔχει κατορθώσει νὰ περιγράψει σφαιρικῶς καὶ πλήρως τὴν ἀνατομία, τὸ εἶδος τῆς σημερινῆς καὶ αὐριανῆς κοινωνίας. Συνεπῶς δὲν ὑπάρχει καμμιά ἀξιόλογη κοσμοθεωρία, ἐκ τῆς ὁποίας νὰ παράγεται μιὰ σύγχρονη πολιτικὴ ἰδεολογία καὶ ἡ ὁποία νὰ ὑπόσχεται ἓνα καλύτερο καὶ εὐδαιμονότερο μέλλον. Γεγονὸς ὅμως εἶναι, ὅτι ἡ παγκόσμια κοινωνία δὲν παραμένει στάσιμη, δὲν ὀπισθοδρομεῖ, ἀλλὰ κινεῖται πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ ἔχει εἰσελθεῖ σὲ μιὰ ἀπροσδιόριστη πρὸς τὸ παρὸν κατάσταση. Αὐτὸ τὸ ἀπροσδιόριστο, τὸ νέο, ποὺ ἀντικαθιστᾷ τὴν παλιὰ βιομηχανικὴ, κεφαλαιοκρατικὴ κοινωνία, αὐτὸ ποὺ ὡς τεράστιο κύμα ἔρχεται νὰ ξεριζώσει ἓναν ὁλόκληρο κόσμον, αὐτὸ ἔρχομαι ἐν συντομίᾳ νὰ περιγράψω.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς νέας παραγωγῆς καὶ κοινωνίας εἶναι:

1. Ἐνῶ ὁ ἄξονας καὶ κεντρικὸς μοχλὸς τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ συστήματος ἦταν ἡ βιομηχανικὴ μηχανὴ καὶ τὸ κεφάλαιο, στὴν νέα κοινωνία παίρνει ἡ νοημοσύνη αὐτὴ τὴν κεντρικὴ θέση. Αὐτὸς ὁ νέος ἄξονας, ἀφοῦ ἐκτοπίζει τὸν παλιό, ἐκτοπίζει στὴν οὐσία τὸν κεφαλαιοκρατισμὸν στὴν ὁλότητά του.

2. Τὸ κυρίαρχο προϊόν τῆς παραγωγῆς καὶ κατ' ἐπέκτασιν τὸ δεσπόζον προϊόν τῆς ἀνεπτυγμένης κοινωνίας δὲν εἶναι τὸ ὕλικὸ προϊόν-ἐμπόρευμα, εἶναι ἡ γνώση. Ἡ γνώση αὕτη δὲν εἶναι γενικὴ ἀλλὰ πολὺ συγκεκριμένη. α) Δὲν ἀφορᾷ τὴν γνώσιν ποῦ ἀποκτοῦν οἱ ἄνθρωποι «στὰ κεφάλια τους», ἀλλὰ τὴν γνώσιν ποῦ εἶναι προϊόν κυρίως τῆς ἐπιστημονικῆς ἐργαστηριακῆς διαδικασίας. β) Ἡ γνώση αὕτη ἀφορᾷ τὴν ἀποκωδικοποίηση τῶν φυσικῶν κωδίκων, συμπεριλαμβανομένων καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Π.χ. «χαρτογράφηση» τῶν ἀνθρωπίνων γονιδίων. Ἡ φύση στὴν προκειμένη περίπτωση ἀποτελεῖ μὴ πραγματικὴ μήτρα, ἐκ τῆς ὁποίας παράγονται τύποι, ἐκφραζόμενοι σὲ εἰδικές «γλῶσσες», ὅπως τὴν χημικὴ, τὴν φυσικὴ κ.ἄ. γ) Οἱ τύποι αὐτοί, ἀποθηκεύονται ἐντὸς τῆς τεχνητῆς νοημοσύνης, σχηματίζουν τὸ εἶδωλό τῆς φύσεως, ἕναν καθρέπτη τῶν φυσικῶν κωδίκων καὶ κανόνων. Τὸ αἵχμαλωτισμένο εἶδωλό ὁμοιάζει μὲ τὴν ἰδέα τοῦ Πλάτωνος ἀλλὰ ἀπὸ ἀνάστροφη θέσις, ἐνῶ ἡ ἀποθήκη τῶν εἰδώλων-τύπων, ὁ τεχνο-εγκέφαλος, ὁμοιάζει μὲ τὸ βασίλειο τῶν ἰδεῶν.
- Ἡ εἰδωλοποίηση ἢ ἀλλιῶς ἡ τυποποίηση τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει θεδαίως τεράστια σημασία, τόση σημασία ὅση εἶχαν ὅλες μαζί οἱ ἀνακαλύψεις ἀπὸ τὴν αἱμαλώτισιν τῆς φωτιᾶς καὶ δῶθε, διότι ὁ τύπος μπορεῖ νὰ ἐπιστρέψει στὴν πραγματικὴ φύσιν, ἀπὸ τὴν ὁποία ἀρχικῶς ἐδῆκε καὶ νὰ τὴν μεταβάλει μὲ τὴν δοθῆναι τῶν προηγμένων μέσων. Τὸ κοινωνικό-παραγωγικὸ συγκρότημα εἰσέρχεται δηλαδὴ στοὺς πλέον λεπτοὺς μηχανισμοὺς τῆς φύσεως καὶ δαμάζει τὴν φύσιν τὴν ἴδια. Κακοήθης βακτηρίδια λ.χ. μετατρέπονται σὲ καλοήθη, ἀνθρώπινα γονίδια σὲ γίδες δίνουν γάλα ἐμπεριέχον ἀνθρώπινη ἰνσουλίνη κ.ἄ. Μ' ἄλλα λόγια τὸ νέο παραγωγικὸ συγκρότημα ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τερατογενῇ, ὅταν μὲ ἀφροσύνη χρησιμοποιηθοῦν οἱ δυνάμεις, ἢ νὰ γεννήσῃ ἕναν ὀνειρώδη τόπο, τὰ Ἡλύσια Πεδία, ὅταν μὲ σφροσύνη λειτουργεῖ. Ἡ παρέμβαση στοὺς φυσικοὺς κώδικες εἶναι στὴν οὐσία παρέμβαση στὸ ὑπὸ τῆς χριστιανικῆς κοσμοαντιλήψεως καλούμενο «ἱερὸν σχέδιον τῆς δημιουργίας», πράγμα ποῦ θὰ ὀδηγήσῃ στὴν ἀμφισβήτηση τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῶν παραπλησίων θρησκειῶν. Αὐτὸς ὁ ἀποκωδικοποιημένος, τυποποιημένος κόσμος εἶναι ἀκριδῶς τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀνψωτικῆς τροχιάς ποῦ χάραξαν οἱ Ἕλληνες.
3. Ἡ τυποποίηση τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς φύσεως εἶναι ἐφικτὴ μὲ τὴν δοθῆναι τῆς τεχνητῆς νοημοσύνης, ἡ ὁποία εἶναι μίᾳ προέκτασι τῆς ἀνθρώπινης νοημοσύνης. Στὴν προηγμένη νέα κατάσταση ὅλα καταγράφονται ἐντὸς τῆς τεχνητῆς νοημοσύνης, ὅλα λειτουργοῦν μέσω αὐτῆς, ἐνσωματώνονται ἐντὸς αὐτῆς καὶ ἡ γνώση ἀναπαράγεται μέσω αὐτῆς. Ἡ τεχνητὴ νοημοσύνη ἀποτελεῖ πλέον τὸ βασίλειο τῶν ἰδεῶν.
4. Τὸ τέταρτο γνώρισμα τῆς νέας κοινωνίας δρῖσκεται στὴν ἀλλαγὴ τῆς κοινωνικῆς διαρθρώσεως. Οἱ κυρίαρχοι τῶν κοινωνικῶν ἀλλαγῶν δὲν εἶναι πλέον οὔτε οἱ κεφαλαιοκράτες οὔτε οἱ προλετάριοι διομηχανικοὶ ἐργάτες. Αὐτὲς οἱ δύο τάξεις ἦταν οἱ φορεῖς τοῦ κεφαλαιοκρατικοῦ συστήματος, ἀλλὰ τώρα πεθαίνουν μαζί μὲ τὸ σύστημα αὐτό. Οἱ παλαιὲς πολιτικὲς ἰδεολογίαι κατ' ἐπέκτασιν ἀπολιθώνονται καὶ μαζί τους ἐκπνέει ὁλόκληρο τὸ πολιτικὸ συγκρότημα διεθνῶς. Ὁ διαχωρισμὸς «δεξιὰ-ἀριστερὰ» καθίσταται ἀναχρονιστικὸς καὶ ἐπικίνδυνος καὶ πρέπει νὰ καταρρεύσει. (Αὐτὸ ἰσχύει καὶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ποῦ τόσο πολὺ ἔχει ταλαιπωρηθεῖ ἀπὸ αὐτὴ τὴν κακοδαιμονία). Οἱ πρωταγωνιστὲς καὶ φορεῖς τῆς νέας κοινωνίας εἶναι οἱ ἄνθρωποι τῆς γνώσεως, οἱ ὅποιοι εἶναι πολιτικῶς εὐνοουχισμένοι. Ἡ ἐπερχόμενη συνειδητοποίησίν τους θὰ ὀδηγήσῃ σὲ κοινωνικὲς ἐπαναστάσεις.
5. Τὸ πέμπτο γνώρισμα ἀφορᾷ τὴν νέα παγκόσμια ἀνακατάταξη σὲ μητροπόλεις καὶ περιφέρειες. Ὁ νέος τρόπος τῆς παραγωγῆς ἐστιάζεται στὸν λεγόμενο τεχνολογικὸς προηγμένο κόσμο. Δηλαδὴ ἐκεῖ ποῦ παράγεται συστηματικὴ καὶ ὀργανωμένη γνώση,

ἐκεῖ πού ἡ νοημοσύνη εἶναι ὑπερ-ανεπτυγμένη. Ἡ παραγωγή αὐτὴ δίνει καὶ πλοῦτο καὶ ἰσχύ, καὶ ὅποια χώρα τὰ ἔχει, ἀνήκει στὴν μητρόπολη. Μιὰ χώρα τῆς μητροπόλεως εἶναι ἓνα ἀπέραντο ἐργαστήριο, εἶναι ἓνα τεράστιο σχολεῖο, μέσω τοῦ ὁποίου ἀναπαράγονται οἱ νέες δυνάμεις. Ἀντιθέτως χώρα πού δὲν διαθέτει τέτοια παραγωγή, ἀνήκει στὴν νέα περιφέρεια. Ἡ ἐφαρμογὴ τῆς γνώσεως σὲ κατασκευὴ ὑλικῶν προϊόντων μπορεῖ νὰ γίνεταί ἐξω ἀπὸ τίς μητροπόλεις, στὴν Οὐγκάντα ἢ στὴν Ἑλλάδα λ.χ. Οἱ μητροπόλεις εἶναι γεννήτορες γνώσεως, οἱ περιφέρειες εἶναι χρηστές τῆς τεχνολογίας ἢ κατασκευαστές ὑλικῶν. Ὅποιες χώρες δὲν κατανοοῦν τὴν σημασία τῶν νέων παραγωγικῶν δυνάμεων ἐκπίπτουν μοιραίως καὶ ὀριστικῶς στὸν χώρο τῆς περιφέρειας, ὅπου μιὰ ὀδυνηρὴ ἐξάρτηση τοὺς περιμένει. Ἡ Ἑλλάδα ἔχει δυστυχῶς ἐντάξει τὸν ἑαυτὸν μὲν στὴν περιφέρεια, ὅπου μιὰ νέα, ἴσως καταστροφικὴ, ἐξάρτηση τὴν περιμένει.

Ἀφοῦ μιλήσαμε γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα ἀρχικῶς καὶ γιὰ τὴν Κοινωνία τῆς Γνώσεως στὴν συνέχεια, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Πῶς τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα εἰσέρχεται στὴν Κοινωνία τῆς Γνώσεως; Ὑπενθυμίζω, ὅτι πολιτισμὸς εἶναι ἡ οὐσία τῆς ἀνψώσεως τῆς ἀνθρωπότητας. Ὅπως θὰ ἔγινε ἀντιληπτό, ἡ νέα κοινωνία τῆς εἰδωλοποιήσεως, τυποποιήσεως καὶ χαρτογραφίσεως τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἐπόμενη φάση τῆς ἀνψώσεως. Ἡ τροχιά αὐτὴ ἐθεμελιώθη ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, ἐντὸς τῶν φλεβῶν τῆς ρέει ἑλληνικὸ αἷμα ἢ μᾶλλον ἑλληνικὸ θεϊκὸ ἰχθῶρ. Ἡ παρουσία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος εἶναι πλέον ἀναγκαία στοὺς παρακάτω τομεῖς:

1. Μπορεῖ νὰ προσφέρει τὴν φιλοσοφικὴ θεώρηση τῆς νέας κοινωνίας. Μιὰ ἀνασυγκρότηση τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας μπορεῖ νὰ καλύψει τὸν κορμὸ τῆς νέας καταστάσεως. Ἦδη παρατηρεῖται στροφή στὴν φιλοσοφικὴ Ἑλλάδα τόσο γιὰ τὴν ἐρμηνεία τῆς νέας κοινωνίας, ὅσο γιὰ τὴν ἐρμηνεία τοῦ φυσικοῦ γίνεσθαι. Ἡ Ὁρφικὴ κοσμοθεωρία, οἱ θεωρίες τοῦ Ἡρακλείτου καὶ τοῦ Πλάτωνος λ.χ. καθορίζουν τοὺς προσανατολισμοὺς τῆς σύγχρονης Φυσικῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἀποκωδικοποιεῖται ὁ φυσικὸς νόμος.
2. Μπορεῖ νὰ προσφέρει ἐπιστημονικὴ γλῶσσα πρὸ ὀργανωμένα καὶ συστηματικὰ ἀπὸ πρῖν. Ἄν θέλουμε νὰ προωθήσουμε τὴν Ἑλληνικὴ Γλῶσσα διεθνῶς, εἶναι εὐκαιρία νὰ τὸ πράξουμε μέσω τῆς κυρίαρχης παραγωγῆς σήμερα, δηλαδὴ ὅ,τι παράγεται στὴν γνώση νὰ ἔχει ἑλληνικὴ ὀρολογία. Σ' αὐτὸ πρέπει νὰ στραφεῖ ἡ ὀργανωμένη προσπάθειά μας.
3. Μπορεῖ νὰ προσφέρει τὴν ἀναγκαία δεοντολογία τῆς ἐποχῆς. Ἡ παρέμβαση στὸν φυσικὸ κώδικα καὶ στὸ φυσικὸ γίνεσθαι ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἓνα σύστημα ἀρετῶν, πού σήμερα ἀπουσιάζουν, λ.χ. τῆς συνέσεως, τῆς σωφροσύνης, τῆς μεγαλοψυχίας, ὅπως ἀριστοῦ ἔχουν περιγραφεῖ ἀπὸ τοὺς φιλοσόφους μας καὶ εἰδικότερα ἀπὸ τοὺς Πλάτωνα καὶ Ἀριστοτέλη. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπιστήμη ἔχει στὴν νέα κοινωνία τὸν κεντρικὸ ρόλο, ἔχει ὅσο ποτὲ ἄλλοτε ἀνάγκη ἀπὸ τὴν πλατωνικὴ ρῆση «ἐπιστήμη χωριζομένη ἀρετῆς πανουργία οὐ σοφία ἐστίν». Νὰ ἔχουμε πάντοτε ὑπ' ὄψιν μας, ὅτι ἡ νέα κοινωνία λόγω τῆς τεραστίας ἀναπτύξεώς της εἶναι ἡ κοινωνία τῆς μεγάλης εὐθύνης καὶ χωρὶς τὴν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματείας παρεχόμενη ἀρετὴ εἶναι καταδικασμένη σὲ καταστροφή.
4. Ἡ πατρώα τῶν Ἑλλήνων θρησκεία τοῦ Ὀλυμπικοῦ Πανθέου, θέτοντας τὴν θεότητα ἐντὸς τοῦ φυσικοῦ κόσμου καὶ τῶν κανόνων του, εἶχε στὴν οὐσία θεοποιήσει τὴν φύση τὴν ἴδια. Αὕτῃ ἡ κοσμοαντίληψη εἶναι ἀπαραίτητη στὴν νέα κοινωνία, γιὰ νὰ ἀντιμετωπισθεῖ τὸ οἰκολογικὸ πρόβλημα. Πρέπει πράγματι νὰ ἱεροποιηθεῖ τόσο ἡ γήινη φύση ὅσο καὶ ὁ ἐξωγήινος κόσμος, γιὰ νὰ μπορέσει νὰ ἐπιβιώσει ἡ ἀνθρωπότητα. Βάσει ποιῶν κανόνων περιστρέφονται πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας οἱ δορυφόροι τῶν ἰσχυρῶν; Ἀνακεφαλαιώνοντας: Ἡ Κοινωνία τῆς Γνώσεως δὲν εἶναι μιὰ παροδικὴ ἀνακατάταξη δυνάμεων συνδυασμένη μὲ τὴν πτώση τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως. Εἶναι ἓνας ἐντελὴς νέος

τρόπος τῆς παραγωγῆς, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὸ αἷτιον γιὰ τὴν πώση τοῦ σοσιαλισμοῦ καὶ γιὰ τὴν ἀναμενόμενη πώση τοῦ κεφαλαιοκρατισμοῦ. Αὐτὸς ὁ νέος τρόπος γυρίζει τὸ πᾶν κάτω παγκοσμίως, καταστρέφοντας πρὸς τὸ παρὸν κάθε εἶδος ἠθικῆς, ἰδεολογίας καὶ λογικῆς.

Ἴσως μερικοὶ ποῦν: Μὰ τί μπορεῖ νὰ κάνει ἡ φτωχή Ἑλλάδα, δὲν ἔχει πόρους γιὰ νὰ ἀναπτύξει ἐρευνα καὶ ἐπιστήμη. Λάθος. Δὲν εἶναι φτωχή ἡ Ἑλλάδα. Ἡ ἐξουσία ποὺ κυδερνᾷ καὶ λυμαίνεται τὸν τόπο, ἡ διεφθαρμένη ἐξουσία ποὺ ἔχει σπείρει καὶ λιπαίνει τὴν διαφθορά, τὴν ἀνθελληνικότητα, τὴν ἀντικοινωνικότητα καὶ τὴν ἀνεντιμότητα σ' ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, ἡ φαύλη καιροσκοπικὴ ἐξουσία, ποὺ ἔχει κατεξευτελίσει τὸ ἦθος καὶ τὴν ἱστορία αὐτοῦ τοῦ μεγάλου ἔθνους, ἡ ἐξουσία λοιπὸν αὐτὴ ἐπιβλέπει τὴν διαιώνιση τῆς κρατικῆς φτώχειας καὶ πανουργικῶς ἐπιβάλλει τὴν καθυστέρηση, τὴν ὑπανάπτυξη, μὲ σκοπὸ νὰ διατηρεῖ καὶ αὐξάνει τὰ ἐπαίσχυντα συμφέροντά της καὶ τὰ συμφέροντα τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδας. Ὑπὸ τὸ πρόσχημα τοῦ ἐθνικοῦ καλοῦ – καὶ πομπωδῶς τὸ «ἐθνικὸ καλὸ» ἐμφανίζεται – διαπραττεῖ ἡ ἐξουσία ἐπαναλαμβανόμενα ἐθνικὰ ἐγκλήματα.

Πολλὲς φορὲς ἀναρωτιέμαι, τί κακὸ ἔχει κάνει αὐτὸ τὸ ἔθνος, γιὰ νὰ τιμωρεῖται τόσο πολὺ! Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ ποὺ τὸ κυδερνοῦν, αὐτοὶ ποὺ φροντίζουν νὰ μὴν ἀναπτυχθεῖ, αὐτοὶ ποὺ σακάτεψαν τὸ περιβάλλον, αὐτοὶ ποὺ ἐξαπέστειλαν τοὺς Ἕλληνες στὰ πέρατα τοῦ κόσμου, αὐτοὶ ποὺ ἐνεργοῦν ἔτσι, γιὰ νὰ χαθοῦμε ὀριστικῶς; Ἀναρωτιέμαι, τί θὰ κάνουν τὰ ἑλληνόπουλα ποὺ σπουδάζουν, ὅταν ἡ ἀντιεπισημονικὴ κοινωνία τοὺς κόπτει τὰ φτερά; Τί κάνουν τὰ ἑλληνόπουλα κατὰ τὴν στιγμή ποὺ τὰ Γερμανόπουλα καὶ Σουηδόπουλα εἶναι κλεισμένα στὰ ἐργαστήρια, γιὰ νὰ προαγάγουν τὴν ἐξέλιξη τῆς κοινωνίας τους; Ἀπλῶς περιφέρονται στὶς καφετέριες καὶ δυστυχῶς κομπάζουν λέγοντας: «Εἶδες πῶς διασκεδάζουμε ἐμεῖς, ἐνῶ οἱ ἄλλοι, οἱ δῶλες, εἶναι στὰ ἐργαστήρια»; Αὐτὲς τὶς ἀπαξίες ἔχουν περάσει οἱ ἀνθέλληνες κυδερνῆτες στὴν νεολαία μας.

Ἀλλὰ ἀπαγορεύεται στὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος νὰ μείνει ἀδιάφορο στὴν ποιοτικὴ ἀνύψωσή του. Ὅχι μόνο ἐπειδὴ οἱ ἐχθροὶ του καραδοκοῦν γιὰ νὰ τὸ καταστρέψουν, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ Ἑλλάδα εἶναι ταυτόσημη ἔννοια μὲ τὸν πολιτισμὸ, τὴν ἐξέλιξη, τὴν πρωτοπορία, τὴν ἐλευθερία καὶ τὸν ἀνθρωπισμὸ. Ἡ Ἑλλάδα ἔχει τὴν δύναμη νὰ πρωτοπορήσει στὴν νέα κοινωνία, ἡ Ἑλλάδα ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ ἀναπτύξει ἰσχύ, ὥστε νὰ τὴν σέβονται οἱ φίλοι καὶ νὰ τὴν φοβοῦνται οἱ ἐχθροί, ἡ Ἑλλάδα ἔχει πλέον τὴν συμπαράσταση τῶν θεῶν της, γιὰ νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν κακοήθεια καὶ τὴν μεμψιμοιρία της. Αὐτὸ πρέπει νὰ γίνῃ συνειδηση τοῦ κάθε Ἕλληνα καὶ ὅλων μαζί, γιὰ μιὰ ἐθνικὴ ἀφύπνιση, γιὰ μιὰ γενικὴ ἐξέγερση. Ἡ ἐδραίωση τῆς Κοινωνίας τῆς Γνώσεως εἶναι ἡ μοναδικὴ ὁδὸς γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἀναγεννήσεως αὐτοῦ τοῦ κομωμένου γίγαντα, ποὺ λέγεται ἑλληνικὸ ἔθνος.

Ἀλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, χρειάζεται ἐπανάσταση. Ἐπανάσταση κατὰ τοῦ κουντοσβολεμένου, ναρκωμένου καὶ διεφθαρμένου ἀκόμη ἑαυτοῦ μας, ἐπανάσταση κατὰ τῆς κοινωνίας τῆς κατάντιας, ἐπανάσταση κατὰ τῆς διεφθαρμένης ἐξουσίας, ἐπανάσταση κατὰ ἐκείνων ποὺ διαρκῶς καὶ συστηματικῶς μᾶς ἐμποδίζουν στὴν ἐξέλιξη καὶ μᾶς ἀποκεφαλίζουν, ἐπανάσταση κατὰ μιᾶς σάπιας συνειδήσεως, ποὺ ἔχουμε ἀποκτήσει. Μόνο μὲ μιὰ γενικὴ, ἀλλὰ ἀσπλη θεαίως, ἐπανάσταση θὰ ἐπέλθῃ ἡ κάθαρση αὐτοῦ τοῦ πάλαι ἱεροῦ καὶ νῦν διεφθαρμένου τόπου.

Νιώθω μέσα μου τὴν ψυχὴ τοῦ ἔθνους μου νὰ μᾶς κράζει αὐτὴν τὴν ὕστατη στιγμή. Μᾶς κράζουν τὰ ὅσα τῶν Ὁρφέα, Ὁμήρου, Πυθαγόρα, Ἡρακλείτου, Πλάτωνα, Ἀριστοτέλη, Ἀλεξάνδρου καὶ ὅλων τῶν προγόνων, μᾶς κράζει ἡ Ἑλλάδα ἀπὸ τὰ δάθη τῶν χιλιετιῶν, νὰ ξεκινήσουμε τὸν μεγάλο καὶ ὕστατο ἀγῶνα. Ἴδου ἡ Ρόδος, ἰδου καὶ τὸ πῆδημα.

Τρύφων Κωστόπουλος

Ντουμάνιασμα

‘Ο Ντούμας έντουμάνιασε. ‘Αχ! έσείς οί κακοί του «Δανλου», πού δέν έχετε ίερόν κι όσιον, πώς είναι δυνατόν νά μου στενοχωρείτε έναν κοτζάμ καθηγητήν τής Προϊστορικής ‘Αρχαιολογίας; Καί ή βελόνα του φωνογράφου σας κολλημένη στίς πυραμίδες. ‘Ακόμα δέν τό έπήρατε άπόφασιν; ‘Ελληνες δέν ύπήρχαν· εκεί, κάπου στό 2000 π.Χ., ένεφανίσθηκαν, όταν άποσχίσθηκαν από τόνς άλλους ‘Ινδοευρωπαίους. Δέν φτάνει δηλαδή πού οί Φοίνικες σάς έδωσαν τό άλφάβητο, δέν φτάνει πού οί αρχαιότατοι ‘Ιουδαίοι είναι οί προπάτορές σας, γνωρεύετε και τά ρέστα. Τί πιστεύετε, ότι όρίστηκε έδρα Προϊστορικής ‘Αρχαιολογίας στό Πανεπιστήμιο γιά την δική σας προϊστορία; Μήπως ήταν ‘Ελληνες οί Κρητες; Οί ‘Αχαιοί; Μερικοί περιέργοι, όπως ό Βέντρις ή ό Σλήμαν, έπιμένουν. ‘Ακατανόητη είναι ή ‘Ακαδημία. Καλά έκοιμόταν τόν ύπνο του δικαίου. Μύγα έτοιμίπησε τόν πρόεδρό της και ξαφνικά έξύπνησε; ‘Ανέθεσε, λέει, και έμέτρησαν την ήλικία των πυραμίδων του ‘Ελληνικού και του Αυγουριού. Ποιός του έδωσε την άδεια; Ποιός του είπε, ότι εγκρίνουμε την μέθοδο της όπτικής θερμοφωτανύειας; ‘Αλλωστε έμείς τί έχουμε νά μετρήσουμε μ’ αυτήν; Κι έτσι μου έστενοχωρήσατε τόν Ντούμα, τόν έντουμανιάσατε. Μάλλον θά πρέπει νά ετοιμάσουμε μία καινούργια έκπομπή στην τηλεόρασιν. Θά λάβουν μέρος ό παπα-Ρωμός και ό εγκριτοι καθηγητές Μπαμπουνιώτης, Μαρωνίτεν και Ντούμανιτς. ‘Α! θά είναι και ό Υιός του πατρός, και όλοι μαζί θά κονιορτοποιήσουν και τόν θρασυ Δανλικόν συντάκτην και θά βάλλουν στην θέσιν του και τόν κύριον Θεοχάρη. ‘Εμείς τίς πυραμίδες τίς θέλουμε του 4ου ή του 3ου π.Χ. αιώνα. Τίς θέλουμε στρατιωτικά φυλάκια. Κι αν είναι λοξοί οί τοίχοι, έπίτηδες τούς είχαν κατασκευάσει· νά μήν κάνουν τσουλήθρα οί φύλακες, νά διασκεδάζουν; Κι αν τό θελήσουμε, μπορεί και ν’ αποφασίσουμε ότι είναι και νεώτερες. Ποιός θά μās έμποδίση; Δικά μας όλα. Αυτό πρέπει νά τό καταλάβουν καλά όλοι. Μή με αναγκάσετε νά συγκαλέσω διεθνές συνέδριο... ‘Ελάτε στα συγκαλά σας. ‘Η δύναμις είναι δική μου.

Κι αυτός ό συντάκτης σας δέν μπορούσε νά πάη γιά ψάρεμα; Νά δη καμιά διτρίνα με ρούχα; Νά θαυμάση τά καινούργια μοντέλα των αυτοκινήτων; Νά δη τηλεόρασιν; ‘Ηταν ανάγκη νά πάη νά μου ντουμανιάση τόν Ντούμα; Στο κάτω κάτω ας πήγαινε στην Φλώρινα, νά θαυμάση τό άγαλμα του Μεγαλέξανδρου. Και τώρα πού τό ανέφερα, ευκαιρία είναι νά καλέσω και τόν γλύφτην σέ μία έκπομπή στην τηλεόρασιν, με θέμα την αισθητική των άνδριάντων. Λύσεις έχω. Δέν ξέρω όμως, αν συνεχίζουν νά περνάνε. Κάτι μηνύματα, πού έπήρα τώρα τελευταία, με ύποψίασαν άσχημα. Κάπου κάποια πράγματα μου ξεφεύγουν. ‘Ετοιμάζονται γιά ανακοινώσεις, ότι ανεκαλύφθηκαν οικισμοί στην Πελοπόννησο του 2.500 π.Χ. ‘Ηταν νά μη μου φύγη ό Μικρούτσικος· άμέσως θά είχε δγάλει διάταγμα, νά άπαγορευθή ή συνέχεια των ανασκαφών. Δυσκολεύομαι νά τό πιστέψω, ότι ό λόγος μου δέν περνά άπόλυτα. ‘Επειτα ύπάρχουν και κάτι περιέργοι δημοσιογράφοι έρευνητές, πού, αφού εξαφάνισα την ξύλινη πινακίδα του Δισπηλιού, έπήγαν και ανακάλυψαν στα μπάζα την ίδια επιγραφή σέ πέτρα. Γιά πέταμα ήταν, καλοί μου άνθρωποι. Ποιός σάς επέτρεψε νά ψάχνετε στα μπάζα; Γιά νά μου σπάτε τά νεύρα; Κάτι τέτοια με κάνουν έξω φρενών.

Ευτυχώς πού ό ‘Υπουργός (α) Παιδείας έπηρε σωστήν άπόφασιν· με μιάς κατηγορησε όλα τά σχολεία, όπου μάθαιναν ‘Ελληνικά τά παιδιά των όμογενών στο έξωτερικό. Καλά τό έχω σχεδιάσει, νά φεύγουν από την πατρίδα, καιρός είναι νά κόδονται και οί δεσμοί τους με την πατρίδα. ‘Ενα μόνον φοβάμαι· μήπως και μαζευστούν μερικοί κονφιοκέφαλοι έθνικιστές και πληρώνουν από την τσέπη τους δασκάλους. Βλέπεις, δέν μπορώ νά τά έλέγξω όλα... Και ιδιαίτερα αυτούς του «Δανλου». ‘Ακου, νά μου ντουμανιάσουν τόν Ντούμα και νά τόν τρομοκρατούν μ’ ένα τόσο δά μαγνητόφωνο... Χάλασε ό κόσμος. ‘Αν δέν πάρω γρήγορα μέτρα, βλέπω νά με σκομπίζει τό

Σάρωθρον

Τραγική άγνοια

Στήν πόλη Νιουϋορκ (γειτονική τής Βοστώνης) τών ΗΠΑ ιδρύθη από όμογενείς «Έλληνο-Βυζαντινόν Πανεπιστήμιο» (!) πού ονομάστηκε «Ίουστινιάνειο Οικουμενικό Κέντρο» (!!)

με σκοπό «τήν συστηματικήν έρευναν και διάδοσιν τοῦ Έλληνο-Βυζαντινοῦ Πολιτισμοῦ...» (!!!) (έφημ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», 9-2-96).
Γιά τὸ «Έλληνο-Βυζαντινόν» ἢ «Έλληνοχριστιανικόν» ὑβρίδιο δέν χρειάζεται νά γίνει σχολιασμός ἐκ νέου στόν «Δαυλό». Ἀλλά ὁ Ίουστινιανός, ὁ μεγαλύτερος ἐχθρός, ὁ ἱστορικός δολοφόνος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης καί τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, πῶς εἶναι δυνατόν νά ἀνυπερβῇ καί προστάτης τους; Ὁ Σλαῦς Ἅγιος Οὐπράδδα δέν ἦταν αὐτός πού τὸ 529 ἔκλεισε τὸ παγκόσμιας προβολῆς Ἑλληνικόν Πανεπιστήμιο, τὴν Πλατωνική Ἀκαδημία τῶν Ἀθηνῶν, πού λειτουργοῦσε ἐπὶ 916 χρόνια, καί ἐξόρισε τοὺς καθηγητές της, πού κατέφυγαν στήν αὐλή τοῦ Πέρση βασιλιᾶ Χοσρόη; Προστάτης τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ὁ Σλαβορωμαῖος δάρδαρος, πού τὸ 559 στήν Κωνσταντινούπολη, στήν πλατεῖα Κυνηγίου, ἔκαψε ὅλα τὰ εὑρεθέντα ἔργα τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων καί θέσπισε διάταγμα, νά καίγονται μέ κρατική ἐπίδωξη ὅλη τὴν ἐπικράτεια τὰ ἐναπομείναντα συγγράμματα; Προστάτης τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ὅταν κατὰ τὸν Σωζομενὸ «τῶν Ἑλληνιστῶν μικροῦ πάντες κατ' ἐκεῖνο διεφθάρσαν καί οἱ μὲν πυρί, οἱ δὲ ξίφει ἀπολέσθαι προσετάχθησαν»;

Κρίμα πού οἱ πραγματικά ἀγαθὲς προθέσεις τῶν ὁμογενῶν λόγῳ τῆς τέλειαις ἱστορικῆς ἄγνοιάς τους ἐγκλωδίζονται σὲ «ἐλληνοβυζαντινά» καί «ἱουστινιάνεια» ψεῦδη. Βέβαια ἡ τρισάθλια παιδεία τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κρατιδίου, πού ἀποκρύπτει ἡ διαστρεβλῶνει τὴν ἱστορία, εἶναι ὁ μέγας ὑπεύθυνος. Πάντως τὸ ἐν λόγῳ «Κέντρο» ὀφείλει πρῶτα ἀπ' ὅλα νά διδάξει τὴν ἱστορία ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖο πήρε τὸ ὄνομά του· καί νά ἀποκαλύψῃ τὸν ρόλο του στὴν «ἐπιχείρηση» καταστροφῆς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιστήμης καί ἐπιβολῆς τοῦ Μεσαίωνα.

Π.Κ.

Σιωνιστὲς καὶ Ἑβραῖοι

«... Ὁ Ἑλληνισμὸς σήμερα εἶναι κυκλωμένος καὶ διαθρωμένος – πολιτικά καὶ πολιτιστικά – ἀπὸ ξένους, πού κατευθύνουν τὰ νήματα τῶν συνωμοσιῶν κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους. ... Οἱ σιωνιστὲς (φανατικοὶ Ἑβραῖοι) πολέμησαν καὶ πολεμοῦν ὅσο κανεὶς ἄλλος τὸν Ἑλληνισμὸ καὶ τὴν Ὁρθοδοξία. Γιατὶ ὅμως; Μόνο μία ἐξήγηση ὑπάρχει: Ἀπὸ ἓνα φοβερὸ σύμπλεγμα κατωτερότητος, ἀπέναντι στοῦ ὁποῖο μόνο οἱ ἴδιοι αἰσθάνονται μικροί... Ὅταν κατὰ φεραν μὲ βοηθὸ τὸ Ἰσλάμ νά ὑποδουλώσουν τὴν καρδιά τοῦ Ἑλληνισμοῦ γιὰ 400 χρόνια, ὁρῶσαν τὴν εὐκαιρία οἱ σιωνιστὲς ν' ἀναπτύξουν παντοῦ τὶς τεκτονικὲς στοές, ἐτοιμάζοντας σιγὰ καὶ μεθοδικὰ τὴν παγκόσμια δικτατορία... Πρέπει νά κατανοηθῇ, ὅτι μεγαλύτερος φασισμὸς ἀπ' τὸ Σιωνισμὸ οὔτε ὑπῆρξε, οὔτε θὰ ὑπάρξει...» Οἱ παραπάνω ἐπισημάνσεις εἶναι τῆς ἐφημερίδος τῆς Νέας Ὑόρκης «Καμπάνα» (25-3-95, σελ. 1 καὶ 11).

Ὅμως ὁ σιωνιστὴς δέν εἶναι κατ' ἀνάγκην Ἑβραῖος. Σιωνιστὴς εἶναι ὁ τυπικὰ μορφωμένος ἀλλὰ τελείως ἀκαλλιέργητος καὶ ἄξεστος, ἄπληστος γιὰ δύναμη, δουλικὸς καὶ ἐξουσιαστικὸς ταντόχρονα· ἄρα μισάνθρωπος καὶ μισέλλην, καθότι ὁ ἄνθρωπος καὶ ὁ ἀνθρωπισμὸς ἀποτελοῦν δημιουργία καὶ ἄθλημα τῶν προσωπικοτήτων πού ἐδημιούργησαν τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα. Τοιοῦτος ὢν, ρεῖει πρὸς τὸν ἐξουσιασμό καὶ τὸ χρήμα, τὸ ὁποῖο χρησιμοποιεῖ γιὰ ἐξουσιαστικούς σκοποὺς. Στούς παρανοϊκοὺς σκοποὺς του, τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκει νά πραγματώσῃ μὲ πρόστυχους τρόπους καὶ μεθόδους, ὀρῖσκει ἀντιμέτωπους τοὺς ἐλεύθερους ἀνθρώπους, τὰ προσωπικά ἀναστήματα, τὰ ὁποῖα μισεῖ, καὶ ἐπιδουλεύεται, καὶ καταπολεμᾷ μέ ὅλες του τὶς δυνάμεις.

Σ.Π.

Ἐπιχείρηση «Σύγχυση»

Ὁ κρατικὸς ἀρχαιολόγος κ. Σάμψων (;) ἐπιχειρεῖ μέ ἄρθρο του νά ἐπιφέρει πλήρη σύγχυση γύρω ἀπὸ τὸ ζήτημα τῶν πυραμίδων τῆς Ἀργολίδος (περιοδ. «Ἀρχαιολογία», Δεκέμβριος '95). Ἀναγνωρίζει τὸν ἑαυτό του ὡς τὸν πλέον ἀρμόδιο νά κρίνει καὶ νά ἐκτιμῇ τὴν σημασία καὶ τὴν χρῆση τῶν κτισμάτων καὶ φυσικὰ (αὐτὸ εἶναι πού «καίει») τὴν χρονολογία κατασκευῆς τους, χαρακτηρίζοντας τοὺς ἄλλους, πού ἀσχολήθηκαν μέ τὸ θέμα, «ἀνεύθυνους».

Ἀπορρίπτει ὡς ἀναξιόπιστη καὶ «ὑποκειμενική» τὴν χρονολόγηση τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν καὶ τὴν μέθοδο τῆς ὀπτικής θερμοφωταύγειας, μὲ τὴν ὁποία ἐχρονολόγησε (3η χιλιετία πρὸ Χριστοῦ) τὶς ἐλληνικὲς πυραμίδες τὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Ἐδιμβούργου καὶ χαρακτηρίζει τὶς ἱστορικὲς πληροφορίες τοῦ Πανσανία «μεγαλοποιημένους μύθους τοπικιστικῶν συμφερόντων»! Γιὰ νὰ ἀποκτήσει ὅμως τὸ ἄρθρο του «ἐπιστημονικότητα», δὲν διστάζει νὰ καταφύγει σὲ δημοσιεύματα τοῦ «Δαυλοῦ», χωρὶς ὅμως νὰ τὸν κατονομάζει στὸ κείμενό του («**Κατσιαδράμης 1994, 9229**»!) παρὰ μόνο στὰ «ψιλὰ» γράμματα τῆς «θολῆς» διβλιογραφίας του, ὑποτιμώντας ἔτσι τὴν νοημοσύνη τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ του.

Καὶ τὸ τελικὸ του συμπέρασμα «ἀποκαλυπτικό»: «οἱ πυραμίδες τῆς Ἀργολίδας θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ παραμένουν αἰνιγματικές γιὰ πάντα»... Στὴν ἀφάνεια καὶ στὸ «αἶνιγμα» λοιπὸν ἐπιθυμοῦν ὁ κ. Σάμψων καὶ τὸ Ὑπουργεῖο «Πολιτισμοῦ» νὰ κρατήσουν τὰ πανάρχαια μνημεῖα τοῦ Ἀργους. Καὶ ὅχι μόνο τὶς πυραμίδες: Ὀλόκληρη ἡ ἐθνικὴ μας κληρονομιά, πὺν εἶναι ταυτόχρονα καὶ παγκόσμια, ποδοπατεῖται καὶ βεβηλώνεται ἀπ' τοὺς διαχειριστὲς τῶν ἀνθελληνικῶν σκοπιμότητων.

Π.Α.Κ.

Μεσαιωνιστὲς ἐν δράσει

Κι ὅμως τὸ Βατικανὸ καὶ τὰ ὄργανά του μιλοῦν περὶ ἐλευθερίας καὶ ἐλευθέρως βουλήσεως καὶ μὴ ἀρκούμενοι σ' αὐτὸ, ἀποδίδουν δικὲς τοὺς ιδιότητες σ' ἄλλους καὶ συγκεκριμένα στοὺς Ἀρχαιοέλληνες, οἱ ὁποῖοι, καθὼς φαίνεται, τοὺς ἐμποδίζουν καὶ σήμερα στὴν ἀσκηση τῆς δογματικῆς δικτατορίας τους. Ἔτσι συκοφαντοῦν τοὺς Ἕλληνες ὡς ἱμπεριαλιστὲς καὶ ρατσιστὲς. Ἴδου τί δίδασκαν καὶ τί ἔγραφαν πρόσφατα στὰ ἐλεγχόμενα ἀπ' τὸ Βατικανὸ ἐντυπα οἱ καθηγητὲς τοῦ «ποντιφικεῖον» πανεπιστημίου Ζουζεκ καὶ Μπουτσι: «Ὁ Ἕλληνισμός ὑπῆρξε τὸ πρῶτο ἱμπεριαλιστικὸ κίνημα, μὴ ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀρνητικὲς περιόδους τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητας, τῆς ὁποίας οἱ συνέπειες συνεχίζονται ὡς τὶς μέρες μας. Δύο ἀπὸ τοὺς πρωταγωνιστὲς αὐτοῦ τοῦ κινήματος, ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Ἰσοκράτης, ὑπῆρξαν οἱ πρόδρομοι τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ ρατσισμοῦ τοῦ 20οῦ αἰῶνος» («Τύπος τῆς Κυριακῆς», 24-12-95).

Ἐμεῖς τί νὰ ποῦμε; Τὸ καλύτερο εἶναι νὰ τοὺς θυμίσουμε τὸ ἥρακλειτικὸν «ὕβριν χρὴ σθένυναι ἢ πυρκαϊῇ»... Καὶ ἀκόμη νὰ τοὺς ρωτήσουμε: Δὲν διαδίδουν οὕτε τὸ «ἱερό» τοὺς διδλίο, τὴν «Παλαιὰ Διαθήκη», ὅπου ἀκριβῶς θεμελιώνεται μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Γιαχβὲ ὁ ὁμότερος φασιστικὸς-ρατσιστικὸς τρόπος σκέπτεσθαι πὺν ὑπῆρξε ποτε; Ποῦ τὸν εἶδαν τὸν φασισμό τῶν Ἑλλήνων; Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ δημιουργοὶ τοῦ χιλιόχρονου Μεσαίωνα δὲν πλήρωσαν ἀκόμη τὸ παλαιὸ εἰδεχθὲς ἔγκλημά τους κατὰ τοῦ πολιτισμοῦ.

Π.Σ.

Ἡ μάχη κατὰ τοῦ Διεθνoῦς Μισελληνισμοῦ

Ἡ «Ἑλληνικὴ Ἐταιρεία Χριστιανικῶν Γραμμάτων» βράδενσε τὴν κ. Α. Μεγαπάνου γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ μετάφραση τοῦ διβλίου τῆς ἐλληνίστριας καθηγήτριας τοῦ Πανεπιστημίου Οὐέλλεϋ τῆς Μασσαχουσέτης κ. Μαίρης Λεύκοβιτς. Ἡ ἐν λόγω καθηγήτρια ἀγωνίζεται ἐναντίον τῆς δυσφημιστικῆς ἐκστρατείας, πὺν στρέφεται κατὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς προσπάθειας σκοτεινῶν κύκλων νὰ προβάλουν τὴν δῆθεν... ἀφρικανικὴν καταγωγή του. Τὰ δύο νέα διβλία τῆς μὲ τίτλους «Ὅχι πέρα ἀπὸ τὴν Ἀφρική» καὶ ἡ «Ἀναθεώρηση τῆς «Μαύρης Ἀθηνᾶς»» ἀντικρούουν μὲ ἐπιστημονικὰ ἐπιχειρήματα τοὺς συκοφάντες τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὁ πρόεδρος τῆς «Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας Χριστιανικῶν Γραμμάτων» κ. Ἀρβάνιτης ἐπιδόκιμασε τοὺς ἀγῶνες τῆς κ. Λεύκοβιτς, λέγοντας ὅτι «ἀγωνίζεται ἐναντίον ἐκείνων τῶν ἐπιστημόνων πὺν προσπαθοῦν νὰ σφετερισθοῦν ἄλλους πολιτισμούς. Μιλοῦν γιὰ «μαύρη Ἀθηνᾶ» καὶ θεωροῦν Ἀφρικανοὺς τὸν Σωκράτη καὶ τὴν Κλεοπάτρα. Διδάσκουν ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμός ἀρχίζει κατὰ τὸ 1000 π.Χ., ὁ Πλάτων ὅτι σπούδασε στὴν Αἴγυπτο κι ὁ Ἀριστοτέλης ὅτι λήστεψε τὴν διβλιοθήκη τῆς Ἀλεξάνδρειας – κι ἄς ιδρύθηκε μετὰ τὸν θάνατό του».

Αἴσιο τὸ μήνυμα. Φαίνεται, ὅτι ὁ Ἑλληνισμός ὅλων τῶν «ἀποχρώσεων» ἀφνιπνίζεται, ἀγωνιᾷ καὶ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν ἱστορικὴ κληρονομιά του.

Π.Κ.

Ε. ΑΤΤΑΒΥΡΙΟΣ

Πώς ό 'Ιουδαϊσμός εκμηδένισε ιστορικά τὸ 'Ελληνικὸ Πνεῦμα

Στὴν ἀπολογία τοῦ Στεφάνου («Πράξεις Ἀποστόλων» 6,8-53) ὁ Ἰησοῦς παρουσιάζεται ὡς τὸ κρυφὸ σχέδιο τοῦ Ἑβραϊκοῦ θεοῦ γιὰ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Ἦταν σχέδιο νὰ σκλαβωθοῦν καὶ νὰ βασανίζονται οἱ Ἑβραῖοι στὴν Αἴγυπτο, ἦταν σχέδιο νὰ φύγουν ἀπὸ ἐκεῖ, ἦταν σχέδιο νὰ σφάξουν, νὰ κάψουν, ν' ἀφανίσουν, νὰ βασανίσουν τόσους λαοὺς ποὺ ἀντιστάθηκαν στὸ διάθῃ τους, ὥσπου νὰ κατακτήσουν μιὰ ξένη χώρα, τὴν Γῆ Χαναάν, γιὰ νὰ πολλαπλασιασθοῦν τόσο, ὥσπου νὰ βρεθεῖ ἡ Μαριὰμ καὶ νὰ γεννήσει τὸ Γιὸ τοῦ Γιαχβέ, γιὰ νὰ μᾶς σώσει.

Ἀπὸ ποῦ νὰ μᾶς σώσει; Ἀπὸ τὸ «προπατορικὸν ἁμάρτημα», λέγει. Καὶ τί εἶναι τοῦτο τὸ βαρὺ φορτίο, ποῦ μᾶς κάμνει ἐνοχοὺς ἀπὸ κατασκευῆς τοῦ κόσμου καὶ ξεκινᾷ ἀπὸ γεννησιμοῦ μας; Εἶναι, λέγει, μιὰ κακὴ ἐσωτερικὴ προδιάθεση νὰ ρέπουμε πρὸς τὴν ἁμαρτία, ποῦ τὴν κληρονομήσαμε ἀπὸ τοὺς «πρωτόπλαστοις». Μιὰ ὀλάκερη δηλαδὴ ἀνθρωπότητα χρωμένη κι ἐνοχὴ-ποῦ; Στὸν Γιαχβέ, στὸν Ἑβραϊκὸ θεό. Κατάφεραν μάλιστα νὰ τὸν «πλάσουν» ὡς τὸ ἀληθινὸ Θεὸ καὶ νὰ πείσουν, πὼς ἡ πίστις σὲ ἄλλους θεοὺς εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀπομάκρυνσης τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν μόνον ἀληθινὸ Θεό, τὸν Γιαχβέ, μὲ παρότρυνση τοῦ Διαβόλου. Ἄρα κάθε φιλοσοφικὴ θεώρηση γιὰ τὸν κόσμο καὶ τὸν ἀνθρώπο ἀντίθετη πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Γιαχβεϊσμοῦ εἶναι διαβολικὴ, ἁμαρτωλὴ κι ἀποπομπαία.

Κι ὅμως τούτῃ ἡ «ἱστορία» μὲ τοὺς «πρωτόπλαστοις» δὲν εἶναι ἡ μοναδικὴ στὸν κόσμο. Εἶναι πίστη ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων σ' ὅλους τοὺς λαοὺς τοῦ κόσμου μὲ διάφορες παραλλαγές· καὶ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ ἡ προσπάθεια τῶν ἀνθρώπων νὰ βροῦν μιὰ ἐξήγηση στὸ πὼς παρουσιάσθηκε τὸ κακὸ στὸν κόσμο. Ἐπειτα οἱ Γιαχβεῖκοι «πρωτόπλαστοι» δὲν φαίνονται νᾶναι πρωτόπλαστοι. Αὐτοὶ κι ὅλας ξέρουν νὰ καλλιεργοῦν τὴ γῆ καὶ νὰ δόσκουν πρόβατα· κι ὁ Κáιν φοβάται, μὴ τὸν σκοτώσουν ἄλλοι ἄνθρωποι. Κι εἶναι λόγια τοῦτα, ποῦ ἀγγίζουν τὴν πιὸ ἀφελή λογικὴ καὶ τὴν πιὸ ἀπλὴ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα;

Ὁ Ἑλληνίζων φιλόσοφος - θεολόγος Ὁριγένης καὶ ὁ κατατρεγμὸς τοῦ ἀπὸ τοὺς σκοταδιστὲς

Οἱ θεολογικὲς ἔριδες, τὰ σχίσματα καὶ πρὸ παντὸς οἱ αἰρέσεις ἀποτελοῦσαν κι ἀποτελοῦν τὴν «ἀχίλλειον πτέρναν» τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐπιφανέστατο θῦμα αὐτῶν τῶν προστριβῶν ἀποτελεῖ ὁ Ὁριγένης μὲ τὸ τεράστιο φιλοσοφικοθεολογικὸ διδακτικὸ καὶ συγγραφικὸ του ἔργο μέσα κι ἔξω ἀπὸ τὶς κατηχητικὲς καὶ φιλοσοφοθεολογικὲς σχολές.

Οἱ διμάχες κατὰ τοῦ Ὁριγένη ἄρχισαν ἀπὸ τὸν «ἀγροῖκον», «ἄξεστον», «ἀστοιχείωτον» καὶ γιὰ τοῦτο κατὰ τοῦ Ὁριγένη ζηλόφθοно πατριάρχη Ἀλεξανδρείας Δημήτριον τὸν Α', τὸν ὁποῖο προσπάθησε νὰ φέρει «εἰς θεογνωσίαν», πλὴν ὅμως ματαίως, ὁ πρᾶος, νηφάλιος Ὁριγένης. Σύμφωνα πάντοτε μὲ τὶς πολὺτιμες πληροφορίες τοῦ μαθητῆ τοῦ Ὁριγένη γνωστοῦ ἱστορικοῦ Εὐσέβιου, ἐπισκόπου Καισαρείας, ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Δημήτριος τόσο καταδίωκε τὸν Ὁριγένη, ποῦ δὲν τὸν ἄφηνε νὰ κάνει κηρύγματα καὶ τὸν κυνήγησε ὅχι μονάχα μέσα στὰ ὅρια τῆς ἐκκλησιαστικῆς του δικαιοδοσίας, δηλ. στὴν Αἴγυπτο, Πενταπόλιν, Βόρεια Ἀφρικὴ, ἀλλὰ, «φιλοκατήγορος» καὶ «ἱεροκατήγορος» ὅπως ἦταν, θέλησε νὰ ἐπιβάλλει τὸν διωγμὸ στὸ

Τὸ «προπατορικό», λέγει, «ἁμάρτημα» εἶχε σὺν συνέπεια, ὁ ἄνθρωπος νὰ παγιδευτεῖ στὰ δίκτυα τοῦ Διαβόλου καὶ νὰ γίνῃ πιά δούλος τῆς ἁμαρτίας. Ὅποτε ὁ Γιαχβὲ τί σκέφτηκε; Στέλνει τὸν Γιό του, πὺν λέει τοῦ Διαβόλου: Νά, πάρε «θεϊκὸ» αἷμα σὺν ἀντάλλαγμα καὶ δὸς μου τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ τὸν ξαναοδηγήσω στὸν ἀληθινὸ Θεό. Ἔτσι ἀπὸ δούλοι τοῦ Διαβόλου γίναμε δούλοι τοῦ Γιαχβέ. Ὅποτε μιὰ ὁλάκερη ἀνθρωπότητα εἶναι καταὑποχρεωμένη γι' αὐτὴ τὴν «ἐξαγορά» στὸν Ἑβραϊκὸ θεό, τὸν Γιαχβέ. Μάλιστα τούτῃ τὴν φοβερὴ ἐξαγορὰ τὴν κάναμε καὶ ὕμνο, πὺν τὸν ψάλλουμε τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ: «*Ἐξηγόρασας ἡμᾶς ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου τῷ τιμίῳ σου αἵματι*». Καὶ προσέ- χτε τώρα τὴν Ἰουδαϊκὴ-Παυλικὴ φιλοσοφικὴ πονηριὰ: «*Ἀφοῦ ὁ Χριστὸς εἶναι ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση πὺν τοῦ ἔδωσε, ἄρα ὅσοι βαπτισθῆκατε στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ εἴτε Ἰου- δαῖοι εἴτε εἰδωλολάτρεις, δούλοι ἢ ἐλεύθεροι, εἰσθε ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ*» (Γαλάτας» 3, 1-29).

Κι ὅμως μέσα σ' Ἑλληνικὲς ἐκκλησιὰς ἀπὸ χεῖλῃ Ἑλλήνων ἱερωμένων προφέρεται μὲ ἔμφαση τού- τη ἢ Ἑβραϊκὴ κατάκτηση μὲ τοῦτα τὰ λόγια: «*Τῶν ἁγίων προπατόρων ἡμῶν Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ*». Νά, «*προπατόρων ἡμῶν*» καὶ μάλιστα «*ἁγίων*». Καὶ τούτῃ ἡ πίστη φαντάσει τόσο πολὺ, ὥστε ἀριστουργήματα τοῦ ἀθανάτου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος κάθε μορφῆς μὲ παρότρυνση τῶν πνευμα- τικῶν ταγῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ νὰ καταστρέφονται, νὰ καίγονται, νὰ γκρεμίζονται, νὰ περιφρο- νοῦνται, νὰ θεωροῦνται διαβολικά, μαγικά. Πόσα ἀγάλματα τέχνης δὲν γκρεμίστηκαν καὶ πόσα ἔργα μεγάλων Ἑλλήνων φιλοσόφων δὲν ἐγίναν στόχτη ἢ πλαστογραφήθηκαν. Τὸ κάψιμο τῆς μεγάλης Ἀλεξανδρινῆς Βιβλιοθήκης καὶ ἡ καννιβαλιστικὴ θανάτωση τῆς μεγάλης ἀστρονόμου, μαθηματι- κοῦ καὶ φιλοσόφου, τῆς πανέμορφης Ὑπατίας, ἦσαν πράξεις κι ἐνέργειες ἀπότοκου ἐχθρικοῦ φα- ντισμοῦ.

Ὁ φανατισμὸς αὐτὸς δὲν ἐπηρεάσε μόνο τὸν ἀπλὸ ἀγράμματο λαὸ ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια τὴν ὑπατὴ κρατικὴ ἐξουσία. Τὸ 356 μ.Χ. κιόλας ὁ αὐτοκράτορας Κωνστάντιος μὲ νόμο του διατάσσει τὸ κλεί- σιμο ὅλων τῶν «εἰδωλολατρικῶν» ναῶν καὶ ἡ κάθε θυσιὰ σ' αὐτοὺς μέσα πληρωνόταν μὲ θάνατο. Ἕνας ἄλλος αὐτοκρατορικός νόμος στεροῦσε τὰ πολιτικὰ δικαιώματα σ' ὅσους Χριστιανούς ξανα- γύριζαν στὴν «εἰδωλολατρία». Τὸ 394 μ.Χ. ὁ αὐτοκράτορας Θεοδόσιος ὁ «Μέγας» διέταξε τὴν κα- τάρρηση τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, καὶ τοῦτο γιατί κατὰ τὴν στενοκεφαλιά τῶν σοφῶν Χριστιανῶν «*διέφθειρον τὴν νεολαίαν*». Καὶ δὲν σταμάτησε ἐκεῖ ὁ Θεοδόσιος. Ἐκλείσε τὸ παγκοσμίως γνωστὸ

γιὸ τοῦ μάρτυρα, τὸν Λεωνίδα, μέσω τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καὶ πάσης Πα- λαιστίνης.

Ὅταν οἱ διωγμοὶ εἶναι ἀπὸ ἑτερόπιστους, προκαλοῦν εὐφορία καὶ ἐξάπτουν τὸν ζῆλο τῶν πιστῶν. Ὅταν ὅμως ὁ διωγμὸς καὶ μάλιστα ὁ ἐξοντωτικὸς καὶ δόλιος προ- ἔρχεται ἀπὸ ἐπίσκοπο, τότε εἶναι ἀφόρητος καὶ σὲ καμμία περίπτωσι ἐποικοδομητι- κός. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὸν Ὠριγένη, τὸν ὁποῖο ὁ πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Δη- μῆτριος ἐξεδίωξε διαίως. Διέταξε τοὺς ραβδούχους του νὰ τὸν κατεβάσουν ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τοῦ πατριαρχικοῦ ναοῦ τῆς Ἀλεξανδρείας, γνωστῆς γιὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἀνε- κτικότητος, πὺν εἶχαν διαδώσει οἱ Ἑλληνιστικοὶ χρόνοι.

Ὅμως ὁ Δημήτριος Α' κατηγόρησε τὸν Ὠριγένη, ὅτι «*κοινὰ-αἵρετικά δαιμόνια εἰσά- γει*». «*Ἀθήεις καὶ ἑλληνίζουσας διδασκαλίας*». Ἄς ὑπογραμμίσουμε τὸν ὅρο «*ἑλλη- νίζουσα διδασκαλία*», ὁ ὁποῖος κολλάει στὸ «*Ἑλλην*», δηλαδὴ «*εἰδωλολάτρης*», «*πα- γανιστής*», «*ἀπιδιοπομπῆς*», ἄρα χωρὶς ἀνθρώπινα δικαιώματα. Καὶ βρισκόμαστε ἀκόμη στὸ Β' αἶωνα μ.Χ. Ἡ τραγωδία εἶναι ἀσύλληπτη. Ἀρχίζει ἀπὸ τὸν ἀστοιχείω- το πατριάρχη τῆς Ἀλεξανδρείας Δημήτριον καὶ τὸν δολοφόνον τῆς Ὑπατίας τῆς Ἀλε- ξανδρείας Κύριλλο καὶ φθάνει μέχρι τὸν σύγχρονό μας παπᾶ Γ. Μεταλλινό, καθη- γητὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος, λήγοντος τοῦ

τότε φημισμένο νοσοκομείο, τὸ Ἀσκληπιεῖον, ποὺ ἦταν ἀφιερωμένο στὸν θεὸ τῆς Ἱατρικῆς Ἀσκληπιό. Ὡστόσο ὁ «Μέγας» Θεοδόσιος δὲν σταμάτησε οὔτε ἐδῶ. Ἐκλείσε καὶ τὸ ξακουσμένο διεθνὲς Μαντεῖο τῶν Δελφῶν, γιατί οἱ Ἕλληνες δὲν συγκινούνταν καὶ τόσο ἀπὸ τὸν Ἑβραῖο θεό. Συγκινούνταν περισσότερο ἀπὸ τὰ ἀλαργινὰ τὰ χρόνια ἀκόμα, ἀπὸ τὴν γέννηση τοῦ δικοῦ τους Θείου Βρέφους, τοῦ Ἀπόλλωνα, ποὺ ἔγινε σὲ κάποια σπηλιά. Μῆτε πάλι ἀπὸ τὴν βάφτιση τοῦ Ἰησοῦ, γιατί οἱ Ἕλληνες πίστευαν στὴν φανέρωση τοῦ Ἀπόλλωνα στοὺς Δελφούς, ποὺ τὴν λέγανε «*Θεοφάνεια*». Ὅμως ἡ «χαριστική βολή» κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, κατὰ τοῦ Φωτός, κατὰ τῆς ἐλεύθερης σκέψης, τῆς ἐπιστήμης καὶ προόδου, δόθηκε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Ἰουστινιανὸ τὸν ἔκτο αἰῶνα, ὁ ὁποῖος ἔκλεισε μὲ διαταγὴ τοῦ τὸ παγκοσμίως γνωστὸ Πανεπιστήμιον τῶν Ἀθηνῶν.

Ἄρα ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ὁμαλῆς παραδοχῆς τοῦ ἀπὸ μέρους τῶν ἀνθρώπων σὰν ιδέα μέσα στὶς ἄλλες ιδέες ἢ σὰν φυσικὴ συνέπεια στὴν πάλιν τῶν ιδεῶν. Τὰ μέλη του πρῶτα-πρῶτα ξεκίνησαν τὴν προπαγάνδα τοῦ κινήματος μὲ σύστημα καὶ μέθοδο, ποὺ δὲν τὰ τρώαζε οὔτε τὸ ξύλο οὔτε τὸ γιουχάισμα οὔτε ὁ θάνατος. Πιπίλιζαν τὸ μυαλὸ τῶν ἀνθρώπων καθημερινὰ σ' ὅλα τὰ πολυσύχναστα τότε κοσμοπολίτικα ἀστικά κέντρα. Ἀς μὴν ξεχνᾶμε, πὼς ἡ νεοσύστατὴ τότε Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων σὲ γενικὴ τῆς συγκέντρωσης, ποὺ ὀνομάστηκε Ἀποστολικὴ Σύνοδος, ἀποφάσισε τὴν ἀνάθεση τῆς προπαγάνδας πρὸς τοὺς «εἰδωλολατρικούς» λαούς, δηλαδὴ τοὺς ἐκτὸς Παλαιστίνης, στὸν Παῦλο καὶ στὸν Βαρνάβα, ἐφοδιάζοντάς τους μάλιστα καὶ μὲ σχετικὰ ἔγγραφα. Παρατηρεῖται δηλαδὴ ἔντονη φανατισμένη κινήτικὴ ὁρμή, ὅπως ἄλλοτε ἀπὸ τὶς κομμουνιστικὲς ὁργανώσεις στὴν Ἑλλάδα. Διαλαλοῦσαν στὰ πλήθη, πὼς ὁ Γιαχβὲ μαζί μὲ τὸ Γιό του θὰ ἐγκαθίδρυναν μιὰ παγκόσμια κοινοκτημοσύνη, ποὺ θὰ ἦταν ἀποκύημα τῆς ἀγάπης τῶν μελῶν τοῦ κινήματος. Τὸ κίνημα κατάφερε νὰ πείσει τὶς ἀνθρώπινες μάζες, πὼς ὁ Ἑβραϊκὸς θεὸς εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός, ποὺ θὰ σώσει τὸν κόσμον βάζοντας δικαιοσύνη ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους καὶ στοὺς λαοὺς μὲ τὸν μοναδικὸ του Γιό. Καὶ τὸ δόλωμα τοῦ ψαρέματος αὐτῶν τῶν λαῶν ἦταν αὐτὲς οἱ ίδιες οἱ δικές τους πνευματικὲς παραδόσεις καὶ ἀντιλήψεις, καλοβαλμένες στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ. Θὰ πρέπει νὰ πούμε, πὼς φανατισμὸς λαοῦ πρὸς τὴν ἐθνικὴ του θρησκεία τόσο ἔντονα παρατηρεῖται μόνον στοὺς Ἑβραίους καὶ στοὺς Μωαμεθανούς. Οἱ Ἑβραῖοι τὸ ἔχουν χρέος τους νὰ «λανσάρουν» παντοῦ τὸν θεὸ τους ἀκόμα καὶ ὡς ὑπόδουλοι, ἀκόμα καὶ ὡς ἐξόριστοι. Ἐνῶ δηλαδὴ εἶναι κατακτημένοι, προσπαθοῦν νὰ κατα-

20οῦ αἰῶνος, χαρακτηρίζει ὅσους ἐρευνοῦν τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ ὡς «εἰδωλολάτρες».

Ἐπειδὴ ἓνα πλήρες ἔγκλημα, γιὰ νὰ τελεσθεῖ, δὲν χρειάζονται μονάχα δύο χέρια ἀλλὰ πολλὰ, γι' αὐτὸ πίσω ἀπὸ τοὺς ἐνδοεκκλησιαστικὸς διωγμοὺς τοῦ Ὁριγένη, τοῦ ὁποῖου τ' ὄνομα σήμαινε «Γιὸς τοῦ Ὁρου», ὑπῆρχε ὁλόκληρη συμμορία, ἡ ὁποία συνωμοτικὰ κατέγραφε τὶς διδασκαλίες - κατηχήσεις - στοχασμοὺς του, γιὰ νὰ τὰ παραδώσει σὲ συνοδικὸ δικαστήριον. Καὶ ἡ καταδίκη δὲν ἄργησε νὰ βγεῖ ὕστερα ἀπὸ θερμὴ εἰσήγηση, ποιοῦ ἄλλον, τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς τοῦ Ὁριγένη τοῦ Δημητρίου, τοῦ ἄξεστου πατριάρχου Ἀλεξάνδρειας.

Καὶ ποιὲς ἦταν οἱ κατηγορίες, ποὺ ἔθεσαν ὁλόκληρο τὸ Ὁριγένειο ἔργο «ἐκτὸς Ἐκκλησίας» μὲ ποινὴ ἀφορισμοῦ κάθε φιλέρευνης καὶ φιλοπρόοδης προσέγγισης τοῦ Χριστιανισμοῦ; Ὁ Ὁριγένης κατηγορήθηκε ἀπὸ τοὺς δογματοεξουσιαστές τῆς ἐποχῆς του γιὰ τὶς ἀκόλουθες θεολογικο-φιλοσοφικὲς θέσεις του:

α) «Ὅτι ὁ κόσμος προϋπῆρχε τῆς θεϊκῆς του δημιουργίας (προαιώνιος ὕπαρξις τοῦ κόσμου)».

β) «Ὅτι οἱ ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων προϋπῆρχαν τῆς θεϊκῆς δημιουργίας. Ὁ θεὸς ἀπλᾶ τὶς ἔβαλε μέσα σὲ «σαρκίνους σάκκους καὶ φθαρτοὺς δερματίνους χιτῶνας ἐν αἰγείοις

κτῆσουν τοὺς κατακτητὲς τους μὲ δόλωμα τὴν θρησκεία τους, γιατί πιστεύουν, πῶς, ὅπου ὁ Γιαχβὲ κατακτᾷ καρδιές, θεωρεῖται Ἑβραϊκὴ κατάκτηση, ἐπειδὴ κατὰ τὸ συμφέρον τους Γιαχβὲ καὶ Ἰσραὴλ ταυτίζονται. Ὑστερα ἂς μὴ ξεχνᾶμε, πῶς τὸ εὖρημα μᾶς καὶ μοναδικῆς θρησκείας, πού θά τιθᾶσεν ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς ἀπέραντης Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἦταν πάντα μέσα στοὺς πολιτικούς στοχασμοὺς τῶν Ρωμαίων αὐτοκρατόρων. Ἔτσι ἀπὸ τὸν Μ. Κωνσταντῖνο καὶ μετὰ ὅλοι οἱ μετέπειτα αὐτοκράτορες μὲ αὐτὴν τὴν σκοπιμότητα προσοικειώθησαν τὸν Χριστιανισμό. Γι' αὐτὸ καὶ φρόντισαν ἔτσι, ὥστε ὅλα τὰ ξένα θρησκευτικὰ καὶ φιλοσοφικὰ στοιχεῖα ν' «ἀφισοκολληθοῦν» στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ. Ὅποτε ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἐμπρὸς ἡ ἐπικράτηση τοῦ Χριστιανισμοῦ στηρίζεται στὴν αὐτοκρατορικὴ προστασία ἢ πιὸ καθαρά στὴν αὐτοκρατορικὴ βία. Ἀκόμα καὶ αὐτὴ τὴν ἠθικὴ καὶ δογματικὴ διδασκαλία προστάτευαν μὲ ἐξορίες καὶ μὲ δημεύσεις.

Θὰ μοῦ πεῖτε, πῶς τὰ λάθη πληρώνονται· καὶ ἦρθε ἡ ὥρα, γιὰ ὅσα ἡ «Εἰδωλολατρεία» ἔκαμε σὲ βάρος τοῦ Χριστιανισμοῦ, νὰ πληρώσει. Ὅμως δὲν εἶν' ἔτσι. Ἄν ὁ Χριστιανισμὸς ἐξ ἀρχῆς ἐμφανιζόταν σὰν μιὰ καθαρὴ θρησκεία σὰν τὶς τόσες ἄλλες, τότε δὲν θά διωκόταν ποτέ. Ἡ Ρώμη, γιὰ νὰ ποῦμε «τοῦ στραβοῦ τὸ δίκαιο», ὑπερηφανευόταν γι' αὐτὴ τῆς τὴν πολιτικὴ, τὸ νὰ ἀνέχεται δηλαδὴ σ' ὅλη τῆς τὴν ἐπικράτεια κάθε θρησκευτικὴ κίνηση καὶ ἀντίληψη. Εἶδαμε πουθενά τὴν Ρωμαϊκὴ ἐξουσία νὰ προδίδῃ σὲ καταδιώξη τῆς Ἑβραϊκῆς θρησκείας; Μονοθεϊστικὴ ἦταν καὶ αὐτή. Ἀρα ὁ Χριστιανισμὸς στοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνες τῆς ἔμμενης δράσης του παρηνόταν ὅπως καὶ ὁ Κομμουνισμὸς στὰ Ἑλληνικὰ γνωστὰ μας χρόνια. Νὰ γιατί, ὅταν ἀργότερα μέσω τῆς αὐτοκρατορικῆς σκοπιμότητος, ἀποφασίστηκε νὰ περάσει σὰν καθαρὴ θρησκεία, τὰ κείμενά της εἶναι διάτρητα μπροστὰ στὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια.

Ἀπὸ τὸν Μ. Κωνσταντῖνο λοιπὸν καὶ μετὰ ὁ Χριστιανισμὸς προβάλλεται, προστατεύεται καὶ ἐπιβάλλεται αὐτοκρατορικὰ. Οἱ ἀποφάσεις τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων συνυπογράφονται ἀπὸ τὸν ἐκάστοτε αὐτοκράτορα καὶ ἀποτελοῦν νόμους τοῦ Κράτους, πού εἶναι ὑποχρεωμένοι ὅλοι οἱ πολῖτες (πλὴν τῶν Ἰουδαίων...) νὰ τοὺς τηροῦν πιστά. Μπορῶ νὰ πῶ, πῶς ἡ ἐπίσημὴ Ἐκκλησία ἀστυνόμει τὰ μέλη της, χωρὶς νὰ ἀποτελεῖ ὑπερβολὴ αὐτὸ πού λέγω. Νὰ ἓνα παράδειγμα. Ὁ 62 Κανόνας τῆς «ἐν Τρούλλῳ Συνόδου» ἀπαγόρευε 1) στοὺς μίμους καὶ στοὺς χορευτὲς νὰ δίνουν παραστάσεις στὰ θεάτρα, καθὼς καὶ στοὺς Χριστιανούς νὰ συχναῖζον σ' αὐτά, 2) στοὺς κληρικοὺς νὰ κάμνουν γάμους.

δέρμασι», δηλ. τιμωρητικὰ σκευὴ «ὀστράκινα».

γ) Ὅτι ἀπεδέχθη τὰ οὐράνια σώματα ὡς «πνευματικὰς ὀντότητας», ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία τὰ δέχεται ὡς ὑλικά τοῦ Θεοῦ κατασκευάσματα, τὰ ὁποῖα περιστρέφονται πέριξ τῆς κορωνίδος τῆς δημιουργίας, πού εἶναι ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ γῆ «κατὰ τὰς Γραφάς».

δ) Ὅτι ἀπεδέχθη καὶ διετύπωσε ἐνὸς εἴδους δική του κατασκευαστικὴ ἀντίληψη καὶ ἐρμηνεία μετεμψυχώσεως, τὴν ὁποία ἐκεῖνος ὀνομάζει συνωνυμικὰ μετενσάρκωση-μετεμψύχωση.

ε) Ὅτι ἀρνήθηκε ὅτι θ' ἀναστηθοῦν τὰ νεκρὰ σώματα κατὰ τὴν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ (τὴν «κοινὴν ἀνάστασιν»)

στ) Ὅτι ἀρνήθηκε ὅτι ὑπάρχει αἰώνια κόλαση, δηλ. αἰώνια βασανιστήρια καὶ τιμωρία αἰώνιος, «πῦρ, πίσσα, θρυγγμός, ὀδόντων» κ.λπ. φοβιστικά. (Πίστευσε, ὅτι ἡ φιλάνθρωπη κρίση τοῦ Θεοῦ δὲν θά ἐπιτρέψει τὴν αἰώνια τιμωρία ἀμαρτωλῶν καὶ πεπτωκότων).

ζ) Ὅτι ἐπίστευε ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ δημιουργοῦ εἶναι τόσο ἀπέραντη καὶ ἀπύθμενη, ὥστε, ἀφοῦ συγχωρεῖ ὅλους τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ παραβάτες, θά προχωρήσει καὶ σ' αὐτὴν ἀκόμη τὴν συγχώρεση καὶ θά παράσχει συγγνώμην ἀκόμη καὶ σ' αὐτὸν τὸν πατέρα τοῦ ψεύδους, τὸν Σατανᾶ, τοῦ ὁποῖου, ὅπως ἡ ἐξουσία, τὸ ἴδιο καὶ ἡ τιμωρία

ὅταν παρόντες εἶναι μῖμοι γιὰ νὰ ψυχαγωγήσουν τοὺς καλεσμένους, 3) στοὺς Χριστιανοὺς νὰ παρακολουθοῦν θεατρικὲς παραστάσεις, ὅπου οἱ γυναῖκες θεατρίνες φοροῦν ἀνδρικά καὶ οἱ ἄνδρες γυναικεῖα, γιὰ νὰ παρουσιάσουν τραγικά ἢ κωμικά ἢ σατυρικά ἔργα, 4) νὰ τραγουδιέται τὸ ὄνομα τοῦ Διόνυσου στὸ πάτημα τῶν σταφυλιῶν. Ὑπενθυμίζουμε, πὼς ἡ Δ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἀφόριξε τὶς διακόνισσες, ὅταν ἀποφάσιζαν νὰ παντρευτοῦν καὶ ἀκόμα ἀπαγόρευε τὸ λουσίμο σὲ δημόσια λουτρά, ἄσχετα ἂν ἦταν καὶ οἱ δύο οἱ σύζυγοι μαζί. Δηλαδή, ὅταν αἰσθάνεται ὁ Ἰουδαιοχριστιανισμός πὼς εἶναι πολὺ ἰσχυρὸς, ἀμέσως ἐγκαταλείπει τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης. Ὅταν ἔχει ἄνωθεν τὴν εὐνοία, τὴν χρησιμοποιοῦν, γιὰ νὰ ἐξοντώσει ἐκ βάθρων ὅλο τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμό. «*Ποιά ὁμοιότητα ὑπάρχει μεταξὺ ἐνὸς φιλοσόφου καὶ ἐνὸς χριστιανοῦ, μεταξὺ ἐνὸς μαθητῆ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐνὸς μαθητῆ τοῦ οὐρανοῦ, τί κοινὸ μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Ἱερουσαλήμ, μεταξὺ Στοᾶς τοῦ Ζήνωνος καὶ Στοᾶς τοῦ Σολομῶντος*»; ἐρωτᾷ στὰ ἔργα του ὁ Τερτυλλιανός. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ «χριστιανοί» αὐτοκράτορες δὲν γοῦν μὲ τὸ σπαθὶ τοὺς τὸν Ἑλληνισμό στὸ ἀνήφορι, τὸν Γολγοθᾶ του.

Ἔχουμε καὶ τοὺς λεγόμενους μεγάλους πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ὁ Μέγας Ἀθανάσιος καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ποὺ κινήσαν μὲ λύσσα τὸ Ἑλληνικὸ Θέατρο. Τὰ κηρύγματά τους φανατίζουν τὰ ἀγράμματα πλήθη καὶ οἱ καρδιές τους κοχλάζουν σὰν ἡφαιστεια, ποὺ περιμένουν τὸν κατάλληλο καιρὸ, γιὰ νὰ ἐκραγοῦν. Καὶ πραγματικὰ ἐπὶ Θεοδοσίῳ τοῦ Α' ἀφήνεται ὁ ὄχλος νὰ ξεσπάσει μὲ ἐπικεφαλὴς μοναχοὺς καὶ ἱερεῖς καὶ φιλόσοφοι δολοφονοῦνται, ναοὶ καταστρέφονται ἢ μετατρέπονται σὲ χαρτοπαικτεῖα ἢ σὲ ἀποθήκες. Γκρεμίστηκαν ὁ ναὸς τοῦ Διὸς στὴν Ἀπάμεια, τοῦ Σεράπιδος στὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ τόσοι ἄλλοι στὴν Αἴγυπτο καὶ τὴν Συρία. Ἐπὶ βασιλείας τοῦ Ἀρκαδίου διορίζεται στρατηγὸς ὁ ἄξεστος Ἀλάρικος καὶ εἰσβάλλοντας στὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τὴν Μακεδονία ἐφθασε ἀνενόχλητος μὲ κουστωδία παπάδων μέχρι τὴν Πελοπόννησο, καταστρέφοντας ναοὺς ἐκ θεμελίων. Τὸ 408 ὁ Θεοδοσίος Β' καταργεῖ στὴν Ἀθήνα τὸν Ἀρειο Πάγο, καὶ καταστρέφεται μὲ φωτιά ὁ ναὸς τοῦ Διὸς στὴν Ὀλυμπία. Ἐπὶ Λέοντος Α' δολοφονεῖται ὁ ἔξακουσμένος γιατρός Ἰακώβος, γιατί ἤθελε νὰ μείνει Ἕλληνας. Ὁ φιλόσοφος Ἰσοκράκιος σύρεται γυμνὸς σὲ δίκη, γιὰ νὰ δικάσῃ, γιατί ἦταν Ἕλληνας. Ἐπὶ αὐτοκρατορίας Ἰουστινιανοῦ ἀπαγορεύεται νὰ διδάσκουν οἱ διδάσκαλοι, οἱ φιλόσοφοι, οἱ ἀστρονόμοι, γιατί, λέγει, ἡ διδασκαλία τους εἶναι μιὰ τρέλλα. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του ἐξορίστηκαν, βασανίστηκαν καὶ ἐκτελέστηκαν δάσκαλοι, ρήτορες, νομικοί, γιατροί, φι-

θὰ πρέπει νὰ εἶναι «ληξιπρόθεσμη», ἄρα στὸ τέλος θὰ φθάσουμε σὲ φιλάνθρωπη ἀποκατάσταση τῶν πάντων καὶ σὲ ἀναστήλωση τῆς ἀρχέτυπης ἀνθρώπινης ἀθωότητος καὶ καλωσύνης.

«Ὅλα βέβαια τοῦτα δὲν μᾶς θυμίζουν «Τ' ὄνομα τοῦ Ρόδου» τοῦ Οὐμπέρτο Ἐκκο καὶ τὴν δηλητηριασμένη πούδρα ἀνάμεσα στὶς σελίδες τῶν ἔργων τοῦ ἀνεπανάληπτου πανσόφου Ἀριστοτέλη τοῦ Σταγειρίτη, τοῦ θεμελιωτῆ ἐννιά συγχρόνων ἐπιστημῶν;

Ὁ διδάσκαλος τῆς Ὁρθόδοξης θεολογίας Βασ. Σταυρίδης, ὁ ὁποῖος γινώριζε τὴν Πατερικὴ σκέψη ὅσο κανεὶς μετὰ τὸν Δημ. Μπαλάνο, ἐπιμελῶς ἀποφεύγει νὰ χαρακτηρίσῃ τὸν Ὁριγένη αἰρετικό, ὅπως πολλοὶ ἄξεστοι μέχρι σήμερον κάνουν. Τιτλοφορεῖ λοιπὸν τὸ σχετικὸ δοκίμιό του ὡς «Ἐριδες». Στὸ ἴδιο μῆκος κύματος κινεῖται καὶ ἕτερος ἀκαδημαϊκὸς διδάσκαλος τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογίας, ὁ ἀείμνηστος Α. Διομήδης - Κυριακός, ὁ ὁποῖος χωρὶς φόβο καὶ πάθος γράφει γιὰ τὸν Ὁριγένη: «Ὁ Ὁριγένης πρέπει νὰ θεωρεῖται ὡς ὁ μέγιστος τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς ἐκκλησίας φιλόσοφος-θεολόγος. Δικαίως λοιπὸν ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία τὸν ὠνόμασε Ἀδαμάντιον διὰ τὰς πολλαπλὰς ἀρετάς του καὶ χαλκέντερον διὰ τὴν ἀκατάβλητον ἐπιστημονικὴν του ἐργατικότητα. Ἀς σημειωθῇ, ὅτι ἡμποροῦσε νὰ ὑπαγορεύῃ ἐπτά διαφοροτικὰ κείμενα εἰς ἐπτά διαφορετικοὺς στενογράφους». (Διομήδους Κυριακοῦ, «Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστο-

λόσοφοι, ἀστρονόμοι καὶ ἐκάηκαν τὰ συγγράμματά τους, γιατί ἦσαν Ἕλληνες.

Ἀκόμα καὶ αὐτὸς ὁ περίφημος Ρωμανὸς ὁ Μελωδὸς ξεσπᾷ μέσα ἀπ' τοὺς «Ὑμνους» του κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος:

«Τί φυνῶσι καὶ θαμβεῦουσιν οἱ Ἕλληνες;
Τί φαντάζονται πρὸς Ἄρατον τὸν τρισκατάρατον;
Τί πλανῶνται πρὸς Πλάτωνα;
Τί Δημοσθένη στέργουσι τὸν ἀσθενῆ;
Τί μὴ νοοῦσιν Ὅμηρον ὄνειρον ἀργόν;
Τί Πυθαγόραν θρυλοῦσι τὸν δικαίως φμωθέντα;»

Ὁ ἴδιος πάλι στοὺς «Χαιρετισμοὺς τῆς Θεοτόκου» (Ἀκάθιστος Ὑμνος) θὰ ρίξει τὸ «φαρμάκι» του κατὰ τῶν Ἑλλήνων: «Χαῖρε ἡ τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκάς διασπῶσα... Χαῖρε ἡ τοὺς φιλοσόφους ἀσόφους ἀναδείξασα». Καὶ καμιά ἱερὰ σύνοδος δὲν διαμαρτύρεται. Καὶ γιατί νὰ διαμαρτυρηθεῖ, ἀφοῦ ὀλάκερη Οἰκουμένη Σύνδοδος, ἡ Ζ' τὸ 787, ἀναθεματίζει τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα καὶ τὴν Ἑλληνικὴ παιδεία; Ἀνοίξετε τὸ Τριῶδιον στὴ σελίδα 149 καὶ διαβάστε τὸ Συνοδικόν της τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ θὰ δεῖτε νὰ λέγει: «Τοῖς τὰ Ἑλληνικὰ διεξιούσι μαθήματα, καὶ μὴ διὰ παιδευσιν μόνον ταῦτα παιδευομένοις ἀλλὰ καὶ ταῖς δόξαις αὐτῶν ταῖς ματαιαῖς ἐπομένους ὥστε καὶ ἐτέρους, ποτὲ μὲν λάθρα, ποτὲ δὲ φανερώς ἐνάγειν αὐταῖς καὶ διδάσκειν ἀνεκδοιάστως, ΑΝΑΘΕΜΑ».

Ὅμως παρὰ τὰ τόσα ἐγκλήματα τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα δὲν θάβεται. Ἀπὸ τὸν ἑνατο αἰῶνα καὶ ἐξῆς ἀναπνέει, ξεπετιέται, ζεῖ καὶ κυριαρχεῖ. Μὰ ξαφνικά νὰ οἱ Σταυροφορίες τῶν βαρβάρων «χριστιανῶν» τῆς Δύσης. Αὐτὲς μπορεῖ νὰ ἦταν ντυμένες μὲ θρησκευτικὴ πολὺτιμη γούνα, ὅμως μέσα τους κρυβόταν μιὰ ἀντιπαλότητα Δύσης-Ἀνατολῆς, ὡς πρὸς τὸ ποιά ἀπὸ τίς δύο θὰ κρατοῦσε τὴν πρωτιά τῆς πνευματικῆς ἀναγέννησης, ποὺ γλυκοχάραζε μὲ Φῶς Ἑλληνικὸ. Βέβαια μετὰ ἀπὸ μισὸ αἰῶνα οἱ Δυτικοὶ διώχτηκαν, ὅμως, ἂν καὶ ἡ αὐτοκρατορία περνᾷ σὲ χέρι Ἑλληνικά, ἦταν πιά πολὺ ἀργά, γιὰ νὰ δημιουργηθεῖ ἕνα ἰσχυρὸ Ἑλληνικὸ κράτος. Τώρα ἡ ἄρχουσα θρησκευτικὴ τάξη ἔχει προβλέψει τὴν δευτέρη πτώση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, βλέποντας πὼς ὁ Τουρκικὸς κίνδυνος πλησιάζει. Ἡ ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν μὲ ἀρχηγὸ τὸν Πάπα τῆς ἀφαιροῦσε τὰ προνόμια της καὶ προσανατόλιζε τὸν λαὸ ἔτσι, ὥστε νὰ σωθεῖ ἡ Πίστις μόνο – κι ἂς χαθεῖ ὁ Ἑλληνισμός. Τὴν ἔνωση τῶν Ἐκκλησιῶν τὴν

ρία», τόμος 6ος, σελ. 177).

Ὁ ὑπάτος τῶν νεοελλήνων ἐκκλησιαστικῶν ἱστορικῶν αἰμὴνηστος Βασ. Στεφανίδης στὸ μνημειώδες ἀπὸ ἄποψη ὄγκου καὶ περιεχομένου ἔργο του «Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία» (ἐκδ. Ἀστήρ) χειροκροτεῖ τὴν γνώμη πολλῶν πατέρων τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁριγένη, ὅπως τοῦ διαλεχτοῦ μαθητῆ τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ θαυματουργοῦ, ὁ ὁποῖος μὴ δυνάμενος τίποτ' ἄλλο νὰ προσφέρει στὸν διωκόμενο σοφὸ κι ἐνάρετο διδάσκαλό του πρότεινε ἐναγωνίως στὸ ψυχροσυναισθηματικὰ καὶ νοητικὰ ἀνταριασμένο ἀρχιερατεῖο τῆς ἐποχῆς ἀξιοπρεπῆ διέξοδο: «Ν' ἀπορρίψητε μέρος τοῦ ἔργου του, ποτὲ ὅμως καὶ τὴν προσωπικότητα τοῦ πεφλημένου διδασκάλου». Τὴν γραμμὴ αὐτὴ τὴν ἀκολούθησαν πολλοὶ μεταγενέστεροι πατέρες, θεολόγοι, ποιμένες καὶ διδάσκαλοι. Τὴν ἐγκωμιάζει καὶ ὁ ἱστορικὸς Εὐσέβιος ἐπίσκοπος τῆς Καισαρείας, μαθητὴς τοῦ λατρευτοῦ διδασκάλου, τὸν ὁποῖο κανένα δέλεαρ δὲν ἠμύλλεσε νὰ τὸν μεταστρέψει ἐναντίον του.

Κι ἂς καθρεφτισθοῦν στὸ ἄφοβο θεολογικὸ πνεῦμα τοῦ πρωτοπόρου Κωνσταντινουπολίτη θεολόγου, τοῦ Βασ. Σταυρίδη, οἱ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀθηνῆσι Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου, οἱ ὁποῖοι ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων ἔχουν μεταβληθεῖ σὲ ἐμβριαθεῖς μελετητὲς τῶν ἐπιμανικίων τοῦ μεσαιωνικοῦ πα-

ἤθελε μόνον ἡ Ἑλληνίζουσα μερίδα τοῦ Βυζαντίου, πιστεύοντας πῶς τὸ ζωογόνο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα θὰ κυριαρχοῦσε στὸ Λατινικὸ κοινωνικὸ, πολιτικὸ, πολιτιστικὸ πλαίσιο. Καί, θαρρῶ, τοῦτος ὁ ὀραματισμὸς τῆς πραγματοποιήθηκε ἀργότερα, μετὰ τὴν πτώση τῆς Κωνσταντινούπολης, ἀπὸ τοὺς μεγάλους Ἑλληνες σοφοὺς, πού ἐγκαταστάθηκαν στὴν Δύση, κι εἶναι ἡ σὲ ὅλους μας γνωστὴ Ἀναγέννηση μὲ βάση τὸ ἀρχαῖο ἀθάνατο Ἑλληνικὸ Πνεῦμα.

Ἔτσι τὸ θρησκευτικὸ κατεστημένο προτίμησε τὸ Δόγμα ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμό. Ἀπὸ πολὺ νωρὶς προετοίμαζε τὴν λαϊκὴ ψυχολογία. Ἦδη μὲ τὴν βοήθεια τῶν Τούρκων στὰ 1390 προωθεῖ αὐτοκράτορα τὸν Μιχαὴλ Παλαιολόγο, γιὰ νὰ πιεστοῦν ἐκεῖνοι οἱ τόποι πού ἐπὶ φραγκοκρατίας ἐσφυζαν ἀπὸ Ἑλληνισμό, δηλαδή οἱ αὐτοκρατορίες τῆς Νικαίας, τῆς Τραπεζούντος καὶ τὸ Δεσποτᾶτο τῆς Ἠπείρου. Καί, γιὰ νὰ πᾶμε πιὸ πίσω, θὰ φρίξουμε βλέποντας τὸ 1389 τὸν σουλτάνο Βαγιαζήτ νὰ παίρνει γυναικα τοῦ τὴν κόρη τοῦ αὐτοκράτορα Ἰωάννη τοῦ Ε'· τὸ 1358 τὸν Ἰωάννη τὸν Γ' νὰ ἀρραδωνιάζει τὴν κόρη του μὲ τὸν γιό τοῦ σουλτάνου Ὁρχάν· καὶ τὸ 1346 τὸν Ἰωάννη Καντακουζηνὸ νὰ δίνει τὴν κόρη του στὸν σουλτάνο. Νὰ γιατί στὶς 29-8-1453 οἱ Ἕλληνες πολεμιστές, πού παρατάχθηκαν μαζὶ μὲ τὸν Κωνσταντῖνο Παλαιολόγο, γιὰ νὰ πολεμήσουν στὰ κάστρα τοὺς 80.000 Τούρκους πολιορκητὲς τῆς Κωνσταντινούπολης, δὲν πλησίαζαν τὶς 6.000, ἐνῶ ἐκεῖνη τὴν ὥρα 500.000 μοναχοὶ σ' ὅλη τὴν αὐτοκρατορία περιμεναν ἀδιάφορα τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀδιάφορα, γιατί ἡ ἀρχουσα ἐκκλησιαστικὴ τάξη καλλιεργοῦσε ἀσέεστο μῖσος κατὰ τῶν Ἑλλήνων διανοουμένων ἐνωτικῶν. Κι ἂν χαθεῖ ἡ Πόλη, θὰ σωθεῖ τουλάχιστον ἡ Πίστη, τόλμησε νὰ ξεστομίσει ὁ εὐνοούμενος τοῦ πορθητῆ σουλτάνου ἀνθελωτικός καὶ ἐχθρὸς τῶν Ἑλλήνων, ὁ ἀμέσως μετὰ πατριάρχης Σχολάριος.

Καὶ εἶναι νὰ τρελλαίνεται κανεὶς, ὅταν μαθαίνει πῶς, ὅταν στὰ 1345 ὁ ἀρματολὸς Ράλλης μαζὶ μὲ 300 ἄλλους ὀπλαρχηγούς παρουσιάστηκαν καὶ εἶπαν στὸν αὐτοκράτορα πῶς διαθέτουν τὴν δύναμη, ὥστε οἱ ἄντρες τοὺς νὰ ἀπωθήσουν τοὺς Τούρκους στὰ βάρη τῆς Ἀσίας, ἡ Ἐκκλησία τοὺς ἀφόρισε, γιατί ἦσαν «Ἕλληνες αἵρετικοί», καὶ ἐγκλωβίζοντάς τοὺς στὸν ναὸ τοῦ παλατιοῦ τοὺς δολοφόνησαν μέχρι ἑνός. Ὅταν πάλι ὅλοι οἱ διανοούμενοι Ἕλληνες τῆς Θεσσαλονίκης σήκωσαν κεφάλι κατὰ τῆς Βυζαντινῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κατεστημένου, γιὰ νὰ περιωθεῖ ὁ Ἑλληνισμός, τότε οἱ ἰσχυροὶ χριστιανοὶ κάλεσαν τοὺς Τούρκους, γιὰ νὰ τοὺς καταπιῇ. Καὶ πραγματικὰ ὁ Σουλταϊμάν μὲ 20.000 στρατὸ ἐπνίξε τὴν Θεσσαλονίκη στὸ αἷμα. Μποροῦμε νὰ ποῦμε, πῶς ἡ κατάκτηση

τριάρχη Ἀλεξανδρείας Παφνουτίου καὶ τῆς φυλετικῆς κατάστασης τῶν ἀγγέλων, ἂν εἶναι δηλαδὴ ἀρσενικοὶ ἢ θηλυκοί... (Κι ἂς πάρει καὶ τὸ μῆνυμα ὁ κήνοσος τῶν πάντων (ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ του) παπᾶ-Γ. Μεταλληνὸς μήπως καὶ σταματήσει τὸ φθοροποιὸ ἀφελληνιστικὸ του ἔργο κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ): «Ἡ διδασκαλία, αἱ ἀρχαὶ καὶ ἡ μέθοδος τοῦ Ὁριγένους ἀπετέλεσαν ἴδιον θεολογικὸν σύστημα, ὁπερ ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ διδασκάλου ἐκλήθη Ὁριγενισμός. Κατὰ τὴν διάρκειαν τριῶν αἰώνων (Γ-ΣΤ) ταῦτα ἀπέτελεσαν ἀντικείμενον συζητήσεων καὶ συγκρούσεων, αἵτινες συνιστοῦν τὰς Ὁριγενιστικὰς Ἐριδας. Οἱ σύγχρονοι καὶ οἱ μεταγενέστεροι τοῦ Ὁριγένους ἐχωρίσθησαν εἰς δύο παρατάξεις: τοὺς φίλους, τοὺς Ὁριγενιστὰς καὶ τοὺς ἐχθροὺς, τοὺς Ἀντιωριγενιστὰς. Μεταξὺ τῶν φίλων του ἀνευρίσκονται δύο τάξεις. Αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ φίλος των εἶναι χριστο-κεντρικὸς καὶ αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι τὸν διεκδικοῦν ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνοκεντρισμοῦ [...]. Ἡμεῖς δεχόμεθα τὴν συνδυαστικὴν προσέγγισιν εἰς τὴν σύνθετον σκέψιν τοῦ Ὁριγένους, τηρουμένων πάντοτε τῶν ἐρμηνευτικῶν συγκλίσεων καὶ ἀποκλίσεων δηλωτικῶν τοῦ Ὁριγενείου μεγαλείου καὶ τῆς ἀνοχῆς του...»

Γιῶργος Μουστάκης
Δρ Θεολογίας-Κοινωνιολογίας

τῆς Θεσσαλονίκης ἦταν ἡ «πρόβα τζενεράλε» γιὰ τὸ πῶς ἀργότερα θὰ πορθηθεῖ ἡ Κωνσταντινούπολη. Καὶ δέβαια ὑπάρχουν τὰ ἱστορικὰ ντοκουμέντα, πῶς παραδόθηκε μὲ συμφωνία («θὰ μοῦ δώσετε σεῖς τὴν Πόλη καὶ ἐγὼ θὰ σεβαστῶ τὴν πίστη σας»). Κι ὅταν ἀνοίχθηκε ἡ Κερκόπορτα, οἱ Τούρκοι ἐσφάζαν ἐκείνους, ποὺ ἦταν τὰ σπίτια τους σημαδεμένα. Καὶ δέβαια ἦσαν ὅλοι Ἕλληνες λόγιοι ἐνωτικοί.

Νὰ γιατί ὁ σουλτᾶνος ἔκαμε τὸν Σχολάριο πατριάρχη. Γιατί ἦταν ἀνθέλληνας κι ἀνθωνωτικός. Μιά του ἐπιστολὴ στὸν ἄρχοντα Μανουὴλ τῆς Πελοποννήσου μιλά ἀπὸ μόνῃ της: *«Τοὺς γοῦν δυσσεβεῖς καὶ ἀλάστορας Ἑλληνιστὰς ράβδιζε, εἶργε, γλῶσσαν ἀφαίρει, θαλάττης πέμπε θυθῶ»*. Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀποκαλεῖ ἀποστάτῃ τὸν μεγάλο νεοπλατωνικὸ φιλόσοφο Πλήθωνα, γιατί διδάχθηκε τὰ διβλία τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ φιλοσόφων, καὶ διέταξε νὰ καοῦν τὰ συγγράμματά του. Δὲν τὸν ἀνησυχοῦσε τὸ ὅτι χανότανε μὴ ὀλάκερη Ἑλληνικὴ αὐτοκρατορία, ἀλλὰ γιατί *«πολλοὺς τοὺς ἔχει κυριέψει ἡ Ἑλληνολατρεία καὶ χάνεται ἡ πίστη»*. Ναι, ὁ Σχολάριος, πού, ὅταν λόγιοι φιλέλληνες ἦρθαν νὰ πολεμήσουν κατὰ τῶν Τούρκων στὸ πλευρὸ τῶν λίγων Ἑλλήνων μαχητῶν, αὐτὸς κρυδὸταν μέσα στὴν Ἀγία Σοφία περιμένοντας πότε νὰ μπεῖ ὁ σουλτᾶνος, γιὰ νὰ τὸν ἀνακηρύξει *«Πατριάρχην τῶν Γραικῶν»*.

Ἔτσι μὲ τὴν κρατικὴ προστασία καὶ βία ἀπὸ τὴ μία κι μὲ τὴν ψυχολογικὴ καταπίεση ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὅπως τὸ φοβερὸ τῆς ἁμαρτίας καὶ ἡ ὀργὴ τοῦ δικαίου κριτῆ τοῦ Θεοῦ, οἱ κατάρες τοῦ ἀφορισμοῦ, ἡ δημόσια ἐξομολόγηση καὶ ἄλλα, ὁ Χριστιανισμὸς κρατοῦσε πάντα κοντὰ του δέσμα τὰ μέλη του. Καὶ φθάσαμε ἐδῶ ποὺ φθάσαμε: Τὸ σκεφθήκατε καθόλου, ὅτι ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες μαθαίνουμε στὰ παιδιὰ μας τὰ «κατορθώματα» τῶν Ἑβραίων, διδάσκοντάς ἐπίσημα ὡς ἀληθινὴ καὶ ἀδιάψευστη μέσα στὰ σχολεῖα μας τὴν *Παλαιὰ Διαθήκη*; Ὅτι ψάλλουμε μέσα στοὺς ναοὺς μας τὰ «κατορθώματα» τῶν Ἑβραίων μὲ τέτοιο μεράκι, λὲς καὶ εἶναι Ἑλληνικὰ κατορθώματα; Νὰ μερικὰ ἀπὸ αὐτά:

«Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ ἐν ἰσχύϊ δεδόξασται.

Αὕτη γάρ, ἀθάνατε, ὡς πανσθενὴς ὑπεναντίου

ἔθραυσε, τοῖς Ἰσραηλίταις ὁδὸν θυθοῦ καινουργήσασα».

«Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος ἀδρόχοις ἔγχεσι

ὁ παλαιὸς πεξεύσας Ἰσραὴλ σταυροτύπως Μωσέως

χεροῖ τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο».

«Ἀρματοπλάτην Φαραὼ ἐδύθισε, τερατονογοῦσα ποτὲ

Μωσαϊκὴ ράβδος σταυροτύπως πλήξασα καὶ διελοῦσα

θάλασσαν. Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα πεζὸν ὁδίτην διέσωσεν».

Καὶ νὰ εἶναι μόνον αὐτά; Τὰ πιὸ πολλὰ ὀνόματα στοὺς Ἕλληνες Χριστιανούς εἶναι Ἑβραϊκά. Ἀβραάμ, Ἰσαάκ, Ἰακώβ, Ἰωσήφ, Ἐμμανουήλ, Γαβριήλ, Ναθαναήλ, Δανιήλ καὶ ἄλλα· καὶ τὸ σπουδαῖο εἶναι, πῶς πολλοὶ ἱερωμένοι ἀπὸ ὑπέρμετρη πίστη ἢ ἄγνοια προτιμοῦν τοῦτα τὰ ὀνόματα παρὰ τὰ Ἀριστοτέλης, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης, Περικλῆς, Ὅμηρος, Πανσανίας καὶ ἄλλα στίς τελετὲς τῶν βαπτίσεων, λὲς καὶ τοὺς ὅρισε κανένας, γιὰ νὰ προτιμοῦν ἢ ὄχι ἢ νὰ ὀρίζουν τὰ ὀνόματα τῶν παιδιῶν μας· λὲς καὶ τὸ ὄνομα τὸ παίρνει κανεὶς τὴν ὥρα ποὺ βαπτίζεται.

Βαθὺς λοιπὸν καὶ πολὺπλευρὸς ὁ ἐπηρεασμὸς μας ἀπὸ τὸν Ἰουδαϊσμό. Ἡ κοινωνικὴ μας συμπεριφορὰ δὲν ἔμεινε ἄτρωτη. Ὁ τρόπος λόγου χάριν ἀπόδειξης τῆς «παρθενικῆς τιμῆς» τὴν δευτέρῃ ἡμέρᾳ τοῦ γάμου, μὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἀλυσιδωτὰ τραγικὰ ἐπακόλουθα στὴν ἀδυναμία τῆς ἀπόδειξης, δὲν ἔχει Μωσαϊκῆς νομοθεσίας ρίζα; Τὸ νὰ θεωρεῖται ἡ σύναψη δευτέρου γάμου σὰν βαρύντατο ἁμάρτημα δὲν ἔχει Ἑβραϊκὴ σύλληψη; Διαβάστε τίς εὐχὲς τῆς ἀκολουθίας τοῦ δίγαμου ἀπὸ τὸ *Εὐχολόγιον* τῆς Ἐκκλησίας, κι ἀμέσως θὰ σχηματίσετε τὴν ἐντύπωση, πῶς τὸ ζευγάρι σ' αὐτὴν του τὴν ἔνωση κάμνει τόσο μεγάλη ἁμαρτία, ὥστε ἐπαφίεται στὴν συμπόνια πιά τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ βρεῖ συγχώρεση. Τὸ νὰ νομίζεται ἡ λεχώνᾳ σὰν κάτι τὸ ἡθικὰ *«ἀκάθαρτον καὶ μεμολυσμένον»*, σὰν φορέας μεταδίδας κακοῦ, ὅπου σταθεῖ καὶ σ' ὅ,τι ἀκουμπήσει, καὶ νὰ μὴν εἶναι καλοδεχούμενη ἐκτὸς σπιτιοῦ τῆς γιὰ σαράντα ἡμέρες, ἂν δὲν πάρει *«καθαρικὴ»* εὐχὴ ἀπὸ τὸν ἱερέα, στὸν Ἑβραϊσμό δὲν ἔχει τὴν προέλευση; Τὸ λέγει καθαρὰ ἡ *Εὐχὴ* ποὺ ὁ ἱερέας διαβάζει στὴν λεχώνᾳ: *«... συγχώρησε τὴν δού-*

λη σου, ὅλο τὸ σπίτι πὺν γεννήθηκε τὸ παιδί κι ὅσους τὸ ἄγγιξαν».

Μήπως ἔμεινε ἀνεπηρέαστος ὁ Ποινικός μας Νόμος ἢ ὁ Ἀστικός μας Κώδικας; Ὁ τρόπος ἀντιμετώπισης τῆς μοιχαλίδας πρὶν ἀπὸ τὴν ἀποποινικοποίηση τῆς μοιχείας δὲν ἔφερε σφραγίδα Ἑβραϊκῆς συμπεριφορᾶς; Ἀναρωτηθήκατε καμμιά φορά, ἂν ἡ τοτεινὴ ἢ ἡ τωρινὴ Ἑβραϊκὴ κοινωνία ἐπηρεάστηκε τόσο βαθιὰ καὶ πλατιὰ ἀπὸ τὸν Ἑλληνισμό ὅσο ἡ Ἑλληνικὴ ἀπὸ τὸν Ἑβραϊσμό; Οὔτε στὸ ἐλάχιστον. Κι αὐτὴ ἀκόμα ἡ μετάφραση τῆς *Παλαιᾶς Διαθήκης* στὰ Ἑλληνικά, πὺν ἔγινε τὸν τρίτο αἰῶνα πρὸ Χριστοῦ στὴν Ἀλεξάνδρεια ἀπὸ τοὺς «Ἑβδομήκοντα», κατὰ βάθος δὲν ἔγινε, γιὰ νὰ ἐκυπηρετήσῃ γλωσσικὲς ἢ θρησκευτικὲς ἀνάγκες τῶν Ἑβραίων, πὺν ἐπηρεάστηκαν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ παρουσία, ἀλλὰ ἔγινε, γιὰ νὰ εἰσχωρήσῃ ἡ Ἑβραϊκὴ θρησκεία καὶ ἀντίληψη καὶ νοοτροπία στὸν Ἑλληνορωμαϊκὸ κόσμο.

Ὅταν ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπιστήμη, ἡ Ἑλληνικὴ Ἱατρικὴ, ἡ Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία, Ποίηση, Λογοτεχνία καὶ Παιδεία γαλουχοῦσαν τὴν παγκόσμια κοινωνία ἐξανθρωπίζοντάς τὴν ἀκόμα ἀπὸ χρόνους πολὺ ἀλαργινούς, πὺν οἱ Ἑβραῖοι ἦσαν ἀνύπαρκτοι ἱστορικά, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες περιμέναμε αὐτοὺς, γιὰ νὰ μᾶς διδάξουν γιὰ Θεό, γιὰ ἀγαθὸ καὶ κακὸ, γι' ἀγάπη καὶ φιλία, γιὰ ἠθικὸ καὶ ἀνῆθικο, γιὰ δικαιοσύνη καὶ ἀδικία καὶ γιὰ τιμὴ πρὸς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα; Δηλαδή νὰ τοὺς πιστέψουμε, πὺς ἤμασαν μιὰ κοινωνία δολοφόνων καὶ κλεφτῶν καὶ τοὺς περιμέναμε, γιὰ νὰ μᾶς διδάξουν τὸ «οὐ φονεῦσεις» καὶ τὸ «οὐ κλέψεις»; Δὲν εἶχε δίκιο αὐτὸς ὁ μεγάλος ψυχολόγος, κι ἄς ἦταν Ἑβραῖος, ὁ Φρόντλ, ὅταν στὸ ἔργο του «*Μωυσῆς καὶ Μονοθεϊσμός*» γράφει, πὺς «*μετὰ τὸ νὰ ἀσπαστεῖ τὸν Ἑβραϊκὸ μονοθεϊσμὸ αὐτὸς ὁ ὑπέρτατα προικισμένος Ἑλληνικὸς λαὸς διέλυσε τὸν πολιτισμὸν του καὶ τὴν ἀρχὴ τῆς φιλοσοφικῆς του σκέψης*»; Γιατί ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες πρέπει νὰ πανηγυρίζουμε γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ; Ἐπειδὴ στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ διώχτηκε ἡ πολιτιστικὴ μας κληρονομιά; Ἐπειδὴ μᾶς κλείσανε μετὰ τὴν δία τὰ θεατρὰ μας, τὰ πανεπιστήμιά μας, τοὺς ναοὺς μας καὶ ἐδιώξαν τὴν σκέψιν μας; Μήπως γιὰ τὸ ὄνομά μας (τὸ «Ἕλλην» σημαίνει «εἰδωλόλατρες» καὶ ἄρα «Διάβολος»); Περιμέναμε ἐμεῖς νὰ μᾶς σώσουν, ὅταν ὁ Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς ἔσωζε λαοὺς ἀπὸ τὴν ἀγνοία καὶ τὴν δαρδαραρότητα; Ἡ ἐφεύρεση τοῦ «προπατορικοῦ ἁμαρτήματος» δημιουργεῖ ἐνόχους καὶ χρεώστες ἀλλὰ καὶ δούλους, πὺν περιμένουν τὸ ἔλεος. Ἡ ἐφεύρεση τῶν «Μεσσιῶν», πὺν μεσολαβοῦν γιὰ τὸ ἔλεος, δημιουργεῖ δούλους ἐξαρθρώμενους, πὺν ἐφ' ὅρου ζωῆς πρέπει νὰ χρωστοῦν ἐγνώμονοσύνῃ· καὶ ὅταν ἕνα λαὸ τὸν ἀφήσεις στὴν ἀγνοία ἐξεπίτηδες, εὐκολὰ πιστεύει στὰ παραμύθια. Ὅμως αὐτὸς ὁ τόπος, ἡ Ἑλλάδα τοῦ Φωτός, τοῦ Ὁραίου, τοῦ Μεγάλου καὶ τοῦ Ἀληθινοῦ, δὲν χρειάζεται «Μεσσίες», ἀνέπνεε πάντα ἐλευθερία.

Ἀλήθεια, ποῖο πρόσωπο τῆς *Βίβλου* μπορεῖ νὰ συγκριθεῖ στὴν ἀρετὴ καὶ τὴν τιμὴ μετὰ τοὺς Ἑπτὰ Σοφούς τῆς Ἑλλάδος; Μετὰ τὸν Λυκούργου, μετὰ τὸν Σόλωνα, μετὰ τὸν Σωκράτη, μετὰ τὸν Περικλῆ, μετὰ τὸν Μιλτιάδη, μετὰ τὸν Ἀριστείδην, μετὰ τὸν Φωκίωνα, μετὰ τὸν Δημοσθένη, μετὰ τὸν Ἱπποκράτη, μετὰ τὸν Πελοπίδα, μετὰ τὴν Ἀγραυλο, μετὰ τὴν Τελέσιλλα, μετὰ τὴν Ἀρχιδάμεια, μετὰ τὴν Κρατησίκλεια, μετὰ τὸν Μ. Ἀλέξανδρο; Δὲν ἐπαρκεῖ δυστυχῶς ὁ ἥωρος, γιὰ νὰ ἀναφέρουμε ἀπλῶς ὀνόματα ἀρετῆς, τιμῆς, ἀνδρείας, δικαιοσύνης, φιλανθρωπίας, αὐτοθυσίας καὶ εὐσεβείας Ἑλλήνων προγόνων μας, οὔτε τὸ μελάνι καὶ τὸ χαρτί, γιὰ νὰ χωρέσει τὴν τιμὴ, τὴν δόξα καὶ τὸ μεγαλεῖο τους. Εἶναι οἱ παγκόσμιες δάδες, εἶναι παγκόσμια παραδείγματα πρὸς μίμησιν, πὺν μπροστὰ τους τὰ πρόσωπα τῆς *Βίβλου* εἶναι συκόφυλλα φθινοπωρινοῦ ἀέρα. Ἀπὸ ποῖο σχολικὸ βιβλίον πέρασε ποτὲ ἡ ἰδιωτικὴ καὶ δημόσια ζωὴ τους; Ρωτήστε ἕνα Ἕλληνα πάσης ἡλικίας γιὰ τὴν ζωὴ τῶν προγόνων μας πὺν ἀνέφερα, καὶ δὲν θὰ ξέρει νὰ σᾶς ἀπαντήσῃ τίποτα μετὰ βεβαιότητα. Ὅμως τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐὰ τοὺς ξέρουν. Ποιὸς δὲν ξέρει τὸν Κάιν καὶ τὸν Ἀβελ, τὸν Ἀδράμ, τὸν Μωυσῆ, τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα ἢ τίς «Δέκα Ἐντολές»; Ποιὸς δὲν ξέρει τὸν Γολιάθ μετὰ τὸν Δαβὶδ, τὸν Σολομῶντα καὶ τὴν Βαβυλώνια αἰχμαλωσία; Ποιὸς δὲν ξέρει τὸν Πρόδρομο καὶ τοὺς δώδεκα ἀπόστολους; Ποιὸς;

Ἡ λαμπρότερη πολιτιστικὴ κληρονομιά τῆς ἀνθρωπότητος κάτω ἀπὸ μιὰ Ἰουδαϊκὴ ταφόπετρα μέχρι σήμερα.

Ἡ κολοκυθιά

Σκοτεινὸς καὶ ὑποπτος ὁ ρόλος σου, κύριε Ἰων Δ. Λάμπρου! Βάλθηκες νὰ μοῦ ἐξοντώσης τοὺς καλύτερούς μου πελάτες. Τὸν κύριο Μπαμπινιώτη καὶ τὸν κύριο Χαράλαμπάκη, διαπρεπεῖς γλωσσολόγους. Μὰ γράφονται τέτοια πράγματα στὴν «ψύχρα»; Ἄκου 808 πανάρχαιες Ἑλληνικὲς λέξεις στὸ λεξιλόγιο τῶν κατοίκων τῶν νησιῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ τοῦ Περού; Καὶ καλά! Ἄντε πὼς ἔχει δίκιο ὁ ἐρευνητὴς κύριος Nors S. Josephson καὶ τὸ Πανεπιστήμιο τῆς Χαϊδελδέργης. Τὸ δικό σου καθήκον, ὡς χρηστοῦ Ἑλληνοπολίτη, δὲν τὸ σκέπτεσαι καθόλου; Ὁφείλεις νὰ δοῇς ἀνυπερθέτως 809 λέξεις Σημιτικῆς καταγωγῆς στὸ ἴδιο λεξιλόγιο καὶ νὰ προδοῇς σὲ ἐπιστημονικὴ ἀντιανακοίνωση πάραυτα. Ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία, τὴν κρατικὴ ραδιοτηλεόραση, τὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά. Ἐν ἀνάγκη νὰ σοῦ διοργανώσουν καὶ καμμιὰ διημερίδα στὸ Μέγαρο Μουσικῆς.

Δὲν μπορεῖ! Ὅλο καὶ κάτι θὰ ἀνακαλύψης, ἂν ψάξης σωστά. Ἄσε ποὺ θὰ ἐξασφάλισης καὶ τὸ μέλλον σου. Τί διάβολο! Τόσες χιλιάδες Φοινικὲς ναυτικοί, συνεπικουρούμενοι ἀπὸ ἑκατοντάδες Βαβυλώνιους ἀστρονόμους καὶ Χαναναίους μαθηματικούς, δὲν θὰ εἶχαν ἀνακαλύψει τὰ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ; Ἐξ ἄλλου, γνωστῆς οὐσῆς τῆς τελειότητος καὶ τῆς πληρότητος τῆς Φοινικικῆς γλώσσας, τὸ ἔργον σου θὰ εἶναι εὐκόλο.

Ἄφοῦ σαφῶς ὑπάρχουν δυσκολώτερα. Ἄντε τώρα νὰ ἐξηγῇς λ.χ. στὸν κύριο Flinders Petrie, ποῦ στὸ καλὸ βρέθηκε τὸ Ἑλληνικὸ Ἀλφάθητο στὸ σημιτικὸ ἐνδιαίτημα τῶν Ραμεσιδῶν. Τὸ ἔφερε ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ δῶ, τὸ ἔφερε ἀπὸ κεῖ, δὲν τοῦ ἔδωκεναι μὲ τίποτε. Δὲν τὸ χωροῦσε τὸ μυαλό του. Κι ἀφοῦ βασάνισε τὸ μυαλό του ἐπὶ πολὺ, τέλος ἔμπλεως ἐπιστημονικῆς ὑπερηφανείας ἀνέκραξε: «Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀόρατο ἕως σήμερα Αἰγυπτιακὸ ἀλφάθητο, ποῦ ἀργότερα υἱοθετήθηκε ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες». Κι ἔτσι ἡρέμησε καὶ ἔπαψε νὰ ταλαιπωρῇ τὸ «πτηνόν» του. Αὐτὴ τοῦ ἡ ἀνακάλυψη, ὡς γνωστόν, ἔγινε ἀμέσως ἀποδεκτὴ ἀπ' ὅλον τὸν ἐπιστημονικὸ κόσμον.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ καταγωγὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀλφάθητου μοιάζει λίγο μὲ τὴν κολοκυθιά. Βγαίνει ὁ ἓνας ἐπιστήμων καὶ τὸ θεωρεῖ Φοινικικῆς προελεύσεως. Καὶ γιατί Φοινικικῆς; ρωτᾷ ὁ δεύτερος. Καὶ τί νὰ εἶναι; Νὰ εἶναι Αἰγυπτιακῆς. Καὶ πάει λέγοντας. Καὶ μόνο, τὸ ἔρμιο, «Ἑλληνικῆς» δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι. Εὐτυχῶς δηλαδὴ ποὺ ὑπάρχουν καὶ οἱ δικοὶ μας γλωσσολόγοι καὶ ὑπερασπίζονται μὲ πάθος πρωτόγνωρο τὴν Ἑλληνικὴ καταγωγὴ του. Ἄ! ὅλα κι ὅλα. Ἀγωνίζονται ὥσπερ λέοντες. Προσωπικὰ δὲν μπορῶ νὰ μὴ θαυμάσω τὸν ἀγῶνα τοὺς αὐτόν. Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ πιστέψουμε, ὅτι εἶναι γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν Φοινίκων, ποὺ θὰ τὰ δίνουν ὅλα γιὰ τὴν τιμὴ τῆς πατρίδος. Ἀφεριμ! Ἡ μάλλον: Ἀμήν!

Γιώργος Πετρόπουλος

«Οὐκ ἔστιν ὧδε»

Κάθε φορά που με ρωτούν, και πολλοί ρωτούν, τί ζώδιο είμαι, «ἅγιος Φεβρουάριος» ἀπαντῶ. Καὶ ἀνάβω. Κι' ἔχω ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι νὰ τοὺς ἐξηγήσω τὸ πῶς καὶ τὸ γιατί, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι ἔχουν κιόλας στρίψει -ἄς- τὸν τρελλὸ στὴν τρέλλα του. Πατικῶν τότε τὴν ἀναμούρα στὰ ἐνδότερα, κάτω-κάτω, καὶ νὰ τὸ ἀπωθήμενο· φίδι κολοδό. Μπορῶ νὰ τὸ θγάλω μὲ τὸ γράψιμο, ὅσο τὸ θγάλω, ἀλλ' ἔτσι καὶ ρίξη βλέφαρο ὁ Νικολάκης καὶ κάνει ἕνα «χυν», πάει, μὲ διέλυσε. Εἶναι καὶ ἡ γιγιά. Τὰ δικὰ μου κατεδατὰ εἶναι ἱκανὰ νὰ τὰ σαρώσῃ μὲ μιά μόνο λέξη: Φουσκοδεντρίες. Ὕσυχῃ-ἡσυχῃ, ὅπως θὰ ἔλεγε, «τὸ πάει γιὰ βροχὴ ὁ καιρὸς» ἢ «ὁ Φλεβάρης κι' ἂν φλεβίσει...». Ὡχ· σὰ νὰ μύρισε καλοκαίρι· κάτι σὰν ὑποψία, σὰν ἀδύναμο φτερούγισμα σὲ σπλάγχνα μητέρας· κάτι ἐρχεται, ἀνεβαίνει, κάτι πὺν πάει νὰ γεννηθῇ στὸ φῶς. Ὡ Διόνυσε πολυνῶνμε, «τὸ θεῖο πνεῦμα, ὅπως ἀναεώνεται μέσα στὸ σύμπαν». Ὑαχ, πὺν φροντίζεις τὰ μικρούλκα μπουμπουκάκια, τοὺς νιογέννητους τρυφεροὺς δλαστοὺς μέσα στὴ γῆ. Βάχ, πὺν ἀνασταίνεις τὸ ξερὸ κλῆμα τοῦ χεμῶνα μὲ τοὺς ζωογόνους χυμούς σου. Τοῦ δείχνου σου τοῦ μυστικοῦ κοινωνόν με παράλαβε. Κάτι ἤξεραν οἱ πρόγονοι, πὺν σὲ γιόρταζαν συνέχεια ἐπὶ τέσσερες μῆνες τὸ χρόνο. Ἀπὸ τὸ Δεκέμβριο μεχρὶ τὸν Ἀπρίλιο. Τέσσερα ἦσαν τὰ Διονύσια: Τὰ Ἐν Ἀγροῖς ἢ τὰ Μικρά, τὰ Ἐν Λίμναις ἢ Λήνια, τὰ Ἀνθεστήρια καὶ τὰ Ἀστικά, τὰ Ἐν Ἀστει. Ἡ λατρεία σου χάνεται στὰ δάθη τῶν χρόνων, στὶς ρίζες τοῦ πολιτισμοῦ.

Διόνυσος τὸ πρῶτο σου ὄνομα· ὁ υἱὸς τοῦ Διός, «ὁ ἐκπολιτίσας τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἐμπνεύσας εὐγενῇ ἐνθουσιασμόν, σύμβολον τῆς γενετικῆς παραγωγικῆς δυνάμεως τῆς φύσεως». Σοὺ χρωστάμε τὸ θέατρο, τὴν δραματικὴν ποίησι, τὸν πολιτισμὸ πὺν χτυπήθηκε ἀνελέητα, γιὰ νὰ πιάσουμε πᾶτο μὲ τὸν Καραγκιόζη τῆς Ρωμοσύνης. Βαφτίσαμε ἀμαρτία «τὴν γενετικὴν παραγωγικὴν δύναμιν τῆς φύσεως», χάσαμε «τὸν εὐγενῇ ἐνθουσιασμόν», καὶ «ἶδε ὁ ἄνθρωπος». Ἰδε ἡ μαμὰ Ἑλλάς, μαμὰ γερόντων· καὶ φалаκρὸ δοννὸ, καὶ ποταμοὶ ξεραῖλα, καὶ χεῖμαρροι θολούρα, πὺν περνώντας μὲς ἀπὸ τὰ σπίτια μας ἀδειάζουν τὸ λιγοστὸ μας χῶμα σὲ θάλασσες βούρκους. Ἀλλὰ «ζῇ Κύριος». Καθ' ἃ πληροφοροῦμαι, οἱ ἅγιοι πατέρες ἐτοιμάζονται ν' ἀξιοποιήσουν τὴν καψαλιά τῆς Πεντέλης μὲ ἐπαύλεις καὶ «πισίνες». Ἀν εὐὸν περπατοῦσες στὸ δοννὸ, ἂν ἡ Ἀρτεμις εἶχε τὸ καραοῦλι τῆς ἐκεῖ πάνω, στὴν ἱερὰ μονή...

Φεβρουάριος, ἡ μεγάλη γέννα· κι ὅπως κάθε γέννα, θέλει γενναιότητα. Οἱ δειλοὶ θὰ κρυφτοῦν πίσω ἀπὸ μάσκες· θὰ γίνουν μασκαράδες, οἱ μασκαράδες θ' ἀλλάξουν ρόλο, θὰ ὑποδυθοῦν τὸν ἐαυτὸν τους, ἔστω καὶ ἐν μέρει· ἢ ρίζα τοῦ θεάτρου. Οἱ ἀστυνομικοὶ μας θὰ ξεπεράσουν τὸν ἐαυτὸν τους· θὰ γίνουν Ζορό, γιὰ νὰ ὑπερασπιστοῦν τὴν τιμὴ τῆς μπουμποῦ Τσιλέρ, πὺν κατασπίλωσαν οἱ Κούρδοι. Κι ἐπειδὴ Κούρδους δὲν θὰ βροῦν στὸν Ἀσπρόπυργο, θὰ προκηφύξουν τοὺς ἀρουραίους καὶ θὰ μᾶς χαλάσουν τὸ οἰκοσύστημα. Δὲν θὰ τὰ καταφέρουν ὅμως νὰ πιάσουν οὔτε ἕναν ἀπὸ δαύτους, γιὰ νὰ παίξουν τουλάχιστον τὰ παιδιὰ τῶν τσιγγάνων. Καὶ κλάαμα τὰ τσιγγανάκια, καὶ κλάαμα τὰ κανάλια μας. Ψυχραμία, θ' ἀνακράξῃ ὁ τσιγγάνος ἐμπλεως διονυσιακοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Εἶμαι ὁ ἄνθρωπος τῆς φύσεως. Δώστε μου σπίτια, δουλειά, ΔΕΗ καὶ ΕΥΔΑΠ, καὶ ἀναλαμβάνω νὰ σώσω τὸ οἰκοσύστημα. Μαζί σου, τσιγγάνε· ἀλλὰ σὲ πῆρε κι ὅλας τὸ ποτάμι μετὰ τῶν ἀλλοφύλων.

Εἶναι κι' αὐτοὶ πὺν θὰ πάρουν τὸ δρόμο γιὰ τὸν Παράδεισο, γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς. Μὴν τρομάξετε, καὶ δὲν πρόκειται νὰ τοὺς χάσουμε. Κανεὶς δὲν διάζεται νὰ φύγῃ γιὰ τὸν Παράδεισο. Ἐντὸς κι ἐπὶ τ' αὐτὰ θὰ δώσουν τὴ μάχη τους καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν προβολέων. Ἡ ἀλλοπρόσαςλλη κι ἀλλοπαρμένη Ρωμοσύνη θὰ ἐορτάσῃ μὲ τὰ «καρναβάλια» καὶ τὸ Τριῶδιο ἀναμίξ, πὺν τελικά θὰ καταλήξουν στὰ «Κούλουμα», τὰ ξεφαντώματα τῆς ἐλληνικῆς ὑπαίθρου, πὺν τόσο ἀκριβὰ πληρώσαμε κάποτε. «Ὁλο καὶ περισσότεροι δῆμοι διοργανώνουν ἀποκριάτικες ἐορτές». Γεμάτοι οἱ δρόμοι «καρναβάλια», παρδαλούς καὶ παρδαλά -ἄχ, τὰ καιμένα τὰ παιδάκια-, γεμάτοι καὶ οἱ ναοὶ τοῦ ἐβραϊκῆς καταγωγῆς θεοῦ. Σὲ σαρδανάπαλο ἀναβρασμὸ τὸ ἄστυ μας. Ὁ δυτικὸς καρνάβαλος καὶ ὁ ἀνατολικὸς Γιαχδὲ θὰ δώσουν τὴ μάχη τους, γιὰ νὰ «ἐνθουσιάσουν», νὰ καλύψουν τὸ κενὸ πὺν ἄψφες Ἐσὺ. Τραγωδία. Ποτὲ ἄλλοτε ἡ σχιζοφρένεια αὐτοῦ τοῦ τόπου δὲν φαίνεται τόσο καθαρά,

ὅσο κατά τοὺς μῆνες Φεβρουάριο-Μάρτιο, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡμερομηνία πὺν πέφτει τὸ ἐβραϊκὸ μας Πάσχα. Ἡ Ρωμιοσύνη δὲν ἔχει τὸ θεό της.

Ἀλλὰ γιατί καρναβάλια καὶ ὄχι Ἀνθεστήρια ἢ Διονύσια, «ὑπολείμματα τῆς εἰδωλολατρείας» ἔστω, ἀλλὰ μὲ τὸ ὄνομά τους; Πρὸς τί ὁ στρουθοκαμηλισμός; Πρὸς τί ὁ φόδος; «Ἄγνωρα ρεποθέμελα οἱ ἀρχαῖοι ναοί», τ' ἀγάλματα συντριμμία, κι' ἐξορκισμένοι οἱ δαίμονες πὺν κατοικοῦσαν μέσα τους. Κι ὅμως, «πνεῦμα εἰδωλολατρείας μή μοι δός», εὐχεται ἀκόμα ὁ «ὀρθόδοξος» ἱερέας. Ὁ μασκαρᾶς γενικῶς καὶ ὁ ἀκίνδυνος Καρνάβαλος εἰδικῶς εἶναι χίλιες φορές προτιμότεροι ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνο Διόνυσο. Καὶ ποῖός λογαριάζει τὰ καρναβάλια, πὺν ἔχουν τόση σχέση μὲ τὰ Διονύσια, ὅση καὶ τὸ ποδόσφαιρο μὲ τὸ «ἀρχαῖο πνεῦμα ἀθάνατο». Ὁ «ἀγνὸς πατέρας» δὲν τὸ 'χει κατὰ νοῦ νὰ «χαμηλώση». Ὁ Θεὸς τῶν «νεοελλήνων» «οὐκ ἔστιν ὧδε» εἶναι τὸ ζητούμενο.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς νέους μας, πὺν σπουδάζουν στὸ ἐξωτερικὸ, βρίσκουν τὴν Ἑλλάδα νὰ τοὺς περμένην στὰ μεγάλα πανεπιστήμια τοῦ κόσμου. «Στὸ Κολούμπια κατάλαβα, τί θὰ πῇ Ἑλλάδα», μὴ εἶπε τις προάλλες συγγενής μου. Οἱ ξένοι καθηγηταὶ διδάσκουν ἐκεῖ, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς τὰ ὀρῆκε ὅλα ἔτοιμα ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες, ἀπὸ τὴν ἑλληνιστικὴ ἐποχὴ. Καὶ πὺς ὅ, τι ἀξίζει στὸ Εὐαγγέλιο, ἔχει ἑλληνικὴ τὴν προέλευσι. Οἱ ἀντίχριστοι! Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, ἅγιες μέρες σαρακοσιανές, θὰ ζωσθῇ καὶ πάλι τὰ κουμπούρια της, γιὰ νὰ ἐξαπολύσῃ τὴν ἀπ' αἰῶνων μεγάλη ἐπίθεσι: «Χαῖρε, κατὰπτωσι τῶν δαιμόνων (μέσα στ' ἀγάλματα κατοικοῦσαν)· χαῖρε, σοφῶν ὑπερβαίνονσα γνώσιν. – Χαῖρε, τῆς ἀπάτης τὴν πλάνην πατήσασα· χαῖρε, τῶν εἰδώλων τὸν δόλον ἐλέγξασα. – Χαῖρε, ὅτι ἐμωράνθησαν οἱ δεινοὶ συζητηταί· χαῖρε, ὅτι ἐμαράνθησαν οἱ τῶν μύθων ποιηταί. – Χαῖρε, φιλοσόφους ἀσώφους δεικνύονσα· χαῖρε, τεχνολόγους ἀλόγους ἐλέγχουσα. Χαῖρε, τῶν Ἀθηναίων τὰς πλοκάς διασπῶσα· χαῖρε, τῶν ἀλίων τὰς σαγήνας πληροῦσα». Καὶ οἱ Ἀθηναῖοι θὰ καμαρώνουν. Ἑλλάς ὅμως «οὐκ ἔστιν ὧδε».

Ποιητὴ μου ἐσύ, μὲ τὸ ἀναμφισβήτητο τάλαντο, ἀναπαύου ἐν εἰρήνῃ στὴ μήτρα τῆς λίμνης Γενησαρέτ. Τὸ ἑλληνικὸ ταξίδι στὶς ἀτέρμονες θάλασσες τοῦ κόσμου, στοὺς κινδύνους τοῦ ἄγνωστου, δὲν ἦταν γιὰ σένα. Ἡ Ὀδύσεια σὲ τρώμαξε. Πέλαγο-λίμνη, Ὀδύσεια-ψάρεμα, Ἀργοναυτες-ψαράδες, ἔρευνα-δίχτυα. Σύγκρινε τὰ μεγέθη, καὶ θὰ καταλάβῃς. Ὁ ὕμνος σου ἐπέζησε, γιὰτὶ αἰῶνες τώρα φρονεῖται μὲρὸς-πίσω μὲ τίς παραφυλακὰς τοῦ βασιλέα Δανιδ. Τὸ ἄστρο τον λάμπει ἀκόμα καὶ μέσα στὰ ἄντρα τῶν σατανιστῶν. Ἄντε, καὶ στὴν Ἀκρόπολη.

Γιὰ τὰ πολεμικὰ τῆς σαρακοστῆς θὰ μᾶς ἀποξημῶσῃ τὸ ἐβραϊκὸν Πάσχα ἢ Πάσχα ἢ Φάσκα· τὸ πέρασμα τῆς Ἐρυθρᾶς – καὶ τί μὲ νοιάζει ἐμένα. Ἐμεῖς, λέει, γιορτάζουμε θέβαια τὴν Ἀνάστασι τοῦ Κυρίου· ἐκ παραλλήλου ὅμως θ' ἀγλαῖστοῦμε καὶ μὲ τὸ ἐβραϊκὸν Πάσχα, γιὰτὶ καὶ ἡ ἀπελευθέρωσι τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τὴ δουλεία τῶν Αἰγυπτίων ἓνα εἶδος ἀνάστασης εἶναι, καθότι συμβολίζει τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ ἀνθρώπου γενικῶς, μέχρι πὺν νὰ ὀρῇ τὴν τελικὴ τῆς ἔκφρασι στὴν «ἐκ νεκρῶν». Βρὲ τζιέρια μου, ἐκεῖνες οἱ χιλιάδες παρθένες, πὺν ἔσπερνε ξοπίσω του ὁ Μωυσῆς μετὰ τίς γενοκτονίες, τὴν ἀπελευθέρωσι τοῦ ἀνθρώπου συμβολίζουν; Ξέρετε, πόσοι Ἑβραῖοι κατέδθηκαν στὴν Αἴγυπτο; 73 ἄτομα. Ξέρετε, πόσοι «ἐλευθερώθηκαν»; Μόνον οἱ μάχμοι ἦσαν 653.500. Ὑπολογίστε στὸ περίπου τὸ σύνολο. Μὲ τόση κακοπέρασι, πὺς τὰ κατάφεραν;

Ξέρετε, τί τράδηξαν οἱ Αἰγύπτιοι ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ, πὺν εἶχε προηγηθῇ; Τοῦ πούλησαν μέχρι καὶ τὸ τομάρι τους κι ἔγιναν δοῦλοι του. Οἱ Ἑβραῖοι περνοῦσαν ζωὴ χαρισάμενη, γιὰτὶ ὁ ἀδελφὸς κατεῖχε τὴν κοντάλα τῆς Αἰγύπτου. Ἀπὸ τὸν τρόπο πὺν ἔγινε ἡ καταλήστενσι τῶν Αἰγυπτίων κατὰ τὴν τελευταία νύκτα φαίνεται καθαρά, ὅτι οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ τὴν ἡξεραν πολὺ καλὰ αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ ὅτι εἶχαν πολὺ καλὲς σχέσεις μὲ τοὺς Αἰγυπτίους. Οἱ μετὰ τὴν «ἐξοδο» διαμαρτυρίες τους δειχνουν, ὅτι δὲν εἶχαν διαθέσι νὰ φύγουν, ἀλλὰ τοὺς παρέσπερνε ὁ Μωυσῆς μὲ τίς γνωστὲς μεθόδους του. Καλὸ δόλι.

Υ/Γ. Στὸ τεῦχος τοῦ Φεβρουαρίου ὁ δαίμων τοῦ τυπογραφείου παρέλειψε σημαντικὴν φράσι: «Ἦσαν δὲ οἱ πεφονευμένοι 24.000». (Πρώτη σελ. τῆς στήλης, βῆ παρὰ γρ., μετὰ τὴ φράσι «εἰς ὁμήν εύωδίας πνευματικῆς»).

Οὐρανία Προΐγκουρη

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΤΑΝΟΣ

Ἀρχαῖες ἑλληνικὲς πολιτιστικὲς ἐπιδράσεις στὸ προκολομβιανὸ Μεξικὸ καὶ τὶς Η.Π.Α.

Πρόσφατα ἐπισκέφθηκα τοὺς ἀρχαιολογικοὺς χώρους τῶν Η.Π.Α. καὶ τοῦ Μεξικοῦ. Μὲ μεγάλη ἐκπληξη διαπίστωσα πολιτιστικὲς καὶ ἀρχιτεκτονικὲς ἐπιδράσεις ἀπὸ τὸν Αἰγαιακὸ καὶ Μεσογειακὸ χώρο στὶς ἀρχαιότητες τῆς Προκολομβιανῆς ἐποχῆς. Ἰδιαίτερος στὰ κεντρο-δυτικὰ τῶν Η.Π.Α. ὑπάρχουν ἑκατοντάδες αἰνιγματικὰ ἀρχαῖα ἐρεῖπια, ποὺ μαρτυροῦν τὰ ἀπομεινάρια τοῦ κάποτε εὐημεροῦντος ἐκεῖ πολιτισμοῦ.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀνθρωπολόγοι καὶ ἀρχαιολόγοι βρίσκονται σὲ ἀμηχανία σχετικὰ μὲ τὸ ποιοὶ ἦσαν οἱ κατασκευαστὲς καὶ ποῖα ἦταν ἡ προέλευσή των. Ἔτσι οἱ ἀρχαιολόγοι ὀνόμασαν αὐτοὺς τοὺς μυστηριώδεις ἀνθρώπους "Anasazi", ποὺ σημαίνει «Οἱ Ἀρχαῖοι Ἐκεῖνοι» στὴν γλῶσσα τῶν "Hopi". Σήμερα οἱ Χόπι εἶναι οἱ κάτοικοι τῶν περιοχῶν τῶν «Ἀνασάξι», ποὺ ἐθνικὰ καὶ πολιτιστικὰ διαφέρουν ἀπὸ τοὺς Ἰνδιάνους γείτονες. Οἱ Ἀνασάξι ἔχτισαν ἀκροπόλεις, φρούρια ὅμοια μ' ἐκεῖνα τῶν Μυκηναίων (βλέπε φωτογραφία σελίδος 10401). Κατασκεύασαν δρόμους, ἀμφιθέατρα καὶ ἀρδευτικὰ ἔργα. Ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν γεωργία καὶ συναλλάσσονταν ἐμπορικὰ μὲ τοὺς Ἀζτέκους γείτονες. Ἐκαναν ἡλιακὲς παρατηρήσεις καὶ κατασκεύαζαν μὲ πηλὸ ἀγγεῖα καὶ σκευὴ παρεμφερῆ πρὸς ἐκεῖνα τῆς Ἑλληνικῆς γεωμετρικῆς περιόδου. Οἱ Ἀνασάξι πρέπει νὰ εἶχαν βαθεῖα θρησκευτικὴ καὶ ἔχτισαν ναοὺς, ὅπου λάτρευαν τὴν Μητέρα Γῆ^{2,3}. Γύρω στὸ 1.000 μ.Χ. οἱ ἀνθρώποι αὐτοὶ ἐγκαταλείπουν τὶς ἐγκαταστάσεις τους ἐξαιτίας εἴτε τῆς ξηρασίας εἴτε κάποιας εἰσβολῆς τῶν Ναβαχὸ («Ναυαγῶν») ἀπὸ βορρᾶ⁴ καὶ ἐξαφανίζονται μυστηριωδῶς, ὅπως ἀκριβῶς ἤρθαν. Ἀλλὰ τὸ μυστήριό δὲν εἶναι τόσο γιατί ἔφυγαν, ὅσο γιατί ἤρθαν καὶ τί εἶδους ἀνθρώποι ἦσαν.

Τὰ σύμβολα καὶ σχέδια τῶν Ἀνασάξι, ποὺ εἶναι σκαλισμένα πάνω σὲ πέτρες (πετρογλύφα), τὰ κεραμικὰ σχέδια καὶ ἰδιαίτερα οἱ μῦθοι ποὺ διασώζουν οἱ Χόπι φωτίζουν αὐτὰ τὰ «ἄλυτα μυστήρια». Δυστυχῶς οἱ Ἀμερικανοκεντρικοὶ «ἐπιστήμονες» ἐπιμένουν πεισματικὰ στὴν αὐτοχθονία τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς, στὴ θεωρία δηλαδή ὅτι πρὶν 40.000 χρόνια ἀπὸ τὴν Ἀσία 12-13.000 νομάδες πέρασαν τὸν Βερίγγιο Πορθμὸ καὶ ἔφθασαν στὴν Ἀμερικανικὴ Ἠπειρο, ὅπου μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἀνέπτυξαν πολιτισμὸ ἀνεξάρτητο τῆς Γηραιᾶς Ἠπείρου. Αὐτὴ ἡ θεωρία ὁμως ἐπιστημονικὰ ἔχει καταρρεῦσει. Πολλὲς πέτρινες ἐπιγραφές στὴν Γραμμικὴ Α καὶ Β ἔχουν βρεθεῖ σ' ὁλόκληρὴ τὴν Ἀμερικανικὴ Ἠπειρο^{5,6,7}. Ὁ Γάλλος συγγραφέας Pierre Honore ὀρθῶς παρατηρεῖ, ὅτι ἡ γραφὴ τῶν Μάγια εἶναι ἐντελῶς ὅμοια μὲ τὴν Μινωικὴ Γραμμικὴ Α^{8,9}. Πιθὰνι Κρητικὴς προέλευσης, ποὺ δρέθηκε στὸ Μπίμινι, δημιουργεῖ ἓνα ἀναπάντητο δῆθεν «αἶνιγμα». Χάλκινοι διπλοὶ Κρητικοὶ πελέκεις βρέθηκαν στὸ Οὐϊσκόνσιν καὶ τὸ Ὁχάιο τῶν Η.Π.Α.^{5,7}. Γιὰ νὰ καταγράψουμε ὅλα τ' ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα τῆς Ἑλληνικῆς ἐπίδρασης στὴν Ἀμερικὴ, τὰ ὁποῖα σκοπίμως παραβλέπονται ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανιστὲς, θὰ χρειάζομασταν τόμους.

Ἐπιστρέφοντας στοὺς Ἀνασάξι συναντᾶμε τὰ γνωστὰ Ἑλληνικὰ σύμβολα (σπειροειδῆς, κυματοειδῆς κύκλος, μαϊάνδρος ὀφιοειδῆς, μέδουσα), τὰ ὁποῖα βρίσκουμε παντοῦ στὴν Ἑσπερία

Ἀγγεῖα τῶν Ἀνασάξι καθαρῶς ἑλληνικῆς τεχνοτροπίας, διακοσμημένα μὲ καθαρῶς ἑλληνικὰ σύμβολα (μαϊάνδρους). (Μουσεῖο Σὰν Χουάν, Πουέμπλο, Νέο Μεξικὸ).

(δλέπε φωτογραφίες). Οἱ μῦθοι τῶν Χόπι εἶναι πολὺ ἀποκαλυπτικοὶ καὶ φωτίζουν αὐτὰ τὰ «ἄλυστα μυστήρια». Οἱ θρύλοι τῶν Χόπι μεταβιβάστηκαν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ καταγράφηκαν ἀπὸ τὸν Oswald White Bear¹. Στὴν κοσμογονία τῶν Χόπι συναντᾶμε τέσσερις ἐποχές, πού θυμίζουν τὰ χρυσοῦν, ἀργυροῦν, χαλκοῦν καὶ σιδηροῦν γένη τοῦ Ἡσιόδου. Στὴν ἀρχὴ ὑπῆρχε ἓνα ἀτελείωτο κενὸ (χάος). Ὑπῆρχε μόνο ὁ δημιουργὸς Ταϊόδα, πού τότε δημιούργησε τὸν δοθητό του Σοτουκνάνγκ. Ὁ Ταϊόδα ἐδῶσε ἐντολὴ στὸν Σοτουκνάνγκ νὰ μαζέψει τὸ ὕγρὸ στοιχεῖο ἀπὸ τὸ χάος· καὶ τὸ τοποθέτησε στὰ ἐφτά σύμπαντα, ἔτσι πού ὁ κάθε κόσμος ἦταν κατὰ τὸ ἥμισυ στεριά καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ νερό. Ἀπὸ τὸ χάος μάζεψε τὸν ἄερα, καὶ τὸν μετέτρεψε σὲ ἀτμόσφαιρα. Ἐπίσης ἐνεργοποίησε τίς δυνάμεις τοῦ σύμπαντος.

Στὸν θρύλο τῶν Χόπι ὁ πρῶτος κόσμος καταστρέφεται ἀπὸ φωτιά, ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι δὲν τιμοῦσαν τοὺς θεοὺς (τοῦτο θυμίζει τὴν καταστροφὴ τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν Φαέθωνα). Ὅσοι σῶθηκαν, κατέφυγαν σὲ σπηλιές καὶ ἐπανήλθαν, ὅταν τὰ πράγματα ἤρρεψαν. Ὅταν οἱ ἄνθρωποι ξανάγιναν κακοὶ καὶ σταμάτησαν νὰ τιμοῦν πάλι τοὺς θεοὺς, αὐτὴ τῇ φορᾷ ἡ Γῆ καταστράφηκε ἀπὸ τὸν πρῶτο κατακλυσμὸ (πρβλ. τοῦ Ὠγύγου). Τὰ πάντα μετατράπηκαν σὲ πάγο. Τελικὰ ὁ πάγος ἔλυνε, καὶ ὅσοι εἶχαν καταφύγει στὶς σπηλιές βγήκαν ἔξω καὶ ἔχτισαν μεγάλες πολιτείες. Ἡ διαφθορά καὶ ὁ πόλεμος ἐπακολούθησαν. Ὁ Σοτουκνάνγκ ἀποφάσισε νὰ καταστρέψει τὸν τρίτο κόσμο. Ἡ «Γυναῖκα-Ἀράχνη» προέτρεψε τοὺς ἐνάρετους νὰ μποῦν σὲ κούφια καλάμια, τὰ ποῖα σφράγισαν. Ἦρθε ὁ δευτέρος κατακλυσμὸς, πού θυμίζει ἐκεῖνον τοῦ Δευκαλίωνος. Ὅταν σταμάτησε ὁ κατακλυσμὸς, τὰ καλάμια βρέθηκαν στὶς βουνοκορφές. Τὸ μόνο πού μποροῦσαν νὰ δοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἦταν νερό. Ἡ Γυναῖκα-Ἀράχνη τοὺς εἶπε νὰ φτιάξουν βάρκες συνδέοντας τὰ καλάμια καὶ νὰ ταξιδεύουν πρὸς τὴν ἀνατολή. Μετὰ ἀπὸ μακρὺ καὶ κουραστικὸ ταξίδι πρὸς τὰ βορειο-ανατολικά με σταθμοὺς σὲ πολλὰ νησιώτικα συμπλέγματα ἔφθασαν σὲ μιὰ ὑπέροχη χώρα. Οἱ Χόπι εἶχαν προφητέψει, ὅτι θὰ κυριευόντουσαν ἀπὸ ἓναν παράξενο λαὸ καὶ ὅτι οἱ εἰσβολεῖς θὰ τοὺς ἐπέβαλλαν τὸν δικό τους σκληρὸ νόμο. Τέλος ὁ «Χαμένος Λευκὸς Ἀδελφός» μετὰ τὴν γενειάδα ἀπεικονίζεται σὲ ἀγάλματα καὶ πετρογλύφα τῶν Ἀζτέκων, τῶν Τολτέκων καὶ τῶν Μάγια. Ὁνομάζεται Κὸ-Ἀτλ, δηλαδὴ «Ἐκπολιτιστὴς Ἀτλας», πού δασίλεψε τοὺς πέριξ τοῦ Ἀτλαντικοῦ¹⁰ ἀνθρώπους.

Ὅλοι αὐτοὶ οἱ θρύλοι εἶναι γραμμένοι στὸ ἱερὸ κείμενο «*Popul Vuh*» τῶν Μάγια. Ἡ ὑπόσχεση τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ «Λευκοῦ Θεοῦ», τοῦ «Χαμένου Λευκοῦ Ἀδελφοῦ», στάθηκε μοιραία γιὰ τοὺς Ἰνδιάνους, οἱ ὁποῖοι δέχθηκαν μὲ θεϊκὴς ὑποδοχὴς τοὺς βάρβαρους Εὐρωπαίους κατακτητές. Τὰ ἡμερολόγια καὶ τὰ χρονικά τῶν Ἰσπανῶν κονκισταδόρων μιλοῦν γιὰ τοὺς λευκοὺς, πού συνάντησαν παντοῦ στὴ Νέα Γῆ καὶ πού ἀποτελοῦσαν τίς τάξεις τῶν εὐγενῶν.

Συμβολικὰ ὁ μῦθος τῶν Χόπι ἐκφράζεται μὲ τὸ σύμβολο τοῦ λαδύρινθου, πού εἶναι γνωστὸ ὡς σύμβολο τῆς Μητέρας Γῆς. Ὁ ἀνθρωπολόγος Harold Sterling Gladwin¹¹ δηλώνει, πὼς τὸ σύμβολο τῆς Μητέρας Γῆς, πού εἶναι χαραγμένο στὸ τεῖχος τῆς Κάζα Γραντέ, στὴν Ἀριζόνα, εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἴδιο μὲ τὸν λαδύρινθο τοῦ Μίνωα, πού ἀπεικονίζοταν σὲ νομίσματα ἀπὸ τὴν Κνωσὸ τῆς Κρήτης. Σύμφωνα μὲ τὴν γνώμη τοῦ Gladwin τὸ σύμβολο τοῦ λαδύρινθου εἶχε εἰσαχθεῖ ἀπὸ τὴν Ἀσία στὴν Ἀμερικὴ. Δὲν πρέπει νὰ ἀγνοήσουμε τὸ γεγονός, ὅπως ἄλλωστε ὑποστηρίζουν καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Χόπι, πὼς οἱ πρόγονοί τους ἦρθαν στὴν Ἀμερικὴ διασχίζοντας τὸν Ὠκεανὸ μὲ πλοῖα καὶ χρησιμοποιώντας τὰ νησιά σὰν γέφυρες. Αὐτὸ ἔρχεται σὲ ἀπόλυτη συμφωνία μὲ τὴν μαρτυρία τοῦ Ἀραουκανοῦ ἱστορικοῦ Λόντιο Κίλαπán¹², ὁ ὁποῖος ὑποστηρίζει, ὅτι τὸ 800-600 π.Χ. μία ἀποστολὴ ἀποίκων ἀπὸ τὴν Σπάρτη ξεκίνησε περνώντας ἀπ' τὴν Ἀσία στὴν Μαλαισία καὶ ἀπ' ἐκεῖ πέρασε στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανὸ χρησιμοποιώντας τὰ νησιώτικα συμπλέγματα καὶ ἔφθασε στὸν Νέο Κόσμο. «Ὅλα αὐτὰ συμφωνοῦν καὶ μὲ τὴν ἔρευνα τοῦ κ. Nors Josephson, πού ἐκδόθηκε ἀπὸ τὸ ἱστορικὸ Πανεπιστήμιο τῆς Χαϊδελέγγης^{13, 14}. Ὁ Josephson με ἀτράνταχτα γλωσσολογικά κυρίως στοιχεῖα ἀποδεικνύει τὴν ἐλληνικότητα τῶν γλωσσῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ («*Hellenicum Pacificum*»: βλ. «Δαυλὸν», τ. 169 καὶ 170).

Ὅλες αὐτές οἱ τεκμηριωμένες ἀνακαλύψεις καὶ παραδόσεις τῶν λαῶν αὐτῶν ἔρχονται, ὅπως εἶπαμε, σὲ σύγκρουση μὲ τὴν στερεότυπη γνωστὴ θεωρία, πὼς ὅλοι οἱ Ἰνδιάνοι ἀπὸ τὴν Ἀσία μετανάστευσαν στὴν Ἀμερικὴ διὰ μέσου τοῦ Βερίγγειου Πορθμοῦ τὴν ἐποχὴ τῶν παγετῶν καὶ ὅτι ἀνέπτυξαν τὸν πολιτισμὸ τους ἀνεξάρτητα τοῦ Μεσογειακοῦ. Οἱ ναυτικὲς ἱκανότητες τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἀπὸ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους εἶναι γνωστές¹⁵. Οἱ τοιχογραφίες τῆς Σαντορίνης ἀπεικονίζουν πλοῖα προηγμένης τεχνολογίας, ἱκανὰ γιὰ ὑπερπόντια ταξίδια. Ἐξ ἄλλου στὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο Ἀθηνῶν ὑπάρχει ὁ ὑπολογιστὴς τῶν Ἀντικυθήρων, ἐπαρ-

Πέτρινη ἐπιγραφή Ἑλληνικῆς πανάρχαιας γραφῆς, πού βρέθηκε σέ ἀγρόκτημα στό Kensigton τῆς Μιννεσώτας (ΗΠΑ) τὸ 1898 (βάρος 200 πάουντς). Οἱ Ἀμερικανιστὲς τὴν ἀποδίδουν μὲ διάφορα τεχνάσματα στοὺς Φοίνικες, στοὺς Βίκινγκς ἢ στοὺς σύγχρονους. Ἡ ἐλληνικότητα τῆς γραφῆς εἶναι ὀλοφάνερη. (Μουσεῖον Μιννεσώτας, ΗΠΑ).

κῆς γιὰ ὑπερπόντια ταξίδια¹⁶. Ὑπάρχει καὶ μία σημαντικὴ μελέτη γιὰ τὸν πλοῦ τοῦ Ὀδυσσεά στὴν Ἀμερικὴ ἀπὸ τὸν Ζίγκφριντ Πετρίδη¹⁷. Ὑπάρχουν χάρτες, ἀντίγραφα τῆς Ἀλεξανδρινῆς περιόδου, ἀντιγραφές ἀρχαιοτέρων, ποὺ ἀπεικονίζουν τὰ παράλια τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀνταρκτικῆς πρὶν τὴν ἀνακάλυψή των ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους. (Πρὸβλ. Χάρτην τοῦ Πιρὶ Ρέις, Μουσεῖο Τοπκαπί, Κωνσταντινουπόλεις). Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶναι κατοχυρωμένοι στὴν Βιβλιοθήκη τοῦ Κογκρέσσου στὴν Οὐάσινγκτον. Βεβαίως ὅλα αὐτὰ τὰ εὐρήματα οἱ «εἰδικοί» τὰ παρουνσιάζουν ὡς ἀνεξήγητα ἢ ἀκόμα τὰ ἀποδίδουν ὀρισμένοι στοὺς ἐξαγῶνους! (Νταίνικεν), στοὺς Ἀτλάντιους (Ντόνελλυ) ἢ στοὺς Φοίνικες (Βελικόφσκι).

Θὰ ἤθελα νὰ ἀναφερθῶ σὲ κάποια ἄγνωστη Ἰνδιάνικη παράδοση τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς, τὴν ὁποία μοὺ διηγήθηκε ἡ κ. Estcheemah, θεραπεύτρια ἱατρός¹⁸. Ἡ παράδοση ἀναφέρει καὶ αὐτὴ τὴν Γυναῖκα-Ἀράχνη, ἡ ὁποία ἔφερε τὰ δημητριακὰ στὸ Νέο Κόσμο (τὸ ἀντίστοιχο τῆς Μητέρας Γῆς-Δήμητρας). Κάνει κι αὐτὴ μνεῖα γιὰ τὸν Κό-Ἀτλ. Τὸ πιὸ ἀποκαλυπτικὸ σημεῖο τῆς παραδόσεως αὐτῆς εἶναι τὸ σχετικὸ μὲ τὸν ἐρχομὸ τῶν «Σιδερένιων Πουκαμίσων», ποὺ φοροῦσαν οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι τῆς θάλασσας, ποὺ ἔμειναν στὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ τῆς Βορείου Ἀμερικῆς. Μετὰ ἀπὸ ἰσχυρὲς γεωλογικὲς ἀνακατατάξεις ἦταν ἀδύνατο γι' αὐτοὺς νὰ ἐπιστρέψουν στὸν τόπο τους. Αὐτοὶ οἱ λευκοὶ ἦσαν δίκαιοι καὶ ὀνομάστηκαν "Sweet Medicine People" (Γλυκεῖς Θεραπευτές), διότι ἐκτὸς ἀπὸ πολεμιστὲς ἦταν ἐπίσης καὶ θεραπευτὲς, δίδασκαν τὶς ἱατρικὲς γνώσεις των στοὺς ἰθαγενεῖς. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς παλαιότερους Ἰνδιάνους τοὺς ἀναφέρουν καὶ ὡς «Ἀράχνη τοῦ Λευκοῦ Νεροῦ» (White Water Spider). Ἡ ἐπωνυμία αὕτη ὀφείλεται πιθανῶς στὸ γεγονός ὅτι τὰ καράβια μὲ τὰ ἄσπρα πανιά καὶ τὰ μακριὰ κουπιά μοιάζανε μὲ ὀγκώδεις ἄσπρες ἀράχνες τοῦ νεροῦ. Ἀλλες φυλές, ποὺ εἶδαν τοὺς ἰδιους λευκοὺς στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας, μακριὰ ἀπὸ τὰ πλοῖα τους, τοὺς ἀναφέρουν καὶ αὐτοὶ ὡς «Σιδερένια Πουκάμισα». Αὐτοὶ ἔφεραν τὴν «ἱατρικὴ ρόδα» (medicine wheel), τὸν χορὸ τοῦ ἡλίου (sun dance) καὶ ἄλλες διδασκαλίες. Σύμφωνα μὲ τὴν προφορικὴ αὕτη παράδοση ποὺ κατέγραψα, ἐπὶ πλείονος ἐπιμεξία λευκῶν καὶ ἰθαγενῶν, ἀπὸ τὴν ὁποία γεννήθηκε μιὰ καινούργια φυλὴ, ποὺ δημιούργησε τὸν πολιτισμὸ τῶν Ἀνασάζι στὶς κεντρο-δυτικὲς Η.Π.Α. Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου ἡ περιοχὴ μετατράπηκε σὲ ἔρημο λόγω τῆς ξηρασίας. Ὅταν αὐτὸ συνέβη, οἱ ἀναμειγθέντες λαοὶ μετανάστευσαν πρὸς τὴν Ἀνατολὴ καὶ τὸν Βορρᾶ, ὅπου ἀνήγειραν τοὺς γνωστὸς τεχνητοὺς γη-

Γραφὴ Ρόγκο-Ρόγκο σὲ πλάκα ποὺ ἀνευρέθη στὰ Νησιὰ τοῦ Πάσχα. (Βλ. «The Giants of Easter Island»). Ἡ λέξη «ρόγκο» στὴ γλῶσσα τῶν ἰθαγενῶν σημαίνει λόγος, ὁμιλία, συνεννόηση. Πρόκειται γιὰ τὴν πανάρχαια Ἑλληνικὴ λέξη «λόγος» σύμφωνα μὲ τὴν ἐρευνὰ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Χαϊδελέδεργης (βλ. «Δαυλόν», τ. 169 καὶ 170).

Ἐρείπια στό Wupatki (στήν πολιτεία Ἀριζόνα τῶν ΗΠΑ), περιοχή ὅπου κατοίκησαν οἱ Anasazi. Τό ἀμφιθέατρο ἀποτελεῖ δέδαιη ἀπόδειξη τῆς ἐπισκέψεως καί πολιτιστικῆς ἐπιδράσεως τῶν Ἑλλήνων.

λόφους (τύμβους) τοῦ Ὁχάιο ("Mount Builders of Ohio") καί ἔκτισαν πολλές πόλεις, ὅπου ἀνέπτυξαν τὸν λεγόμενο «πολιτισμὸ τῶν οἰκοδόμων τῶν προχωμάτων». Αὐτοὶ οἱ ἐκπολιτιστές δὲν πρέπει νὰ ταυτιστοῦν μὲ τοὺς Βίκινγκς, οἱ ὅποιοι ἐπλευσαν πιθανῶς στὴν Βόρειο Ἀμερικὴ τὸ 1.000 μ.Χ. ὑπὸ τὸν Ἑρρίκο τὸν Ἐρυθρό, σύντομα ὅμως οἱ ἀφιλόξενοι Ἴνουιτ καὶ τὸ ἀρκτικό κλίμα τοὺς ἐξολόθρευσαν, χωρὶς νὰ ἀφήσουν κανένα ἀξιόλογο ἔργο.

Ἐνῶ οἱ λαοὶ αὐτοὶ διατηροῦν εὐλαδικά τις παραδόσεις τους, τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος ἀσελεγεῖ δυστυχῶς πάνω στὴν ἐνδοξή ἱστορία μας, ἐκφυλίζει τὴν γλῶσσα μας –μητέρα ὅλων τῶν γλωσσῶν– καὶ καταστρέφει τὰ ἱερὰ μνημεῖα καὶ τὴν φύση. Ὁ μόνος τρόπος, γιὰ ν' ἀντιδράσουμε σ' αὐτὲς τις βαρβαρότητες καὶ στὴν ἀλλοίωση τῆς ἱστορίας τοῦ παγκόσμιου πολιτισμοῦ, εἶναι ἡ σωστὴ αὐτοπαιδεία καὶ ἡ ἐθνικὴ αὐτοσυνειδησία ἐνὸς ἐκάστου ἀπὸ ἐμᾶς. Ἐχοῦμε χρῆος νὰ γνωρίσουμε, νὰ διασώσουμε καὶ νὰ διακηρύξουμε τὸ μεγαλεῖο τῆς ἱστορικῆς καὶ πνευματικῆς μας κληρονομιάς.

ΠΡΟΣΑΡΤΗΜΑ: Ἡ γραφὴ στὰ Νησιά τοῦ Πάσχα

Οἱ ἀρχαιολογικὲς ἐρευνες στὰ Νησιά τοῦ Πάσχα προσδιόρισαν τρία πολιτιστικὰ ἐπίπεδα, τὸ ἀρχαιότερο ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἦταν καὶ τὸ πιὸ ἐξελιγμένο. Τὰ γιγαντιαία ἀγάλματα τῶν Νησιῶν τοῦ Πάσχα, τὰ κυκλόπεια τείχη καὶ οἱ γλωσσολογικὲς ὁμοιότητες τῆς τοπικῆς διαλέκτου μὲ τις πανάρχαιες Ἑλληνικὲς διαλέκτους εἶναι στοιχεῖα, πού μαρτυροῦν τις Ἑλληνικὲς ἐπιδράσεις. Ὅρισμένες λιθογραφίες στὸ Νησί τοῦ Πάσχα ἀπεικονίζουν ἕνα ἀρχαῖο τρικάταρτο πλοῖο διαφορετικὸ ἀπ' αὐτὰ

πού χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἰθαγενεῖς, ὅταν τοὺς ἀνακάλυψαν οἱ Εὐρωπαῖοι ἀποικιοκράτες. Εἰς τὴν ἐρευνα τοῦ κ. Nors Josephson (*Greek Linguistic Elements in the Polynesian Languages. – Hellenicum Pacificum*, Πανεπιστήμιο Heidelberg 1987: ἰδὲ «Δαυλόν», τ. 169 καὶ 170) βρισκόμαστε λέξεις Κρητικῆς, Μυκηναϊκῆς, Αἰολικῆς, Ἰωνικῆς καὶ Δωρικῆς διαλέκτου.

Ἐνα ἀπὸ τὰ σημαντικὰ εὐρήματα τοῦ Εἰρηνικοῦ εἶναι οἱ μυστηριώδεις γραφές «Ρόγκο-Ρόγκο», χαραγμένες σὲ πλάκες καὶ θράχους (βλέπε φωτογραφία ἐνὸς δείγματος στὴ σελ. 10400). Ἐλάχιστες σὴνθηκαν ἀπὸ τὴν καταστρεπτικὴ μανία τῶν Χριστιανῶν ἱεραποστόλων. Ἡ γραφὴ μοιάζει νὰ εἶναι συλλαβικὸ ἀλφάβητο μὲ ἀνθρώπινες φιγούρες καὶ ἄλλα γραμμικὰ σχέδια, ὅμοια τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμικῶν Γραφῶν Α καὶ Β. Τὸ ἐπιστημονικὸ κατεστημένον δὲν μπορεῖ ν' ἀποκρυπτογραφήσῃ ἢ νὰ μεταφράσῃ τὴν γραφὴ αὐτῇ. Δυστυχῶς οἱ γενοκτονίες καὶ οἱ ἀρρώστειες τῶν Ἀγγλο-Σαξόνων κατακτητῶν, πού μετέδωσαν στοὺς ἰθαγενεῖς, ἔχουν περιορίσει τὸν πληθυσμὸ τῶν Νησιῶν σὲ ἑκατὸ περίπου ψυχές. Ὅλοι ὅσοι ἤξεραν γράμματα εἶχαν πεθάνει καὶ μαζί τους καὶ τὸ «μυστικόν» τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τὰ περιεχόμενα τῶν πινακίδων.

Ἡ γραφὴ Ρόγκο-Ρόγκο μοιάζει καὶ μὲ τὴν ἀρχαία γραφὴ τῆς Κοιλιάδας τοῦ Ἰνδοῦ (Charles Berlitz: λεπτομέρειες εἰς «*Μυστήρια ἀπὸ Ξεχασμένους Κόσμους*»). Κατὰ τὴν ἀποψίν μου ἡ γραφὴ τῆς Κοιλιάδας τοῦ Ἰνδοῦ εἶναι ὁ συνδετικὸς κρίκος τῆς Μεσοκείου μὲ τὸν Εἰρηνικόν. Ὁ πανάρχαιος Ἑλληνικὸς Πολιτισμὸς τοῦ Διὸς ἀπλώθηκε ἀπὸ τὸν Αἰγαϊακὸ καὶ Μεσογειακὸ χῶρον στὴν Μεσοποταμία καὶ ἐν συνεχείᾳ στὴν Ἰνδία, Ἰνδοκίνα, τὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανὸ καὶ τὴν Ἀμερικανικὴ Ἡπειρο.

Δείγματα ἀρχαίας γραφῆς τοῦ Νησιοῦ τοῦ Πάσχα (πάνω) καὶ τῆς Κοιλιάδας τοῦ Ἰνδοῦ (κάτω) σὲ σύγκριση: οἱ δύο αὐτὲς γραφές, ἀμφότερες «ἀμετάφραστες», ἀνακαλύφθηκαν σὲ δύο ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα σημεῖα τῆς ἐπιφάνειας τῆς γῆς. Ἐνδιάμεσες ἢ συνδετικὲς γραφές δὲν βρέθηκαν. (Ἀπὸ τὴν ἐρευνα τοῦ Charles Berlitz, «*Μυστήρια ἀπὸ Ξεχασμένους Κόσμους*», ἑλλ. μετ., σελ. 197).

Σχετικὰ μὲ τὴν γραφὴ Ρόγκο-Ρόγκο τὸ μόνο πού μπόρεσε ὁ Γάλλος ἐπίσκοπος τῆς Ταϊτῆς Terapanio Jaussen ἦταν νὰ καταγράψῃ μία φράση, πού εἶχε ἀποστηθίσει ἓνας κάτοικος τοῦ Νησιοῦ τοῦ Πάσχα. Φαίνεται, ὅτι ὁ ἰθαγενὴς αὐτὸς εἶχε ἀποστηθίσει τὸ νοηματικὸ περιεχόμενον μᾶς πινακίδας, ἀλλὰ δὲν θυμόταν πιά τους ἤχους τῶν συμβόλων τῆς. Ἐδειχνε μιὰ φράση πού περιεῖχε τὰ ἴδια σύμβολα καὶ τὰ μετέφραζε ἀπευθύνοντας προσευχὲς στὴν θεότητα «Ρανγκιτέα...». Ἡ λέξη «Ρανγκιτέα» θυμίζει τὸν Ρᾶ - βασιλιὰ «θεοῦ» Γύη. Ἡ κατάληξη - τέα εἶναι γλωσσικὰ παρεμφερὲς πρὸς τὸ θεός-θεά (Ρᾶ-Γοῦ). Ὁ Ρόγκο-Γύης κατὰ τὴν παράδοση τῶν ἰθαγενῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ ἦταν λευκὸς καὶ ξανθός, εἶχε φθάσει ἐκεῖ μ' ἓνα «πάε» (πλοῖο). Ὅταν ἔφθασαν οἱ Εὐρωπαῖοι στὸν Εἰρηνικόν, οἱ ἰθαγενεῖς τοὺς θεώρησαν ὡς ἀπόγονους τῶν λευκῶν ἐκπολιτιστῶν καὶ τοὺς τίμησαν ὡς θεούς. Ὡς ἀντάλλαγμα οἱ δάρβαροι Εὐρωπαῖοι τοὺς ἐσφαζαν. Τὸ ἴδιο φαινόμενο παρατηρήθηκε καὶ στὴν Ἀμερικανικὴ Ἡπειρο. Τελειώνω παρατηρώντας ὅτι ὁρισμένοι ἐρευνητὲς ταυτίζουν τὸν Τάρταρο, χῶρον πού βρισκόταν στὰ ἔγκατα τῆς Γῆς, μὲ τοὺς «Ἀντίποδες»: Ἐπομένως ἡ Πολυνησία, πού βρίσκεται στοὺς ἀντίποδες τῆς Ἑλληνικῆς γῆς, εἶναι ἡ Ταρταρία, «ἐκεῖ πού συναντιοῦνται ἡ μέρα μὲ τὴν νύχτα».

Βιβλιογραφία

1. Frank Waters, *Book of the Hopi*, Penguin Books.
2. C. Hayes, David Brugge and James Judge, *Archaeological Surveys of Chaco Canyon*, University of New Mexico Press, 1987.
3. Περιοδ. «Scientific American», «*Ancient Cities Volume*», 5, 1994.
4. «*Mysteries of the Ancient Americas*», Readers Digest.
5. Enrietta Mertz, *The dark wine sea*.
6. Ἐνρίκο Μαρτινίτζ, *Ταξίδι στὴν Μυθολογικὴ Κόλαση*.
7. Ἰωάννου Πασαῦ, *Ἀληθινὴ Προϊστορία*.
8. Pierre Honoré, *The Pre-Columbian white God Mystery*, London 1968.
9. Παντελῇ Ἰωαννίδη, *Ἡ Ἀγνώστη Προϊστορία τῶν Ἑλλήνων*.
10. Διοδόωρος Σικελιώτης, *Ἐκδόσεις Γεωργιάδης*, Βιβ. Γ'.
11. Harold Sterling Gladwin, *Men Out of Asia*, McGraw-Hill, 1974.
12. «Δαυλός», τ. 170.
13. Nors Josephson, *Greek Linguistic Elements in the Polynesian Languages*, Heidelberg University Press, 1987.
14. «Δαυλός», τ. 169.
15. Jacobsen T., *17.000 years of Greek Prehistory*, εἰς περιοδ. «Scientific American» 234, 1976.
16. Χρήστος Λάζος, *Ὁ Ὑπολογιστὴς τῶν Ἀντικιθέρων*.
17. Ζήγκφριντ Π. Πετρίδης, *Ὀδύσσεια*.
18. Lightningbolt, *Hyemeyohsis Storm*, Balantine Books.

Ἐπανόρθωση «λάθους»...

Θυμάστε ἐκεῖνο τὸ συνέδριο, πὺν πραγματοποιήθηκε στὴν Γερμανία, ὅπου εἶχε προκληθεῖ καὶ ὁ «Δαυλός», γιὰ νὰ συμμετάσχη μὲ τρεῖς συνεργάτες του τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1994, καὶ τὶς ἀντιδράσεις πὺν προεκήλθησαν στὸ «ἐπιστημονικὸ» κατεστημένο ἀπὸ τὶς θέσεις τῶν τριῶν συνεργατῶν τοῦ περιοδικοῦ («Δαυλός», τ. 158); Δὲν τελείωσε ἐκεῖ, ὑπάρχει καὶ συνέχεια: Θὰ ξαναγίνῃ ἐφέτος ἀπὸ 3 ἕως 6 Ὀκτωβρίου 1996 πάλι στὸ Ὀλοσιαντ τῆς Βαυαρίας. Μὲ ἔγγραφο πὺν ἔφτασε στὸ περιοδικὸ ζητεῖται καὶ πάλι ἡ συμμετοχὴ τοῦ «Δαυλοῦ», αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως μὲ τὴν ιδιότητα τοῦ ἀκροατῆ, μὲ συνδρομὴ πὺν ὀρίστηκε κατ' ἄτομο στὰ 500 γερμανικὰ μάρκα. Ἡ διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ ἀκόμα πληροφορήθηκε ἀπ' τοὺς ὀργανωτῆς, ὅτι μπορεῖ νὰ προσφέρῃ, ἂν θέλει, καὶ κάτι τι παραπάνω, καὶ αὐτοὶ θὰ μᾶς χορηγήσουν μὲ τὴν σειρά τους καὶ θεθαίωση, πὺν θὰ πιστοποιεῖ τὴν χορηγία στὴν ἐφορία. Τέλος ὁποῖος ἐπιθυμεῖ μπορεῖ νὰ ἀποκτήσῃ (εἴτε ἡ διεύθυνση τοῦ περιοδικοῦ, εἴτε οἱ συνεργάτες του καὶ ὀμιλητῆς, ἐὰν ζητηθῇ, καὶ θὰ ἀποσταλῇ ἔναντι ἀντιτίμου πὺν θὰ περιλαμβάνῃ καὶ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη) τὸ βιβλίον μὲ τὶς εἰσηγήσεις τῶν ὀμιλητῶν τοῦ 1994. Γι' ἄλλη μιὰ φορὰ ἀποδεικνύεται ἔτσι ἡ ἄσπρη ὀργάνωση τοῦ συνεδρίου αὐτοῦ, ὅπου αὐτὴ τὴν φορὰ, ὅπως θὰ καταλάβετε, δὲν θὰ ὑπάρχουν ὀμιλητῆς τοῦ «Δαυλοῦ». Θὰ ὑπάρχουν ὅμως ὀμιλητῆς πὺν θὰ ἀντιπροσωπεύουν τὸ Ρωμαῖκο κρατὶδιο. Σωστὴ καὶ δίκαιη ἡ ἐπιλογὴ τῶν ὀργανωτῶν, ἀφοῦ, ὅπως ἀποδείχθηκε ἀπὸ τὸ προηγούμενο συνέδριο –καὶ ἀποδεικνύεται καὶ κάθε μέρα μέσα ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ–, ὁ «Δαυλός» βλάπτει σοβαρὰ τὴν Ρωμαϊκὴ ὑγεία. Ρωτῆστε καὶ τὸν Ρωμὸ παπᾶ-Μεταλληνό. Κάτι ξέρει.

Σωστὴ καὶ σωτήρια ἡ ἀπόφασίς τους, γιὰτὶ ἔτσι θὰ ἀποφευχθοῦν ψυχολογικὲς ἐμπεριρίες στοὺς ἐκπροσώπους τοῦ Ρωμαϊκοῦ κρατιδίου καθὼς καὶ παροξυσμοὶ ἱατρικῆς φύσεως ἀπὸ τὴν «ρατσιστικὴν παρέα τοῦ Δαυλοῦ». Ἄς τὰ ποῦνε ἐπιτέλους «ἐλεύθερα» οἱ ἄνθρωποι (!), ὅπως κάνανε τόσα χρόνια ἄλλωστε, γιὰ νὰ δικαιολογήσουν ἔτσι τοὺς παχλούς μισθοὺς τους. Νὰ κάνουν καὶ τὶς καθιερωμένες χειραψίες καὶ φιλοφρονήσεις καὶ εὐχαριστήμενοι νὰ κάνουνε νανάκια μέχρι τὸ ἐπόμενο συνέδριο. Ἄστον νὰ χαροῦνε τώρα, γιὰτὶ δὲν ἔχουν οὕτως ἢ ἄλλως πολὺν χρόνον μπροστὰ τους. Ὁ ἀξίτιμος κύριος Μαρωνίτης πάντως δὲν θὰ κοσμήσῃ μὲ τὴν παρουσία του τὸ ἐν λόγω συνέδριο. Νὰ τὸν κυνηγᾶνε ἀκόμα οἱ Ἑρινύες τῆς «ρατσιστικῆς παρέας τοῦ Δαυλοῦ»; Πάντως σίγουρα ἄσχημες ἀναμνήσεις θὰ ξύπναγαν μέσα του.

Θὰ λάβῃ μέρος ὅμως ὁ διαπρεπὴς γλωσσολόγος καὶ ὑπερεθνικιστής, ὅπως τὸν κατηγοροῦσαν (τί φαντασία! θὰ εἶχε ὁ κ. Μαρωνίτης), ὁ μέγας καὶ τρανὸς κ. Γ. Μπαμπινιώτης, πὺν τοῦγραφε στίς ἐφημερίδες νὰ ἀφήσῃ τὶς Μαρωνιτιές. Ποιὸς κάνει Μαρωνιτιές; Ὁ κ. Μαρωνίτης. Τὸ ἐρώτημα ὅμως κυρίως εἶναι, ποιὸς κάνει Μπαμπινιωτιές. Μήπως ὁ κ. Μπαμπινιώτης; Θὰ ἀναλύσῃ δὲ ἓνα πολὺ σημαντικό θέμα ὁ σεβαστὸς καθηγητής: «Ἡ συνέχεια τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας». Ἐννοεῖται βέβαια, αὐτῆς πὺν ἄρχισε στίς Οὐγγρικὲς πεδιάδες. Γιατὶ, ὡς γνωστόν, ἀπὸ κεῖ κατέβηκαν οἱ Ἰνδοευρωπαῖοι πρόγονοί μας, ἀφοῦ ὅμως πρῶτα κατέβηκαν ἀπὸ τὰ δέντρα πὺν μασούλαγαν βελανίδια. Ἡ καθόδος τῆς καθόδου. Τότε, πὺν στὴν Ἑλλάδα ὁ πολιτισμὸς ἀνθοῦσε ἀπὸ χιλιετίες, ἐμεῖς περιμέναμε τοὺς τουρίστες ἀπ' τὸν ὄροσ, γιὰ νὰ μᾶς διδάξουν τὴν γλώσσα. Αὐτοί, πὺν τὴν γλώσσα τὴν χρησιμοποιοῦσαν μόνο γιὰ νὰ τρῶνε ἢ γιὰ νὰ γλείφουν τὸ μέλι ἀπ' τὶς κορφάλες τῶν δένδρων, κυνηγώντας τὶς ἀρκοῦδες μὴν τοὺς τὸ φᾶνε πρῶτες. Πάντως, ἐδῶ πὺν τὰ λέμε, ὁ κ. Γ. Μπαμπινιώτης ὅλο καὶ κάποιον Ἰνδοευρωπαῖον θᾶχε γιὰ πρόγονο, ἀφοῦ στὸ γλείψιμο εἶναι ἀποδεδειγμένα ἀσυναγώνιστος. Ἄλλωστε τί μέγας γλωσσο-λόγος θὰ ἦταν. Γιὰ νὰ ποῦμε καὶ τοῦ στραβοῦ τὸ δίκιο.

Ἐκεῖ θὰ εἶναι ὅμως καὶ ἓνα ἄλλο ἱερὸ τέρας τοῦ Ρωμαϊκοῦ ἐπιστημονικοῦ κατεστημένου.

Ὁ κύριος «Τὸ πῶς ἡλίθιο περιοδικό» ἢ κατὰ κόσμον καθηγητὴς τῆς Προϊστορικῆς Ἀρχαιολογίας Χρήστος Ντούμας (ιδὲ «συνέντευξή» του: «Δαυλός» τεύχος 171). Αὐτὸς μπαίνει ἀμέσως στὸ ψητό. Θέμα τῆς ὁμιλίας του «Ἡ θεωρία περὶ Ἰνδοευρωπαίων καὶ ὁ πολιτισμὸς τοῦ Αἰγαίου». Ὡραῖα πράγματα. Ἦρθε καὶ ἔδεσε ἡ σοῦπα, παρ' ὅλο πὺν λείπει ὁ ἀρχιμάγειρος, ὁ σέφ Μαρωνίτεν. Ἔτσι θάχε καὶ θέμα ὁ «Δαυλός», γιὰ νὰ ἀσχοληθῇ. «Ρωμαϊκὴ πυραμίδα στὴν Γερμανία», Μαρωνίτης-Μπαμπινιώτης-Ντούμας, ἐνῶ τώρα μᾶς ἔμεινε κόλονρος. Ἀλλὰ τί κώλονρος! Μὲ πολὺν πρᾶγμα μέσα. Καὶ στὴν δόση της, ἀλλὰ προπάντων ἐκεῖ ψηλά, στὸ κεφάλι. Ὁ κύριος «Τὸ πῶς ἡλίθιο περιοδικό» λοιπὸν φαντάζομαι ὅτι θὰ καταδείξῃ δάσει καὶ τῆς «συνεντεύξεως» πὺν ἔδωσε στὸν «Δαυλό», ὅτι μία εἶναι ἡ φυλὴ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ἡλιθιότητες. Οἱ Ἰνδοευρωπαῖοι. Καὶ ἐσεῖς, φασίστες, γιατί ὅπου Ἕλληνας ἐκεῖ καὶ φασίστας, ἀφήστε τώρα αὐτὰ πὺν ξέρατε, γιατί ναὶ μὲν μπορεῖ μέχρι σήμερα νὰ μιλᾶνε ἑλληνικά οἱ κάτοικοι τῶν νησιῶν τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἀλλὰ «ἐμ, ἐμ, ἂ, ἂ, ἂ» (ιδὲ τεύχος «Δαυλοῦ» 171, «συνέντευξή» Ντούμα). Ζήτη οἱ Τουρκοθραζιλιανοὶ λοιπὸν (κατὰ τὸ Ἰνδοευρωπαῖοι).

Στεναχωριέμαι εἰλικρινά, πὺν δὲν θὰ μπορέσω νὰ παρενρεθῶ στὴν διάλεξη τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ τέρατος τῆς ἀρχαιολογίας, ἀλλὰ θὰ περιμένω νὰ ἐκδώσουν οἱ διοργανωτὲς τὸ διδύλιο μὲ τίς ὁμιλίες, θὰ τοὺς στείλω τὴν ἐπιταγούλα μου μὲ τὰ 50 μάρκα τους καὶ θὰ ἀπολάνσω τὰ κατορθώματα τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ρωμαϊκοῦ. Ἄν δέ, κατὰ πὺς φαίνεται, ἡ ὁμιλία του θὰ εἶναι ὅπως καὶ ἡ «συνέντευξή» του στὸν «Δαυλό» («ἐμ, ἐμ, ἂ, ἂ»), τότε πλέον περιτίρανα θὰ ἔχη ἀποδειχθῇ καὶ ἡ θεωρία τοῦ Δαρβίνου περὶ καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν πίθηκο, καθὼς ἐπίσης θὰ ἔχουμε καὶ τὰ πρῶτα ζωντανὰ δείγματα τῆς γλώσσας τῶν Ἰνδοευρωπαίων. Χαῖρε, Ρωμοσύνη ἀθάνατη, πὺν μᾶς φτιάχνεις τὸ κέφι καὶ γελάμε. Γιατί, ἂν χαθῇς καὶ σύ, τί θὰ κάνουμε μετὰ χωρὶς βαρδάρους, ὅπως ἀναρωτιέται καὶ ὁ ποιητής; Γιατί, ὅπως δείχνουν τὰ πράγματα, στὸ μέλλον θὰ ἀποτελοῦν μόνο ἐκθέματα τοῦ μουσεῖον κέρινων Ἰνδοευρωπαίων, δίπλα ἂπ' τὸν Φοινικικὸ κήπο, ὅπου θὰ κυκλοφοροῦν ἐλεύθεροι, ἀφοῦ θὰ εἶναι πλέον ἐντελῶς ἀκίνδυνοι, οἱ τελευταῖοι ἐκπρόσωποι τοῦ εἶδους. Βέβαια ἡ τάση αὐτῆς τῶν καθηγητῶν τοῦ Φοινικισμοῦ καὶ Ἰνδοευρωπαϊσμοῦ τοῦ Ρωμαϊκοῦ κρατιδίου, πὺν πνέει τὰ λούστια μέσα ἀπὸ τὴν ὀλοένα καὶ ἐντονότερη ἀφύπνιση τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος (σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν ἄλλη, τῶν πονηρῶν ἐπίσης καθηγητῶν τοῦ ἰδίου ὁμίλου, γιὰ τοὺς ὁποίους γράψαμε στὸ προηγούμενο τεύχος, πὺν τρέχουν ἀπεγνωσμένα, μήπως καὶ προλάβουν τὸ τραῖνο, ἀναιρώντας ἀργά, ἀλλὰ σταθερά, ὅλες τίς προηγούμενες θέσεις τους), μόνο οἶκτο μπορεῖ νὰ μᾶς προκαλέσῃ γιὰ τὸν βαθμὸ νοημοσύνης τους καθὼς καὶ τὴν ἱκανότητα πρόδληψης τῶν μελλομένων μέσα ἀπὸ τὰ ἰσχυρὰ δεδομένα τοῦ σήμερα. Τοῦ στραβοῦ τὸ δίκιο, πὺν λέγαμε... Τὸ ὁμολογουμένως ὅμως ἄσχημο εἶναι, ὅτι τελικὰ αὐτοὶ πὺν θὰ χρεωθοῦν τὸν ἀναχρονισμό, τὴν ἐπιστημονικὴ ἀπάτη, τοὺς ἀποτυχημένους γυρολόγους καὶ πολυθεσίτες ἐπαγγελματίες «ἐπιστήμονες», δὲν θάναί ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ὁργανωτὲς τοῦ συνεδρίου, παρὰ τὴν ὄντως ἀξίειναι προσπάθειά τους τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1994.

Θὰ κλείσω μὲ ἓνα ἐρώτημα: Τί μεσολάβησε ἀνάμεσα στὸ πρῶτο συνέδριο τοῦ '94 καὶ αὐτὸ τοῦ '96, πὺν ἔκανε τοὺς ἐκθειαστὲς τοῦ «Δαυλοῦ», (πὺν τὸν προσκάλεσαν μὲ τριμελῆ ἀντιπροσωπία τότε), τοὺς διοργανωτὲς, νὰ προσχωρήσουν στίς θέσεις Μπαμπινιώτη-Ντούμα; Πρόκειται γιὰ ἐπανόρθωση τοῦ περισυνου «λάθους»;

Καὶ τὸ ἐπιμύθιον: Αὐτὰ πρὸς γνώσιν καὶ συμμόρφωσιν τῶν ὑπολοίπων, ὅσων προσεταιρίζονται ἢ προσπαθοῦν νὰ προσεταιρισθοῦν τὸν «Δαυλό», ὅσων ἐμφανίζονται ὡς «συμπολεμιστὲς» καὶ «σύντροφοι στὸν κοινὸ ἀγῶνα». Οἱ μάσκες ἔπασαν.

“In God we trust”...

Νέα τάξις πραγμάτων.

Νέμεσις

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

**Πώς ἡ Ρωμαίικη Παιδεία «ἐπιτυγχάνει»
τὴν πνευματικὴν κατάπτωση τῶν Ἑλλήνων
ΣΤΟΧΟΣ Η ΛΟΓΙΚΗ ΣΚΕΨΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΦΡΟΝΗΜΑ**

Προσφάτως ἔπεσε στὰ χέρια μου ἓνα βιβλιαράκι τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου μέ τίτλον «*Ὁδηγίες γιὰ τὴ διδασκτέα ὕλη καὶ τὴ διδασκαλία τῶν φιλολογικῶν μαθημάτων στὸ Γυμνάσιο καὶ τὸ Λύκειο*».

Τὸ Π.Ι. με ἀπασχόλησε καὶ παλαιότερα. Εἶχα γράψει κριτικὴ τὸ 1989 «*Γιὰ τὰ ἐγχειρίδια τῆς σύγχρονης ἑλληνικῆς γλώσσας*» (περιοδικό «Γλῶσσα», τεύχος 20) καὶ τὸ 1994 γιὰ «*Τρεῖς δραστηριότητες τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου*» («*Δαυλός*», τεύχος 145)¹. Ἐπείσμαινα τότε κάποια (ἀνεξήγητα γιὰ ἐμένα) ἐπιστημονικὰ κενὰ καὶ λάθη σὲ κείμενα καὶ πράξεις τοῦ Π.Ι. Σήμερα οἱ «*Ὁδηγίες*» πρὸς τοὺς καθηγητὲς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας ἀποκαλύπτουν, ὅτι ὁ συλλογικὸς ἐπιστημονικὸς σύμβουλος τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας προδίδει ἀναφανδὸν βασικοὺς κανόνες τῆς Παιδαγωγικῆς Ἐπιστήμης, καὶ ὄχι μόνον αὐτῆς.

Πρῶτον, τὸ βιβλιαράκι ὑποχρεώνει τοὺς ἐκπαιδευτικοὺς λειτουργοὺς νὰ ἀκολουθοῦν κατὰ γράμματι τὶς ὑποδείξεις τοῦ Π.Ι., οἱ ὁποῖες ἐξειδικεύονται λεπτομερῶς στὸ «*Βιβλίον τοῦ Καθηγητῆ*». («*Ὁδηγίες*» καὶ «*Βιβλίον τοῦ Καθηγητῆ*» ὑπάρχουν γιὰ ὅλα τὰ ἀντικείμενα διδασκαλίας στὸ Γυμνάσιο). Ὁ καθηγητὴς χάνει τὴν ιδιότητα τοῦ ἐπιστήμονος, ἐργάζεται ὡς ἐπαγγελματίας-ἐκτελεστής τῶν «σοφῶν δογμάτων» τοῦ Π.Ι. Θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἀσκηθῇ τοιοῦτου εἶδους καθοδήγησις τῶν πολιτικῶν ἢ ἄλλων μηχανικῶν, τῶν ἱατρῶν, ὁποῖωνδῆποτε ἐπιστημόνων;

Δεύτερον, τὸ Π.Ι. συμπεριφέρεται πρὸς τοὺς μαθητὲς με πολλὴν εὐγένεια: «*Οἱ μαθητρίαι καὶ οἱ μαθητὲς*» (κατὰ τὸ «οἱ κυρίαι καὶ οἱ κύριοι») δὲν πρέπει νὰ κουράζωνται, νὰ καταβάλλουν περιττὸν πνευματικὸν μόχθο. Ἴδου οἱ φρικτὲς «*Ὁδηγίες*» κατὰ «γεωμετρικὴν πρόοδον»

α) «*Στὴ διδασκαλία τοῦ κεφαλαίου γιὰ τὶς ἀρχαῖες ἑλληνικὲς διαλέκτους ὁ καθηγητὴς μπορεῖ νὰ παραλείψει τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματά τους, ἐφόσον ἔχει τὴ γνώμη (.) ὅτι (αὐτὰ) θὰ δυσκολέψουν τοὺς μαθητὲς του*» (σελ. 22). (Οἱ ἐν παρενθέσει προσθήκες εἶναι ἰδικές μου: Ι.Ν.Γ.).

β) «*Κατὰ τὴν ἐπεξεργασία γίνεται ἡ ἐντελὴς ἀπαραίτητη γλωσσικὴ καὶ πραγματολογικὴ ἐξομάλυνση*» (σελ. 24). (Ἐδῶ ἔχω καὶ πρόσθετη ἀπορία: τί σημαίνει «γλωσσικὴ καὶ πραγματολογικὴ ἐξομάλυνση»;)

γ) «*Κατὰ τὴ διδασκαλία τῶν ποιημάτων καὶ εἰδικὰ (ἐκείνων)² τῆς σύγχρονης ποίησης ὁ καθηγητὴς πρέπει νὰ ἀποφεύγει ὅσο μπορεῖ τὴν ἐκλογίκευσιν καὶ νὰ προσφέρει τὸ ποίημα με τρόπο πὺν νὰ μιλάει στὴν εὐαισθησία τῶν μαθητῶν*» (σελ. 24). Naὶ στὸ θυμικὸ, ὄχι στὸ λογικὸ. Τὸ Π.Ι. κάνει τὸ πᾶν, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἑλληνοπαίδων, καὶ αὐτὴ ἡ τακτικὴ παρουσιάζεται ὡς πρόοδος...

δ) Τέλος «*Οἱ γραμματολογικὲς καὶ ἄλλες σχετικὲς πληροφορίες πρέπει νὰ περιορίζονται σὲς ἐντελὴς ἀπαραίτητες γιὰ τὴν κατανόησιν τοῦ κειμένου. Οἱ μαθητὲς δὲ χρειάζεται ν' ἀνατρέχουν σὲ λεξικά καὶ ἄλλα βιβλία γιὰ πληροφορίες*» (σελ. 25). Δὲν χρειάζεται νὰ αὐτενεργοῦν οἱ μαθητὲς· ἄς δεχθοῦν παθητικὰ ὅσα προσφέρουμε ἐμεῖς.

Ὅλες αὐτὲς οἱ «θέσεις» τοῦ Π.Ι. εἶναι ἀντιπαιδαγωγικὲς, ἀλλὰ καὶ ἀνθελληνικὲς.

Ἴδου καὶ τὸ βιβλίον τῶν μαθητῶν:

(10) Στις ακόλουθες φράσεις να επισημάνεις την επιρρηματική σημασία των **ἀνὰ** φορικών προτάσεων:

1. Παρακολουθούμε μ' ενδιαφέρον τα περιπετειώδη έργα, που μας δίνουν δυνατές συγκινήσεις.
2. Καταριέται τη μοίρα του, που τον έκανε φτωχό.
3. Μου χρειάζεται ένα έξυπνο παιδί, που να με βοηθά στη δουλειά μου.

«Νεοελληνική Γλώσσα» – τεύχη Α', Β', Γ' για τις τρεις τάξεις του Γυμνασίου. Συγγραφείς όλων οί πέντε: Π. Κάνδρος, Ε. Λανάρης, Α. Μουμιτζάκης, Δ. Τανής, Χρ. Τσολάκης. Ἀναθεωρητές (ἀναθεώρηση λέγεται στο βιβλίο)³ όλων οί τέσσερις: Γ. Κατσιμάλη, Δ. Πλατανίτης, Χ. Φανφάνη-Γκριλλά, Σ. Χαψιάδου. Συντονιστής: ένας: Δ. Τομπαΐδης. Μονοπώλιο. Κανένας διαγωνισμός! Ἡ ἔκθεσις τῆς ὕλης διανθίζεται με γελιογραφίες (για νὰ εὐθυμίσουν οί μαθητές) ἢ με γρίφους (για νὰ γλεντήσουν). Παρατίθεται φωτοτυπημένο δείγμα ἀπὸ τὸ ἐγχειρίδιο τῆς Γ' τάξεως τοῦ Γυμνασίου. Ἐγὼ διερωτῶμαι: Θὰ ωριμάσουν πνευματικά οί μαθητές, ὅταν τὸ τελευταῖο μάθημα τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας στὸ Γυμνάσιο κλείνει με τὴν εἰκόνα αὐτῆς;

Τρίτον, τὸ Π.Ι. ρυθμίζει καὶ τὸ ἐθνικὸ φρόνημα τῶν παιδιῶν, ὁμιλεῖ γιὰ «γνήσιο πατριωτικὸ αἶσθημα» καὶ γιὰ «ἐξαγωγή τοῦ ἐθνικισμοῦ». Οἱ «Ὁδηγίες» λέγουν: «Ἐπειδὴ τὰ τελευταῖα κεφάλαια τοῦ βιβλίου αὐτοῦ (πρόκειται γιὰ τὴν «Ἱστορία Νεότερη» τοῦ Β. Σφυρόερα) ἀναφέρονται στὴν πρόσφατη ἱστορία τοῦ κόσμου καὶ τῆς χώρας μας, παρακαλοῦνται οἱ διδάσκοντες νὰ ἐπιδείξουν ἰδιαίτερη προσοχή, προκειμένου νὰ ἀποφεύγονται καταστάσεις παιδαγωγικὰ ἀνεπιθύμητες» (σελ. 27). Ἡ ἀρχὴ τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν μαθητῶν «σὲ πνεῦμα ὑγιоῦς πατριωτισμοῦ» ὠδήγησε τὸ Π.Ι. στὴν ἀπόπειρα περικοπῆς ὠρισμένων κεφαλαίων τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας, ἐπηρέασε ὁμως καὶ τὴν συμπεριφορὰ τῶν ἰδίων τῶν πνευματικῶν μας ταγῶν, οἱ ὅποιοι, δίδοντας τὸ «καλὸ παράδειγμα», προκειμένου νὰ ἀναφερθοῦν σὲ κάποιες ἐπιτυχίες τῶν προγόνων μας, διαδεβαίωνουν τοὺς ἀκροατὲς ἢ ἀναγνώστες τους, ὅτι δὲν ἐμφοροῦνται ἀπὸ σωβινιστικὰ αἰσθήματα. Οἱ συγγῶμες τοῦ εἵδους αὐτοῦ, προφορικὲς ἀλλὰ καὶ γραπτές, εἶναι γνωστές τοῖς πᾶσι.

Στὸ βιβλίο μου «Ἐνάντια στὴν ἰσοπέδωση τῆς Γλώσσας», σελ. 62, ἔγραφα: «Δὲν θὰ συμφωνήσω ὁμως μετὰ τὴν ἀκόλουθη περικοπὴ τοῦ κ. Ντάλτα: “Ἄς μοῦ ἐπιτρέψετε, κυρίες καὶ κύριοι, τὴν προγονοπληξία, τόσο μόνο, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ πῶ, ὅτι τὸ μικρὸ αὐτὸ δῆμα, ποὺ κάνανε οἱ Ἕλληνες πρὶν 3.000 χρόνια περίπου, ἀπελευθέρωσε τὴ δημιουργικότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀποτέλεσε τὴ βάση τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ”. Δὲν θὰ κομπάζομε, δέδαια γιὰ τὰ ἔργα τῶν προγόνων μας, θὰ πασχίζομε ἀπλῶς νὰ εἴμαστε ἀντάξιοι ἐκείνων. Ἐδῶ οἱ λαοὶ ὅλοι νοιώθουν περήφανοι γιὰ τὴν ἱστορία τους, κι ἐμεῖς με τέτοια συνῆθη τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων στὸν παγκόσμιον πολιτισμὸ νὰ νοιώθουμε μειονεκτικοὶ καὶ νὰ καταλαμβανόμαστε ἀπὸ ἐθνικὸ μαζοχισμό – αὐτὸ εἶναι κάτι τὸ ἀρρωστημένο⁴. Οἱ «Ὁδηγίες» τοῦ Π.Ι. σημαίνουν, πρῶτον, συγκεντρωτικὴν καθοδήγησι τῶν ἐκπαιδευτικῶν λειτουργῶν μετὰ ἐπισημανθέντα ἀποτελέσματα, δεύτερον, «καλόπιασμα» τῶν μαθητευομένων με συνέπεια τὴν μείωση τῶν γνώσεων αὐτῶν, τρίτον, ἔλεγχο τοῦ ἐθνικοῦ φρονήμα-

τος τῆς νέας γενεᾶς. Ἐχει τὸ Π.Ι. ἢ δὲν ἔχει ἐπίγνωσιν τῶν πράξεών του; Ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἴτε τὸ ἓνα συμβαίνει εἴτε τὸ ἄλλο, «κάτι σάπιο ὑπάρχει εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Δαυιμαρχίας».

Εὐθύνες ὅμως γιὰ τὴν κατάστασι αὐτὴ ἔχουν καὶ ἄλλοι παράγοντες:

Ι. Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἔχει τὸ δικαίωμα (καὶ τὴν ὑποχρέωσι) νὰ παρεμβαίνει αὐτεπαγγέλτως στὰ θέματα τῆς Παιδείας, ὅταν διαπιστώσῃ ἀδυναμίες στὸν χῶρο αὐτόν. Ἀλλὰ τὸ Ἀνώτατο Πνευματικὸ μας Ἰδρυμα οὔτε διαπιστώνει, οὔτε παρεμβαίνει: ἀπλῶς ὑπάρχει, γιὰ νὰ μὴν εἴμαστε χωρὶς Ἀκαδημίαν⁵.

ΙΙ. Οἱ Φιλοσοφικὲς Σχολὲς εὐθύνονται γιὰ τὴν πλημμελὴ κατάρτισι τῶν λειτουργῶν τῆς ἐκπαιδεύσεως. Οἱ μέλλοντες καθηγητὲς τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας ὑγαίνουν ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο, χωρὶς νὰ ἔχουν διδαχθῇ τὴν σύνταξι τῆς σύγχρονης ἐλληνικῆς. Ὅταν ἐρώτησα μίαν μόλις ἀποφοιτήσασα κοπέλα, ἂν διδάσκεται Συντακτικὸ στὴν Φιλοσοφικὴ Σχολή, ἐκείνη μοῦ ἀπάντησε μὲ κάποιαν ἐκπληξι: «Συντακτικὸ στὸ πανεπιστήμιο; Συντακτικὸ διδάσκεται στὸ Γυμνάσιο... Ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ ἔχει ἀνώτερους στόχους». Οἱ διδάσκαλοι τῆς ἐλληνικῆς γλώσσας Μέσης (ἐννοεῖται καὶ Στοιχειώδους) Ἐκπαιδεύσεως παραδίδουν τὸ ἀντικείμενόν τους ὅχι ἐπιστημονικά, ἀλλὰ ἐμπειρικά, στὴν βάσι τοῦ γλωσσικοῦ τους αἰσθήματος⁶. Ἐξ ἄλλου στὴν πατρίδα τῆς πρώτης Συντάξεως τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ δεκάδων ἄλλων ἐγχειριδίων Συντακτικοῦ, συγγραφέων ἀπὸ τὸν 6ο ἕως καὶ τὸν 19ο αἰῶνα, δὲν ὑπάρχει σύγχρονο ἐγχειρίδιο ρυθμιστικῆς Γραμματικῆς (Μορφολογίας καὶ Συντάξεως)⁷.

ΙΙΙ. Οἱ καθηγητὲς καὶ τὰ ἄλλα στελέχη τῆς Γλωσσολογίας ἐσπούδασαν Γενικὴν Γλωσσικὴν Ἐπιστήμην, ἢ ὅποια θεθαίως δὲν καλύπτει τίς ἰδιαιτερότητας τῆς Ἑλληνικῆς Γλωσσολογίας. Οἱ ἴδιοι οἱ γλωσσολόγοι μας δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκη νὰ «ἐξελληνισθοῦν» ἐπιστημονικά, περιφρονοῦν μάλιστα τὴν ἐλληνικὴ γλωσσολογικὴ παράδοσι, ἀρχαία καὶ νεώτερη.

Τὸ 1992 ἐκυκλοφόρησε τὸ ἔργο τοῦ καθηγητοῦ Χρ. Χαραλαμπάκη (ἀντιπροέδρου σήμερα τοῦ Π.Ι.) «*Νεοελληνικὸς Λόγος*». Ἐνα θέμα τοῦ βιβλίου εἶναι «*Ἡ περίπτωση τοῦ ὑποκειμένου*». Γιὰ ὠρισμένες ἀδυναμίες τῆς «*περιπτώσεως*» ἔχω κάμει λόγον στὶς «*Τρεῖς δραστηριότητες τοῦ Π.Ι.*»⁸. Ἐδῶ θὰ σημειώσω μόνον, ὅτι ἡ σχετικὴ μὲ τὸ συγκεκριμένον θέμα βιβλιογραφία τοῦ κ. Χαραλαμπάκη περιλαμβάνει τρεῖς δεκάδες ξένων ἔργων, ἔξ ὑβλίου συγχρόνων Ἑλλήνων, ἐνῶ δὲν ἀναφέρονται οἱ δεκάδες τῶν ἐγχειριδίων ἐλληνικῆς Συντάξεως, τὰ ὅποια ἐγράφησαν ὡς τὸν 19ο αἰῶνα, οὔτε βέβαια ἡ πρώτη παγκόσμια σύνταξις Ἀπολλωνίου τοῦ Δυσκόλου⁹. Ὁ κ. Χαραλαμπάκης στὸ ἴδιο αὐτὸ ἔργο ἀσχολεῖται καὶ μὲ τὴν «*ἐννοια τοῦ ὕψους*». Ἐδῶ ἐκθέτει «ὀρισμούς» καὶ «ἀπόψεις» τῶν ξένων εἰδικῶν: Buffon, Charles Bally, Leo Spitzer, Roman Jakobson, Michael Riffaterre, Roland Barthes καὶ ἄλλων (γιὰ τοὺς ὁποίους δὲν θὰ εἶχε κανεὶς ἀντίρρηση), δὲν μνημονεύει ὅμως πουθενὰ τίς κλασσικὲς στὸ εἶδος μονογραφίες τῶν Ἀλεξανδρινῶν Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασσεῶς «*Περὶ συνθέσεως ὀνομάτων*», Δημητρίου «*Περὶ ὕψους*» καὶ Ἀωνύμου «*Περὶ ὕψους*».

Ἄλλῃ ἀνεπίτρεπτη πρᾶξις τῶν σπουδασάντων εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν γλωσσολόγων μας εἶναι ἡ ἀνάμειξις ξένων γλωσσῶν μὲ τὴν ἐλληνικὴν. Ὅλοι γενικῶς δίπλα στοὺς ἐλληνικοὺς ὅρους τῆς γλωσσολογίας παραθέτουν ἀπαραιτήτως καὶ τοὺς ξένους ὅρους, ἀγγλικούς, γαλλικούς, γερμανικούς κ.λπ.: ἀόριστος (aorist), συνωνυμία (synonymy), ὑπόταξις (hypotaxis) καὶ οὕτω καθεξῆς. Σχεδὸν ὅλοι μεταφέρουν στὰ κείμενά τους παραδείγματα ἀπὸ τίς μεγάλες γλώσσες μεταφρασμένα στὴν ἐλληνικὴν, ἀκόμη καὶ ἀμετάφραστα. Ἰδοὺ μερικὲς ἐλληνο-αγγλικὲς προτάσεις ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς καθηγητρίας Εἰρήνης Φιλιππάκη «*Εἰσαγωγή στὴν θεωρητικὴν γλωσσολογία*»:

- (28) (i) Λέει [Π' ότι λατρεύει το Παρίσι]
 (ii) He says [Π' that he adores Paris].
- (29) (i) Το Παρίσι λέει [Π' ότι λατρεύει e]
 (ii) Paris he says [Π' that he adores e].
- (30) (i) Ξέρει το φίλο μου [Π' που λατρεύει το Παρίσι]
 (ii) She knows my friend [Π' who adores Paris].
- *(31) (i) Το Παρίσι ξέρει το φίλο μου [Π' που λατρεύει e]
 (ii) Paris he knows my friend [Π' who adores e].

Ὁρισμένοι ἄλλοι γράφουν γιὰ θέματα τῆς ἑλληνικῆς φωνητικῆς, μορφολογίας κ.λπ. στὴν ἀγγλική, γαλλική ἢ ἄλλες γλώσσες¹⁰. Οἱ γλωσσολόγοι μας αὐτοὶ δὲν δύνανται νὰ ἐπικοινωνήσουν μὲ τοὺς ἐκπαιδευτικούς, ἐπειδὴ γνωρίζουν μόνο τὴν Γενική Γλωσσική Ἐπιστήμη, ἀγνοοῦν ἢ περιφρονοῦν τὴν ἑλληνική γλωσσολογική παράδοση καὶ περιφρονοῦν ἢ ἀγνοοῦν τὴν λογοτεχνία καὶ τὴν προφορική δημιουργία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Οἱ «προοδευτικοί» φιλόλογοι καὶ γλωσσολόγοι μας βαρύνονται καὶ μὲ τὴν ἀνίερη πρᾶξι «ἀπλοποιήσεως» τοῦ τονικοῦ συστήματος γραφῆς. Ἄν ἐγνώριζαν τὴν μακραίωνη πορεία τῶν προγόνων μας πρὸς τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, δὲν θὰ ἔφταναν στὴν ἱεροσουλία τῆς «μονοτονίας». Τὸ 1962 ἡ Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν τῆς Μόσχας ἐξέδωσε βιβλίο τοῦ καθηγητοῦ I.M. Τρόνσκι μὲ τίτλον «*Ντρεβνεγκρέτσескоε οὐνταρένιε*» (= Ὁ ἀρχαιοελληνικὸς τόνος), τὰ περιεχόμενα τοῦ ὁποίου εἶναι: 1) Ἡ «ποσότης» τῶν φωνηέντων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας, 2) Ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ προβλήματος, 3) Ἡ φύσις καὶ τὰ εἶδη τοῦ τόνου, 4) Ἡ θέσις τοῦ τόνου, 5) Τροποποιήσεις τοῦ τονισμοῦ, 6) Ἡ γραμματικὴ λειτουργία τοῦ τόνου, 7) Ὁ τόνος εἰς τὰς διαλέκτους κ.λπ. Ἡ ἰσχνὴ βιβλιογραφία μας περὶ τόνων θὰ ἐκέρδιζε πολλὰ, ἂν μετεφράζετο στὴν ἑλληνικὴ γλώσσα τὸ βιβλίο αὐτὸ τοῦ I.M. Τρόνσκι¹¹.

Ἡ τάσις πρὸς ἀπλοποίησιν τῆς ὀρθογραφίας ἔχει τὴν ἱστορία της, ἡ ὁποία μᾶλλον εἶναι γνωστὴ. Παραθέτω ἐδῶ ἀποσπάσματα ἐνὸς κειμένου λίαν εἰλικρινοῦς καὶ ἀποκαλυπτικοῦ γιὰ τοὺς ἀπώτερους στόχους τῶν ἀπλουστευτῶν τῆς γραφῆς μας. Ὁ Δημήτρης Γληνὸς ἔγραφε στὴν μηνιαία ἐπιθεώρηση «Ἡ Φωνὴ τοῦ Βιβλίου» (φύλ. 4, Ἀπρίλιος 1932): «Ὁρθογραφικὴ ἀπλοποίηση: Κάποια κίνησις ἄρχισε γύρω ἀπὸ τὸ πρόβλημα τῆς ὀρθογραφίας. Σημάδι εὐχάριστο! Τὸ Ὑπουργεῖο τῆς Παιδείας ἔστειλε ἐρώτημα στὶς δύο Φιλοσοφικὲς Σχολὰς καὶ στὴν Ἀκαδημία, ἂν πρέπει νὰ καταργηθοῦν οἱ τόνοι καὶ τὰ πνεύματα. Οἱ Σχολὰς καὶ ἡ Ἀκαδημία δὲν ἀπάντησαν ἀκόμη, μὰ θὰ μελετοῦνε δέβαια τὸ ζήτημα. Στὸ μεταξὺ ὁ Σύνδεσμος τῶν Λειτουργῶν τῆς Μέσης Παιδείας Ἀττικῆς καὶ ἡ Διδασκαλικὴ Ὁμοσπονδία καλέσανε τὸν καθηγητὴ τῆς Γλωσσολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης κ. Μ. Τριανταφυλλίδη νὰ κάμει δύο ὁμιλίαι στὴν Ἀθήνα γιὰ τὸ ὀρθογραφικὸ μας πρόβλημα. Οἱ ὁμιλίαι ἔγιναν τὴν περασμένη βδομάδα στὶς 22, καὶ στὶς 14 τοῦ Ἀπρίλη, στὴν αἴθουσα τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας μπροστὰ σὲ πνικὸ ἀκροατήριον. [...]

Τὰ ἐπιχειρήματα, πὺν ἔφερε γιὰ νὰ στηρίξει τίς γνώμες του αὐτὲς ὁ κ. Τριανταφυλλίδης, δὲν εἶτανε πολὺ κρίσιμα. Τὸ κυριότερό του ἐπιχείρημα εἶταν ἡ ἀντίσταση τῆς κοινῆς γνώμης. Μὰ ἐδῶ ἴσα ἴσα παράβλεψε τὸν κοινωνικὸ καθορισμὸ τῆς κοινῆς γνώμης. Φαντάζεται ὁ κ. Τριανταφυλλίδης, ὅτι τὴν ἐπομένη μιᾶς κοινωνικῆς ἐπανάστασης ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι ἡ ἴδια μὲ τὴν προηγούμενη; Ἐγὼ προσωπικὰ πιστεύω, ὅτι ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἐξάπαντος μετὰ τὴν κοινωνικὴ μεταβολὴ θὰ καθιερωθεῖ τὸ λατινικὸ ἀλφάβητο. Γι' αὐτὸ νομίζω, ὅτι σχετικὲς προεργασίες πρέπει νὰ γίνονται ἀπὸ τώρα. Ὅπωςδήποτε ὁμως ὁ κ.

Τριανταφυλλίδης δὲν εἶχε ὑποχρέωση νὰ καταγίνει περισσότερο μὲ μιὰ λύση, πὺν τῇ θεωρεῖ οὐτοπική.

»B) Ὡς πρὸς τὸν κανονισμό καὶ τὴν ἀπλοποίηση τῆς ὀρθογραφίας οἱ γνώμες τοῦ κ. Τριανταφυλλίδη εἶναι 1) Νὰ ἀρκεστοῦμε στὸν κανονισμό τοῦ 1917 μὲ κάποιες μικρὲς προσθήκες. 2) Νὰ δεχτοῦμε τὸ μονοτονικὸ σύστημα καὶ νὰ καταργήσουμε τὰ πνέματα.

Ὁ ἀπώτερος στόχος τῶν μονοτονιστῶν εἶναι σαφής: νὰ ἐγκαταλειφθῇ τὸ ἑλληνικὸ ἀλφάβητο.

Παράγων τοῦ «Ὁργανισμοῦ γιὰ τὴν Διεθνοποίηση τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας» (Ο.Δ.Ε.Γ.) μοῦ ἔλεγε τὸ 1993 ἐμπιστευτικά: «Εγὼ θὰ δεχόμουν τὸ λατινικὸ ἀλφάβητο, ἂν σὲ ἀντάλλαγμα ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα γινόταν διεθνής». Εἶχα τότε τὴν ἐντύπωση, ὅτι ὁ παράγων ἦτο ἐπηρεασμένος ἀπὸ κάποιες «διεθνιστικὲς» ἰδέες τοῦ Θεσσαλονικέως Ζάχου Σ. Ἐπὶ τῆς οὐσίας τοῦ θέματος θὰ εἰπῶ: Ἡ ἀπλούστευσις τοῦ τονικοῦ συστήματος εὐνοεῖ τὰ πρόσωπα μικροτέρας νοημοσύνης (περίπου τὸ ἓνα τέταρτο τοῦ πληθυσμοῦ), ζημιώνει δὲ τοὺς ἀνθρώπους μέσης νοημοσύνης (τὰ δύο τέταρτα τοῦ πληθυσμοῦ) καὶ φυσικὰ τὰ ἄτομα ὑψηλῆς νοημοσύνης (περίπου ἓνα τέταρτο τοῦ πληθυσμοῦ). Ὡστε ἡ μονοτονία ὑποβαθμίζει πνευματικὰ ὁλόκληρον τὸν ἑλληνικὸ λαόν, ὅπερ ἐπιδιώκουν δολίως οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Οἱ ἀποτυχημένες δραστηριότητες τοῦ Π.Ι. τιτλοφοροῦνται: 1) «*Ἡ ὁργάνωσις τῆς ἐπιμορφώσεως τῶν ἐκπαιδευτικῶν*», 2) «*Συζήτησις γιὰ τὴν καταγωγή τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου*», 3) «*Σχετικὰ μὲ συζητήσεις ἐπὶ θεμάτων τῆς Γραμματικῆς*».
2. Σὲ δύο περιπτώσεις συντακτικῶν κενῶν τοῦ βιβλίου «*Ὁδηγός*» προσέθεσα ἐν παρενθέσει ἰσάριθμες λέξεις.
3. Ἐδῶ ἡ λέξις *ἀναθεώρησις* δὲν στέκεται μὲ κανένα τρόπον. Ἴσως χρειάζεται *προσαρμογή*.
4. Μόνον τὸ 1996 καὶ μόνον σὲ δέκα ἡμέρες μὲ διαβεβαίωσαν δύο καθηγητὲς πανεπιστημίου, ὅτι δὲν εἶναι «ἐθνικιστές»: Ὁ κ. Ἰωάννης Προμπονάς σὲ ὀμίλια του γιὰ τὴν καταγωγή τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας (25/1/1996)· ἡ θέσις του προεκάλεσε ἔντονες διαμαρτυρίες τοῦ ἀκροατοῦ. Ὁ κ. Γεώργιος Μπαμπινιώτης σὲ συνέντευξί του πρὸς τὸν ἀρχιμανδρίτη Ἰγνάτιο (4/2/1996 στὴν ΕΤ 1).
5. Ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἔλαβε δύο ἐπιστολές μου – μαζί μὲ τὴν Ἀνοικτὴ τρεῖς. Δὲν ἀπάντησε σὲ καμμία.
6. Στὸ βιβλίο μου «*Ἐνάντια στὴν ἰσοπέδωσι τῆς γλώσσας (Δεῖ - δὴ γλωσσικῆς θεωρίας)*» οἱ διδάσκαλοι τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας παρομοιάζονται μὲ τοὺς λαϊκοὺς μουσικοὺς, οἱ ὅποιοι πιάνουν τὴν μελωδίαν μὲ τὸ αὐτὶ καὶ παίζουν διάφορα ὄργανα, χωρὶς νὰ γνωρίζουν θεωρίαν μουσικῆς.
7. Οἱ παλαιότεροι γλωσσολόγοι μας ἐθεώρουν τὴν Γραμματικὴν γενικὴν ἔννοιαν, ἡ ὁποία περιλαμβάνει τίς μερικὲς ἔννοιες Τυπικὸν μέρος (σήμερα λέγεται Μορφολογία) καὶ Συντακτικὸν μέρος. Ὁ Νικόλαος Ἀποστολίδης ἔγραψε τὸ ἔργο «*Γραμματικῆς οὐσιολογία-Σύνταξις*» ἡτοὶ *Συντακτικόν*. Ἡ ἀντίληψις «Γραμματικῆς ἴσον Μορφολογία-Σύνταξις» ἐπικρατεῖ σήμερα διεθνῶς.
8. Ἡ «*περίπτωσις τοῦ ὑποκειμένου*» σχολιάζεται στὸ πρῶτο μέρος τῆς «τριλογίας», συγκεκριμένα στὴν «*Ὁργάνωσι τῆς ἐπιμορφώσεως τῶν ἐκπαιδευτικῶν*».
9. Δεκάδες τίτλων Γραμματικῆς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας περιλαμβάνονται στὸ «*Υπόμνημα*» τοῦ Ι. Γαβριηλίδου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας («Τετράμηνα», τεῦχος 54-55).
10. Περιπτώσεις χρησιμοποιοῦσας ξένων γλωσσῶν γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν θεμάτων τῆς ἑλληνικῆς φωνητικῆς καταγγέλλονται στὴν «*Ἀνοικτὴ Ἐπιστολή*» μου πρὸς τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας καὶ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν («Ἡ Ἑλληνικὴ-Διεθνὴς Γλῶσσα», τεῦχος 11/1992, «Τετράμηνα», τ. 53/1994, «Γλῶσσα», τ. 33/1994).
11. Γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Ι.Μ. Τρόνσκι γίνεται λόγος στὰ κείμενά μου «*Ἡ ἱστορικὴ ὀρθογραφία τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας*» («*Δαυλός*», τ. 111/1991) καὶ «*Ἡ ἀνεπάρκεια τῆς Γλωσσικῆς μας Ἐπιστήμης*» («*Τετράμηνα*», τ. 56).

«Πάνω ἀπὸ τὸ κινούμενο νέφος τῶν λεπιδοπτέρων...»

Ἄλλος ὁδυσσεύς ἑλὺτης, ὁ σεμνὸς ποιητής, ποὺ ὕμνησε τὴν Ἑλληνικότητα καὶ τίμησε τὴν Ἑλλάδα, ἔφυγε. Ἔσπασε «τὸ περίδλημα τῆς γῆς καὶ τῆς ἐξ-ουσίας» καί, βοηθούμενος ἀπὸ τὰ «τριποδίσματα ὠραίων ἀλόγων», ἀνέβηκε στὸν Ὀλυμπο, γιὰ νὰ σμίξει μὲ τοὺς ἑλλήνες ἥρωες καὶ σοφοὺς, ποὺ τόσον ἀγάπησε ἐκ νεότητός του: Τὸν Ὀμηρο, τὸν Πίνδαρο καὶ τὴν συμπατριώτισσά του Σαπφώ· τὸν συμπατριώτη του Ἀλκαῖο, τὸν Ἀρχίλοχο καὶ τὸν συμπατριώτη του Τέρπανδρο· τὸν Κάλβο, τὸν Σολωμὸ καὶ τὸν Παπαδιαμάντη.

Ἄλλος ἑλὺτης, ὁ Ἕλληνας ποιητής, ἔφυγε. «Ἐλεύθερος πολιορκημένος» ὡς ὅλη του τὴν ζωὴ, τόλμησε τὴν ὄντως «ἥρωική καὶ πένθιμη» «ἐξοδὸ» του: ἥρωική, διότι κατέκτησε τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀθανασία του· πένθιμη, διότι στερήθηκεν ἡ Ἑλλάδα ἓνα ἀπὸ τὰ «τόσα λίγα» γνήσια τέκνα της, ποὺ ὀλημερίς προσευχόταν γι' αὐτήν: «Τῆς Δικαιοσύνης ἦλπε νοητὴ καὶ μυροῖνη σὺ δοξαστική/μή, παρακαλῶ σας, μὴ λησμονᾶτε τὴ χώρα μου». Ὁ ἑλὺτης ἔφυγε, ἀφοῦ πέρασε τὴ ζωὴ του μόνος σχεδόν, ἀπομονωμένος στὴν οἰκία του, ὅπου λίκνιζε χρόνια τώρα τὶς σκέψεις καὶ τὶς ἰδέες του, τὶς ἀξίες καὶ τὰ ὁράματά του. Δὲν ἔνιωθε ὅμως ποτὲ τὴ μοναξιά, ἀφοῦ συντροφίους του εἶχε ἀδιάκοπα τοὺς Ἀριστοτέλεις καὶ τοὺς Πλάτωνα, τοὺς Ἡρακλείτους καὶ τοὺς Ἐμπεδοκλεῖς, τοὺς Παρμενίδες καὶ τὸν Ὀμηρο προπαντός, τὰ ἔπη τοῦ ὁποίου ἀπ' ἐξω ἤξερε: «Τριποδίσματα ὠραίων ἀλόγων θὰ μὲ ὑποθήσουν/ νὰ πῶ τὴν προσευχή μου πρὶν κοιμηθῶ/ Στὴν ψάθα –ὅπως γεννήθηκα– μὲ λίγες πιτσιλάδες/ Ἥλιον στὸ μέτωπο καὶ τὴν ἀρχαία καρδιά/ ποὺ ξέρει ὅλον τὸν Ὀμηρο γι' αὐτὸ ἀντέχει ἀκόμη».

Ὄντας ἀπλὸς καὶ λιτοδιδάκτος ἀντιπαρῆλθε ὅλες τὶς παγίδες τῆς λογοκρατίας, μένοντας σταθερὰ προσανατολισμένος στὴν λατρεία τῆς Ἑλληνίδος Ἀρετῆς καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας: «Τὴ γλῶσσα μου ἔδωσαν ἑλληνική/ τὸ σπῖτι φτωχικὸ στίς ἀμμουδιές τοῦ Ὀμήρου./ Μονάχη ἔγνοια ἡ γλῶσσα μου/ στίς ἀμμουδιές τοῦ Ὀμήρου».

Ἄλλος ἑλὺτης εἶναι ὁ ποιητής ποὺ ἔνοιωσε βάθια τὴν ἀλήθεια ποὺ λέγεται Ἑλληνικότητα καὶ ἄγγιξε τὴν ὠραιότητα ποὺ λέγεται Ἑλλάδα. Ἐνοιωσε τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν ἀθωότητα τῶν Ἑλλήνων, ὅπως ἔνοιωσε καὶ τὴν ἀθλιότητα τοῦ ἀνθελληνικοῦ Διεθνούς Ἐξουσιασμοῦ, ἐναντίον τοῦ ὁποίου κήρυξε ἀσίγαστον πόλεμο. Ὁ ποιητής, μετρώοντας τὸ μεσαιωνικὸ χθές, λογαριάζοντας τ' ἄστρα ποὺ πρὸ τίνος φάνηκαν στὸν οὐρανὸ καὶ αὐξάνονται ὁσημέραι, προμαντεύει τὴ Μεγάλῃ Ἐπανάστασι, ποὺ δὲν θ' ἀργήσει νὰ γίνη: «Σκουριάζουν τὰ σίδερα καὶ τιμωρῶ τὸν αἰῶνα τους./ Ἐγὼ ποὺ δοκίμασα τὶς μυριάδες αἰχμές./ Κι ἀπὸ γιούλια καὶ νάρκισσους τὸ καινούργιο/ μαχαίρι ἐτοιμάζω, ποὺ ἀρμόζει στοὺς Ἥρωες».

Ἡ Ἐπανάστασι τοῦ ἑλὺτη θὰ γίνη μὲ τὸν Λόγο καὶ τὸν Διάλογο, μὲ τὸν Ἑλεγχὸ καὶ τὴν Ἀπόδειξι, μὲ τὸν Νοῦ καὶ τὴν Ἐπιστήμη. Μὲ μιὰ λέξη θὰ γίνη μὲ τὴν Ἑλληνικότητα, τὴν Παγκόσμια Ἑλληνικότητα. Τὰ μαχαίρια τῶν Ἑλλήνων Ἠρώων δὲν θὰ ἔναι ἀπὸ σίδερο, ἀλλ' ἀπὸ γιούλια καὶ νάρκισσους, πράγμα ποὺ παναπεῖ ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Παγκόσμιος Πολιτισμὸς θὰ συντρίψῃ «εἰρηνικά» τὴν λογοκρατία καὶ τὴν τεχνοκρατία τοῦ Διεθνούς Ἐξουσιασμοῦ.

Παναγιώτης Σαράντος

Θάνατος καὶ «θάνατος» τοῦ ἑλὺτη

Διεθνῶς σὲ ἐπιστημονικοὺς κύκλους, ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἀνάλυσι τοῦ λόγου, ἔνα ἀπὸ τὰ πιὸ πολυσυζητημένα προβλήματα εἶναι αὐτὸ ποὺ μεταφορικά ἀποκαλεῖται «θάνατος τοῦ συγγραφέα». Ὁ ἐν λόγῳ «θάνατος» δὲν εἶναι βιολογικὸς. Προκύπτει ἐξ αἰτίας πολυάριθμων καὶ ἀνεπαίσθητων τὶς περισσότερες φορὲς παρανοήσεων τοῦ ἀληθινοῦ νοή-

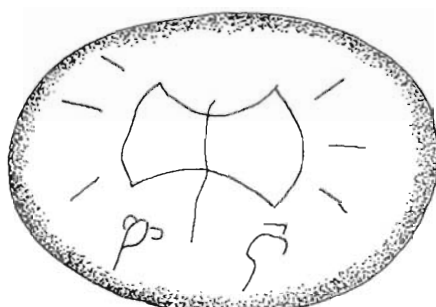
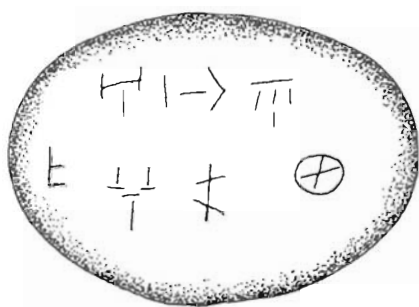
ματος τοῦ ἔργου τοῦ δημιουργοῦ ἀπὸ τὸ ἀναγνωστικὸ κοινὸ του. Ὁ συγγραφέας «θανατώνεται» θυθιζόμενος καὶ πνιγόμενος μέσα στὰ πλήθη, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ κατανοήσουν τὰ πνευματικὰ του δημιουργήματα σὲ ὅλη τὴν ἔκτασή καὶ τὸ βάθος τους, γιατί δὲν ἔχουν τίς ἴδιες γνώσεις, τὰ ἴδια βιώματα, τίς ἴδιες πεποιθήσεις ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιο ψυχισμό μ' αὐτόν. Ἔτσι ἀναλώνονται σὲ εἰκασίες καὶ παρερμηνεῖς, ποὺ μερικά ἢ ὁλοκληρωτικὰ νεκρώνουν τὸ πνευματικὸ «σῶμα» τοῦ συγγραφέα.

Εἰδικὰ τὸ πραγματικὸ νοηματικὸ ὑπόστρωμα τῆς ποίησης εἶναι σχεδὸν ἀδύνατο νὰ προσεγγισθῇ πλήρως ἀπὸ ὁποιοδήποτε πρόσωπο διάφορο τοῦ ἐμπνευστῆ τῆς, διότι τὰ ποιητικὰ ἔργα κυριαρχοῦνται ἀπὸ προσωπικὲς συναισθηματικὲς ἀποχρώσεις, ἀπὸ μεταφορὲς καὶ ἀπὸ ὑποκειμενικὲς κρίσεις ἐκ μέρους τοῦ ποιητῆ, δημιουργώντας «κήπους μὲ αὐταπάτες» στὸ νοῦ τοῦ ἀναγνώστη. Μάλιστα οἱ αὐταπάτες αὐτὲς τοῦ κοινοῦ συχνὰ ἐνισχύονται, αὐξάνονται ἢ ἀκόμα καὶ γεννιοῦνται ἐξ ὑπαρχῆς ἀπὸ τίς κρίσεις ποὺ διατυπώνονται ἀπὸ «εἰδήμονες», «ἐμπειρογνώμονες» ἢ καὶ «φιλικὰ πρόσωπα» τοῦ συγγραφέα καὶ οἱ ὁποῖες, ἐσκεμμένα ἢ ὄχι, ὄχι σπάνια τὸν «στέλνουν βαθυτέρα στὸν Ἄδη».

Αὐτὰ προφανῶς ἀναλογιζόμενος ὁ Ὀδυσσεύς Ἐλύτης δήλωνε πρὶν ἀπὸ μερικά χρόνια, ὅτι «μόνο τὸ 40% τῆς ποίησής του ἔχει ἀποκρυπτογραφηθεῖ», ὅπως ἀποκαλύφθηκε πρόσφατα σὲ τηλεοπτικὴ ἐκπομπή. Αὐτὰ ἀναλογιζόμενοι κι ἐμεῖς πρέπει νὰ εἴμεθα ἐπιφυλακτικοὶ στὶς διάφορες ἀπόψεις γιὰ τὴν ποίηση καὶ τὴν πνευματικὴ-ιδεολογικὴ φυσιογνωμία τοῦ Ἐλύτη, ποὺ διατυπώνονται ἐκ μέρους ἀνθρώπων, ποὺ ἡ ποιότητα τοῦ ἔργου τους, ἂν ὑπάρχει κατὰ τέτοιο, δὲν ἀντέχει σὲ καμμία σύγκριση μὲ τὸ ποιητικὸ μεγαλεῖο τοῦ ἐκλιπόντος νομπελίστα μας. Καὶ δὲν μποροῦμε νὰ δεχθοῦμε τοὺς ἰσχυρισμοὺς διαφόρων «προσώπων τοῦ περιβάλλοντός του» (:), ὅτι ζήτησε νὰ κηδευθεῖ μὲ «χριστιανικὴ» σεμνότητα ἢ σιωπή. Ἡ σεμνότης καὶ ἡ σιωπὴ δὲν εἶναι μόνον χριστιανικὲς ἀρετές, καὶ συνεπῶς ὁ προσδιορισμὸς «χριστιανικὴ» γιὰ ἓνα θαυτάτο γνώστη τοῦ λόγου σὰν τὸν Ἐλύτη πλεονάζει. Ἀλλὰ, γιὰ νὰ μὴ γίνωμε συνεργοὶ καὶ ἐμεῖς μὲ τίς ὁποῖες ὑποκειμενικὲς μας ἀπόψεις στὸν «θάνατο τοῦ συγγραφέα» Ἐλύτη, θὰ παραθέσωμε ἀπλῶς ἕξι στίχους τοῦ ἀπὸ τὸ κύκνειο ποίημά του μὲ τίτλο «Τῆς Ἐφῆσου», ποὺ συμπεριλαμβάνεται στὴν ἀκροτελευτία συλλογὴ του «Δυτικὰ τῆς Λύπης», ἡ ὁποία κυκλοφόρησε τέσσερις μῆνες πρὶν ἀπὸ τὸν θάνατό του, καὶ ἐπομένως εἶναι ἐνδεικτικὴ τῶν ἀντιλήψεών του στὸ τέλος τῆς ζωῆς του: «...Κάτι πρέπει νὰ γίνεται τοῦ Ἁγίου Ἡρακλείτου ἀνήμερα/ Ποῦ μήτε οἱ ρίνες διαγιγνώσκουν./ Εἶναι οἱ ζαβολιές τοῦ ἀνυποδότη ἀνέμου ποῦ ἀρπάζεται ἀπ' τὴν ἄκρη/ Τοῦ νυχτικοῦ τῆς μοίρας καὶ πάει νὰ μᾶς ἀφήσει/ σὺν αἰγάγων τὸ ὑπαιθρο ἐκθετοῦς/ Στὰ κρυφὰ φεύγω μὲ ὅλα τὰ κλοπιμαῖα στὸ νοῦ μου/ Γιὰ μιὰν ἀπ' τὴν ἀρχὴ ζωὴ ἀπροσκύνητη./ Χωρὶς κερδιὰ καὶ χωρὶς πολυελαίους».

Ἀναφορικὰ μ' αὐτοὺς τοὺς στίχους πρέπει νὰ προσθέσωμε, ὅτι ἡ σεμνότητα, τὴν ὁποία ἤθελε στὴν κηδεῖα τοῦ ὁ Ἐλύτης, ἀποτελεῖ μαζί μὲ τὴν Αἰδῶ ὑψιστῆ-θεοποιημένη ἀξία τῆς παλαιότερης ἑλληνικῆς κοσμοθεωρίας καὶ ἰδεολογίας, ποὺ κατὰ τὴν προσωπικὴ του ὁμολογία ὁ ποιητὴς εἶχε ἐκ νεότητός του ὡς πρότυπο. Ἐπομένως οἱ παρουσιαζόμενοι ὡς «αὐθεντίες» ἐπὶ τοῦ ἔργου τοῦ ποιητῆ ἄς παύσουν νὰ τὸν «θανατώνουν» ἐξ ἀμελείας ἢ ἐκ προθέσεως, μὲ τίς κρίσεις τους, εἰδικὰ τώρα πιά ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ὑπεραμυνθεῖ τῶν θέσεών του. Τὸ δὲ ἀναγνωστικὸ κοινὸ ἄς μὴν εὐπιστεῖ στοὺς ἐν λόγω «εἰδήμονες», ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμα ἀπελευθερωμένο ἄς διαβάσει τὸν ἴδιο τὸν Ἐλύτη, ποὺ εἶναι πράγματι μιὰ κορυφαία, γεμάτη ἑλληνικότητα πνευματικὴ προσωπικότητα τοῦ αἵωνα μας. Τέλος πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι τὸ γεγονός ὅτι «scripta manent!» δύναται εὐτυχῶς νὰ «νεκραναστήσει» τὸν ἐκάστοτε «θανατωμένο» συγγραφέα, εἰδικὰ σὲ περιόδους ποὺ οἱ ἀναγνώστες ἀποφασίζουν ἐλεύθεροι καὶ ἀνεπηρέαστοι ἀπὸ τίς ἀπόψεις ἄλλων. Ὅταν ἔχεις τὴν ἴδια τὴν πηγὴ, εἶναι ἀνοησία νὰ πίνης ἀπὸ τὰ λύματά της.

Ἰων Δ. Λάμπρου

Οί δύο όψεις τής κροκάλης τής Καυκανιάς. 'Αριστερά ή ΓΓΒ και δεξιά ό διπέλεκυς.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΟΥΚΑΣ

'Αποκρυπτογράφηση τής έπιγραφής Καυκανιάς

‘Η πρόσφατη ανακοίνωση στην ‘Ακαδημία ‘Αθηνών (Πρακτικά έτους 1995, τόμος 7ος) εκ μέρους των αρχαιολόγων Πολυξένης ‘Αραπογιάννη, Γιόργκ Ράμπαχ και Λ. Γκόνταρτ, γενομένη δια του άκαδημαϊκού κ. Σπύρου ‘Ιακωβίδη, υπό τον τίτλο «*Η Μυκηναϊκή έπιγραφή τής Καυκανιάς*» έρχεται να επιβεβαιώσει έπισήμως –και για πολλοστή φορά– την πεποίθησί μου, ότι ή ‘Ομηρική διάλεκτος, όπως μάς έχει διασωθή στα σύγχρονα έπη, προέρχεται από τις Γραμμικές Γραφές και ιδίως την ΓΓΒ. Την πεποίθησί μου αυτή διατυπώνω ως έκδοχή στο βιβλίο μου «*Τό μεγάλο μυστικό του ‘Ομήρου*» και ως βεβαιότητα στα βιβλία μου «*Ελληνική γλωσσολογία*» και «*Αρχαίες μαρτυρίες για τον ‘Ομηρο και την γλώσσα*», όπου προσκομίζω πολλές αποδείξεις περί του γνησίου δεσμού μεταξύ τής ‘Ομηρικής διαλέκτου, ή όποια διαμορφώθηκε στην παλαιότερα κλασσική περίοδο, και τής ΓΓΒ, ή όποια όχι μόνο δεν ήταν «*μία περιορισμένης χρήσεως γραφή του ιερατείου ή των αποθηκαρίων των μυκηναϊκών άνακτόρων*», άλλ’ αντιθέτως ήταν μία γραφή εύρυτάτης χρήσεως σε όλο τον ‘Ελλαδικό χώρο, ίκανή να εκφράζει όλα τα διανοήματα του ανθρώπου και –γιατί όχι– την παλαιότητα έπικη ποίησι που ένεπνεύσθη ό ‘Ομηρος από τον Τρωικό Πόλεμο ως αυτόπτης μάρτυς του γεγονότος και όχι ως μεταγενέστερος κατά εκατοντάδες έτη του γεγονότος τούτου ποιητής και συγγραφέυς, ό όποιος πιθανώτατα κρύβεται πίσω από τό πρόσωπο του ‘Οδυσσέως, που είναι ό άναμφισβήτητος πρωταγωνιστής τόσο τής ‘Ιλιάδος όσο και τής ‘Οδυσσείας.

Τό ούσιώδες συμπέρασμα των προαναφερθέντων αρχαιολόγων από την μελέτη τής κροκάλης τής Καυκανιάς είναι, ότι μεταθέτει χρονολογικά την χρησιμοποίησι τής ΓΓΒ στον 17ο π.Χ. αιώνα, δηλαδή δύο αιώνες νωρίτερα από ό,τι πιστευόταν μέχρι σήμερα, καθώς και ότι πιστοποιείται ότι ή γραφή αυτή έπενοήθη στην ‘Ελλάδα. ‘Η ιστορία του σημαντικού τούτου αρχαιολογικού εύρήματος έχει ως έξής: τον ‘Απρίλιο του 1994 ή ‘Εφορία ‘Αρχαιοτήτων ‘Ολυμπίας κατά την άνασκαφή στην κορυφή λοφίσκου στην θέση ‘Αγριελίτσες τής κοινότητας Καυκανιάς, 7 χιλιόμετρα πρòς βορράν τής ‘Ολυμπίας, όπου υπάρχει και έκκλησάκι τής ‘Αναλήψεως, δρέθηκε προϊστορικό κτίσμα. Λόγω των ελαχίστων προσχώσεων στην κορυφή του λόφου οί δύο σωζόμενοι τοίχοι του κτίσματος δρέθηκαν σε μικρό βάθος από την επιφάνεια. Τό υπόλοιπο κτήριο είχε καταστραφή έντελως. Οί τοίχοι, των

ὁποίων τὸ ὕψος ἔφθανε τὰ 40 ἐκ., ἦσαν κτισμένοι ἀπὸ ἀκατέργαστες πέτρες μετρίου μεγέθους χωρὶς συνδετικό ὕλικό. Ἀπὸ τὸ δάπεδο εἶχαν διατηρηθῇ μερικὲς ἡμι-κατεργασμένες πλάκες. Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κτίσματος δρέθηκε παχὺ στρώμα στάχτης, καμένες πλῖθες τῆς ἀνωδομῆς καὶ πυρακτωμένα χώματα. Τὸ κτήριο δηλαδή εἶχε καταστραφῇ ἀπὸ πυρκαϊά καὶ εἶχε ταφῇ κάτω ἀπὸ τὰ ἴδια του τὰ ἐρείπια, πὺν δημιουργήσαν μιὰ ἐνιαία ἀπαραβίαστη ἐπίχωσι. Ἡ κεραμεικὴ, καμένη καὶ αὐτὴ, εἶναι Μεσοελλαδικὴ καὶ χρονολογεῖ τὴν καταστροφὴν σὲ χρόνους λίγο παλαιότερους ἢ συγχρόνους πρὸς τοὺς πρωιμωτέρους τάφους τοῦ ταφικοῦ κύκλου Β τῶν Μυκηνῶν. Τὸ ἀξιοσημείωτο εἶναι, ὅτι ἡ ἐπιφανειακὴ κεραμεικὴ τοῦ χώρου ἀνήκει στὴν ἴδια ἐποχὴ. Μὲ ἄλλους λόγους, συμπεραίνουν οἱ ἀρχαιολόγοι, τὸ κτήριο, πὺν παρουσιάζει μιὰ μόνο οἰκοδομικὴ φάσι καὶ ἄρα δὲν χρησιμοποιοῦντο γιὰ πολὺ καιρὸ, καταστράφη γύρω στὸ 1650 π.Χ. καὶ ὁ χώρος ἔμεινε ἀπὸ τότε ἀκατοίκητος.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων εὐρημάτων τὸ πιὸ σπουδαῖο εὑρημα τῆς ἀνασκαφῆς εἶναι μιὰ σχεδὸν κυκλικὴ κροκάλη (βότσαλο) διαστάσεων 4,9 ἐκ. x 4,08 ἐκ., πάχους 1,62 ἐκ. καὶ βάρους 48 γραμμαρίων, πὺν δρέθηκε κολλημένη στὴν ἐσωτερικὴ πλευρὰ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς τοίχους κάτω ἀπὸ τὴν πρώτη σειρὰ τῶν λίθων, μέσα στὸ ἀπαραβίαστο στρώμα τῆς καταστροφῆς. Ἡ ἀκριδὴς σχέσις τῆς πρὸς τὸ κτίσμα, λένε οἱ ἀρχαιολόγοι, εἶναι ἄδηλη, ἡ χρονικὴ τῆς ταύτισις ὅμως μὲ αὐτὸ εἶναι ἀναμφισβήτητη. Ἡ κροκάλη φέρει χαραγμένα ὀκτὼ σύμβολα συλλαβογραφικῆς γραφῆς, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πέντε (τὸ ἂ, α, γο, πα, qa, καὶ ka) εἶναι κοινὰ στὶς Γραμμικὲς Γραφεὶς Α (μινωικὴ) καὶ Β (μυκηναϊκὴ), τὰ ἄλλα τρία ὅμως (so, qa καὶ jo) ἀπαντοῦν μόνο στὴν ΓΓΒ. Συνεπὸς ἡ ἐπιγραφή εἶναι ἀναμφιδόλως ΓΓΒ.

Ἡ κροκάλη στὴν μία ὄψι φέρει τὴν ἐπιγραφή: a-so-na qo-ro-ka, σὲ δύο σειρές, διότι ὁ χώρος δὲν ἐπαρκοῦσε, γιὰ νὰ γραφοῦν οἱ δύο λέξεις στὴν ἴδια σειρὰ. Ἡ διάταξις ὅμως τῶν συλλαβογραμμάτων δείχνει, ὅτι ἡ δευτέρη σειρὰ ἔχει γραφῇ βου-στροφηδὸν καὶ ὅτι ἡ λέξις πρέπει νὰ διαβαστῇ ὡς ἐξῆς: ka-ro-qo. Στὴν ἄλλη ὄψι τῆς κροκάλης εἶναι χαραγμένοι διπλοῦς πέλεκυς, τὸ ἔμβλημα κυρίως τῶν Μινωιτῶν. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν κάθετη γραμμὴ τοῦ στελλεοῦ τοῦ εἶναι χαραγμένα τὰ συλλαβογράμματα qa καὶ jo.

Οἱ ἀρχαιολόγοι στὴν λεπτομερῇ ἀνακοίνωσί τους κάνουν συσχετισμοὺς τῆς γραφῆς μὲ ἄλλες ἐπιγραφές τῆς Πύλου καὶ τῆς Θήβας, ἀλλὰ ἀγνοοῦν πλήρως τὸ νόημα τῆς βουστροφηδὸν Γραμμικῆς Γραφῆς Β τῆς κροκάλης. Καταλήγουν ὅμως στὸ πολὺ σημαντικὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ πρωτοελληνικὸς πολιτισμὸς τῆς ἡπειρωτικῆς Ἑλλάδος εἶχε διαμορφώσει δική του γραφὴν πολὺ πιὸ πρὶν ἀπὸ ὅ, τι πιστευόταν ὡς τώρα. Γι' αὐτὸ ὑπῆρχαν διάφορες ἐνδείξεις. Ἡ ἐπιγραφή τῆς Κανκανιάς ἔφερε τὴν ἀναμενόμενη ἀπόδειξι.

Ὅμως οἱ ἀρχαιολόγοι θὰ μπορούσαν νὰ ὁλοκληρώσουν πληρέστερα τὶς σκέψεις τους, ἂν ἐπιχειροῦσαν ν' ἀποκρυπτογραφήσουν τὴν βουστροφηδὸν ΓΓΒ τῆς κροκάλης. Δὲν τὸ ἐπραξαν, ἴσως διότι εἶναι προσκολλημένοι στὸ δόγμα, ὅτι ὁ Ὀμηρὸς ἔζησε καὶ ἔγραψε τὸν 8ο ἢ 7ο αἰῶνα. Ὡστόσο μέσα στὰ σύγχρονα ἔτη, ἡ γραφὴ τῶν ὁποίων (Ἰωνικὴ μὲ κατάλοιπα Ἀττικῆς καὶ Αἰολικῆς) προέρχεται ἀπὸ τὶς Γραμμικὲς Γραφεὶς, διατηροῦνται οἱ ρίζες, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦσις λέξεις, πὺν ὑποδηλώνουν σαφῶς τὴν καταγωγὴν τους ἀπὸ τὶς πανάρχαιες Γραμμικὲς.

Ἔτσι ἡ πρώτη λέξις, πὺν εἶναι χαραγμένη στὴν μία ὄψι τῆς κροκάλης, a-so-na σημαίνει ἄσσαν ἢ ἄσσαν, δηλαδή πρόκειται περὶ τοῦ συγκριτικοῦ βαθμοῦ τοῦ Ὀμηρικοῦ ἐπιρρήματος ἄγχι = πλησίον. Ἄρα a-so-na = πλησιέστερα, ἐγγύτερα.

Ἡ δευτέρη λέξις τῆς κροκάλης διαβαζομένη βουστροφηδὸν («ἀνάποδα») ka-ro-qo συμπύπτει μὲ τὸ Ὀμηρικὸ ρῆμα κορκαίρω, πὺν σημαίνει κραδαίνομαι, σείομαι

καὶ τὸ ὅποιο συναντᾶμε μία μόνο φορά στὰ ἔπη, στὴν Ἰλιάδα I57: «*κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν*» [ἔτρεμε ἡ γῆ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους]. Στὴν ρίζα *καρ-* ἐτυμολογοῦνται ἐπίσης τὸ *κάρυον*, ἡ λέξις «*κάρκανο*» = ξηρὸ στὴν Κρήτη καὶ *κα(ρ)καρώνω* = ἀποξηραίνομαι, ἄρα πεθαίνω.

Ἐπομένως οἱ συλλαβικὲς λέξεις *a-so-na ka-ro-qo* σημαίνουν χωρὶς ἀμφιβολία «*ἐγγύτερον κραδαίνω*». Τί κραδαίνω ὁμως; Ἡ ἀπάντησι, ἀρκοῦντως εὐγλωττη, βρίσκεται στὴν ἄλλη ὄψι τῆς κροκάλης. Τὸν διπέλεκυ. Ἄρα τὸ πληρὲς νόημα εἶναι:

«Κραδαίνω ἀπὸ κοντὰ τὸν διπέλεκυ».

Καὶ ἐφ' ὅσον ἡ κροκάλη κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀρχαιολόγων δρέθηκε κολλημένη στὴν ἐσωτερικὴ πλευρὰ ἐνὸς ἀπὸ τοὺς τοίχους κάτω ἀπὸ τὴν πρώτη σειρὰ τῶν λίθων, μποροῦμε νὰ ὑποθέσουμε ὅτι τοποθετήθηκε ἐκεῖ γιὰ κάποιο σκοπὸ, ἴσως ὡς θεμέλιος λίθος ἐνὸς οἰκοδομήματος μὲ τὴν συμβολικὴ ἔννοια ἐνὸς «φυλακτοῦ», ποὺ θὰ προστάτευε τὸν ἔνοικο ἀπὸ ἐχθρικὴ ἐπιβουλὴ. Ὁ ἐχθρὸς θ' ἀπεκρούετο μὲ τὸν διπέλεκυ, ποὺ ὁ ἔνοικος θὰ ἐκράδαινε ἐκ τοῦ πλησίον. Ἡ τοποθέτησι τῆς κροκάλης στοὺς ἐσωτερικοὺς τοίχους τοῦ κτηρίου καθὼς καὶ τὸ μικρὸ του μέγεθος ἐπιτρέπουν τὸν συλλογισμό, ὅτι ἴσως ἐπρόκειτο γιὰ ἱερὸ κειμήλιο. Τὸ ὅτι δρέθηκε σὲ μεσελλαδικὰ στρώματα δὲν σημαίνει, ὅτι ἡ ἐγγράρακτη γραφὴ ἐπὶ τῆς κροκάλης εἶναι τῆς αὐτῆς ἡ παραπλησίως ἡλικίας. Ἡ ΓΓΒ εἶναι πολὺ παλαιότερα καὶ ἀσφαλῶς θὰ προέρχεται ἀπὸ ἀκόμη παλαιότερες Γραμμικὲς Γραφές, ὅπως ἐκεῖνες τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Δισπηλιοῦ καὶ τῆς πέτρας τοῦ Δισπηλιοῦ, ποὺ ἀνεκάλυψε ὁ γράφων (βλ. «*Δαυλόν*», τ. 167). Ἡ γραφὴ τῶν Ἑλλήνων, ἰδίως ἐκεῖνη ποὺ ἐπινοήθηκε στὴν ἡπειρωτικὴ Ἑλλάδα καὶ ἐπισημαίνεται τώρα ὀφίμως ἀπὸ τοὺς ἀρχαιολόγους, φαίνεται ὅτι ἔχει μέγα βάθος χρόνου, καὶ αὐτὸ θὰ ἀποδειχθῇ ἀπὸ τὴν συστηματικώτερη καὶ ἐπιστημονικώτερη ἀρχαιολογικὴ ἔρευνα, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ φέρῃ στὸ φῶς τὰ ἀποδεικτικὰ μνημεῖα τοῦ πανάρχαιου ἐλληνικοῦ λόγου καὶ γραφῆς.

Θὰ ἀναφέρω ἕνα ἀκόμη χαρακτηριστικὸ παράδειγμα γνησίου δεσμοῦ μεταξὺ τῆς Ὀμηρικῆς διαλέκτου καὶ τῆς ΓΓΒ. Σὲ μία πέτρινη κουτάλα, ποὺ δρέθηκε στὴν Κρήτη, ἐπισημάνθηκε ΓΓΒ, ἕνα τμήμα τῆς ὁποίας εἶχε καταστραφῇ καὶ ἔδινε τὴν ἐξῆς ἡχητικὴ ἀξία *a-sa-sa-ra*. Οἱ ἀρχαιολόγοι καὶ οἱ γλωσσολόγοι ποὺ τὴν ἐξέτασαν, δὲν μπόρεσαν νὰ δώσουν κάποια ἀντιστοιχία τῆς ἡχητικῆς αὐτῆς ἀξίας σὲ μία Ὀμηρικὴ λέξι καὶ ἀπεφάνθησαν, ὅτι *a-sa-sa-ra* θὰ ἐσήμαινε κάποια τοποθεσία ἢ κάποια τελετὴ. Καὶ ὁμως πρόκειται περὶ λέξεως ποὺ συναντᾶμε συχνὰ στὰ ἔπη. Ὄντως ὑπάρχει τὸ Ὀμηρικὸ ῥῆμα *ᾄω*, ποὺ σημαίνει *κορέννυμι, χορταίνω*. Στὸν ἀόριστο ἂ γίνεται *ᾄσα*, ἀπαρέμφατο *ᾄσαι*, εὐκτικὴ *ᾄσαιμι*, μέσος μέλλων ἀπαρεμφάτου *ᾄσεσθαι* καὶ ἄορ. ἂ *ᾄσασθαι*.

Ἄρα ἡ ΓΓΒ τῆς ἀρχαίας κουτάλας δὲν ἔγραφε τίποτε λιγώτερο καὶ τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸ νόημα ποὺ χρησιμοποιοῖ ὁ Ὀμηρὸς (ἢ γιὰ τὴν ἀκρίβεια οἱ γραμματικοὶ τῆς κλασσικῆς περιόδου, οἱ ὁποῖοι διεμόρφωσαν τοὺς κανόνες τῆς γραφῆς καὶ τῆς γραμματικῆς): «Φάγε, χόρτασε, κορέσου», ἀφοῦ μὲ τὴν κουτάλα τρώμε. Ἡ ἡχητικὴ ἀξία *a-sa-sa-ra* ἔχει μάλιστα ἄμεση σχέσι μὲ τοὺς κανόνες ποὺ καθιέρωσαν ἀργότερα οἱ γραμματικοὶ σχηματίζοντας τοὺς χρόνους τοῦ ῥήματος *ᾄω*, ποὺ συμπίπτουν ἡχητικὰ μὲ τὰ *a-sa-sa-ra* ὅπως *ᾄσειν, ᾄσα, ᾄσαι, ᾄσαιμι, ᾄσεσθαι* καὶ *ᾄσασθαι*.

Ὑπάρχουν ὁμως ἑκατοντάδες ἄλλες λέξεις τῆς ΓΓΒ, ποὺ ἀπαντῶται στὰ Ὀμηρικὰ ἔπη, ὅπως *κοῦρος, σκαπτός, ἰέρεια, τρίπους, μέλι, θυγάτηρ, μισθός, λοντροχός, φάσγανον, θασιλεύς, ποιμήν, ἀλοιφή, τυρός* κ.ἄ. Ἐπὶ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου θέματος θὰ ἐπανέλθουμε σὲ ἄλλη εὐκαιρία.

Ἀμερικανικὸ καὶ Εὐρωπαϊκὸ παρτίδο

Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία, ὡς γνωστόν, ἀφοῦ μετὰ τὶς ἀστικὲς ἐπαναστάσεις ἀπέθρυσαν μεγάλες ἱμπεριαλιστικὲς Δυνάμεις, ἐπέτυχαν νὰ ἐπιβάλλουν στὶς εὐρωπαϊκὲς χώρες τὸν παρλαμεντισμό, τὸν ὁποῖο ἐντύσαν μάλιστα ἐδῶ μ' ἑλληνικὸ μανδύα, βαπτίζοντάς τον «δημοκρατία», τὸ παρλαμέντο «βουλὴ», τὸ κοινοπολιτικὸν «σύνταγμα» καὶ τὰ παρτίδα «πολιτικὰ κόμματα». Ἐξυπακούεται, ὅτι τὸ λογοκρατικὸν αὐτὸ «παράλλαγμα» οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὴν Ἀθηναϊκὴν δημοκρατίαν, ὅπου οἱ ἄρχοντες δὲν λειτουργοῦσαν ὡς «ἀντιπρόσωποι», ἀλλὰ, ἀφοῦ ἐξελέγοντο, ὡς γνωστόν, ἅμεσα ἀπ' τοὺς πολίτες, ἐνετέλλοντο νὰ ἐφαρμόσουν μιὰ συγκεκριμένη πολιτικὴ καὶ νὰ ἐκτελέσουν κάποια συγκεκριμένα ἔργα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔδιδαν ἐπίσης λόγο «ἀντιπροσωπεύον» τὸν λαόν, στοὺς πολίτες μετὰ τὴν λήξιν τῆς (σύντομης συνήθως) θητείας τους. Τὰ μέλη τοῦ παρλαμέντου «ἀντιπροσωπεύον» τὸν λαόν, ἀλλὰ οὐδέποτε δίδουν λόγο στὸν λαόν, γιὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι δὲν ἐκλέγονται ἀπ' τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος καλεῖται ἀνὰ τετραετίαν νὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ἐκλογὴν τους, ἡ ὁποία ἐξαργυρᾶται ἀπ' τὴν «λίστα» τοῦ κατεστημένου καὶ τῶν ὁργάνων τοῦ διεθνοῦς ἐξ-ουσιασμοῦ. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, τὰ μέλη τῶν παρτίδων δὲν ἀναλαμβάνουν καμμίαν ἀπολύτως δέσμευσιν ἐναντι τῶν ψηφοφόρων τους, τυγχάνουν μάλιστα καὶ «βουλευτικῆς ἀσυλίας», ὥστε ποτὲ νὰ μὴν τιμωροῦνται γιὰ ἀδικήματα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ τυχόν λάθη καὶ τὶς παραλείψεις, πού θὰ κληθοῦν ἀπ' τοὺς ἀόρατους ἀφέντες τους νὰ διαπραξάν.

Οἱ περιδῶντες «δημοκρατικοὶ θεομοὶ» – τὸ σύνταγμα, ὁ πολυκομματισμός, ὁ πλουραλισμός καὶ ἡ πολυφωνία –, πού φαντάζουν γιὰ τοὺς πολλοὺς ὡς ἀσφαλιστικὲς δικλείδες τῶν δικαιωμάτων τῶν λαῶν, δὲν εἶναι παρὰ μηχανισμοί, πού νομιμοποιοῦν τὴν συναλλαγὴν καὶ τὴν διαφθορά, τὴν ἀσυνδοσία καὶ τὶς καταχρήσεις, τὴν ἀνθρωπικότητα καὶ τὴν καταδυνάστευσιν τῶν λαῶν, λειτουργώντας δίκην ἀντιδῶρων ἔτσι, ὥστε τὰ μέλη τῶν «παρτίδων» ν' ἀλληλοκατηγοροῦνται καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἀποδίδονται εὐθύνες, ἀφοῦ τὸ ἓνα μέλος ἐξουδετερώνει τὸ ἄλλο καὶ τὸ ἓνα παρτίδο ἐκμηδενίζει τοὺς ἰσχυρισμοὺς καὶ τὰ πατήματα τοῦ δευτέρου, δίδοντας τὴν ἐντύπωσιν «παπατζήδων». Κανείς δὲν γνωρίζει, ἂν ἡ ἐκάστοτε κυβέρνησις ἐνήργησεν ὀρθά ἢ λανθασμένα, ἂν διαχειρίσθηκε ἐπιτυχῶς ἢ ἀνεπιτυχῶς τὰ ἐθνικὰ θέματα, ἀφοῦ ὁ κανὼνας λέει, οἱ μὲν νὰ κατηγοροῦν τοὺς δὲ γιὰ προδοσίας, διαφθορά, ὑπερβάσεις καὶ καταχρήσεις.

Ὁ τρόπος αὐτὸς λειτουργίας τῶν παρλαμέντων δὲν εἶναι τυχαῖος, ἀφοῦ ὁ σκοπὸς τῶν μελῶν τῶν παρτίδων, πού κόπτονται γιὰ τὸ καλὸ τῶν λαῶν, φωνασκοῦντες στὰ παρλαμέντα, δὲν εἶναι ἡ ἐλευθερία, τὰ δίκαια καὶ ἡ προκοπὴ τῶν λαῶν πού ἐκπροσωποῦν, ἀλλὰ τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετά τους, πού ἐπιτυγχάνονται μὲ τὴν διάσπασιν τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καὶ τὸν κατακερματισμὸν τῶν λαῶν σὲ φανατισμένα ἀλληλοσυνκρουόμενα καὶ ἀλληλοεξουδετερούμενα κομμάτια, ἀνίκαν νὰ ἐννοήσουν τὰ δίκαιά τους καὶ πολὺν περισσότερο νὰ τὰ διεκδικήσουν.

Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχουμε πληρώσει πανάκριβα τὸν παρλαμεντισμὸν καὶ τὸν κομματισμὸν, τὰ συντάγματα καὶ τὴν πολυφωνίαν τόσο κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἐπαναστάσεως ὅσο καὶ κατὰ τὰ 170 περίπου ἔτη «ἐλευθεροῦ δίου», ἀλληλοσφαζόμενοι καὶ ἀλληλοκαταστρεφόμενοι, ἐξαιτίας τῆς ὑποδουλίσεως τῶν παθῶν ἀπ' τὰ μέλη τῶν παρτίδων, ὥστε νὰ μένουμε σχεδὸν στάσιμοι πολιτικά, ἐπιστημονικά, τεχνολογικά, κοινωνικά, οἰκονομικά καὶ κυρίως ἐθνικά. Ἐμφύλιοι πόλεμοι καὶ πολιτικοὶ διχασμοί, συνταγματικὲς ἀλλαγές καὶ κομματικὲς ἀναμετρήσεις ἔχουν θέσει κατ' ἐπανάληψιν σὲ πραγματικὸν κινδύνον τὸν Ἑλληνισμόν, ὁ ὁποῖος ἀναλίσκεται σὲ ἀνόητες καὶ ἀνοήσιες πολιτικὲς διαμάχας, ἐνῶ τὴν ἴδιαν στιγμὴν οἱ ἐξ-ουσιαστὲς ἐντείνουν τὸν ἑλεγχόν καὶ ἐγκαθιδρύουν τὴν ἐξ-ουσίαν τους σ' ὅλους τοὺς τομεῖς.

Ἡ σύγκρουσις τοῦ διεθνοῦς ἐξ-ουσιασμοῦ μὲ τὶς δυνάμεις τοῦ ἔθνους ἐκδηλώθηκε ἀμέσως μετὰ τὴν ἑναρξιν τῆς Ἐπαναστάσεως, ὑπῆρξε δὲ μακροχρόνια, σκληρὴ καὶ ἀδυσώπητη. Οἱ ἐλεύθεροι Ἕλληνες, οἱ ἀρματολοὶ καὶ οἱ κλέφτες, πού διεξήγαγαν τὸν Ἀγῶνα, στὸ μυαλόν

τους εἶχαν τὴν δημιουργία μᾶς ἐλεύθερης καὶ ἀντάξιας τοῦ ὀνόματός της Ἑλλάδος καὶ ὅχι δέ-
δαια «τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ τουρκικοῦ σαρκίου μετὰ τὸ Εὐρωπαϊκὸν καπέλο». Ὅ,τι ἀκριβῶς
δηλαδὴ πᾶσχιζαν ν' ἀποτρέψουν οἱ ἐξ-ουσιαστές. Τὰ παρτίδα πού ἴδρυσαν οἱ πράκτορες τῆς
Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσίας – Α. Μαυροκορδάτος, Ι. Κωλέττης καὶ Α. Μεταξᾶς ἀντίστοι-
χα – χρησιμοποίησαν ὅλα τὰ μέσα, προκειμένον νὰ ἐξουδετερώσουν τοὺς ἀγωνιστές, πού ἔμε-
ναν σταθερὰ προσανατολισμένοι στὴν ἰδέα τῆς ἀναβίωσης τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τοῦ
Ἑλληνικοῦ Πνεύματος. Ὁ κατατρεγμὸς καὶ τὰ μέσα πού χρησιμοποίησαν, ὑπῆρξαν πρωτο-
φανῆ καὶ πρωτάκουστα: Συκοφαντίες καὶ στημένες καταδίκες, πολιτικὲς δολοφονίες καὶ ἡθι-
κοὶ ἐξευτελισμοί, ἐξαγορές συνειδήσεων καὶ κοινωνικοὶ παραγκωνισμοὶ ἀποτελοῦσαν συνή-
θη γεγονότα τοῦ καθημερινοῦ βίου τους. Οἱ ἱκανοὶ Ἕλληνες, πολιτικοί, στρατιωτικοί, ἐπι-
στήμονες, καλλιτέχνες, ὅσοι τέλος πάντων μπορούσαν νὰ συγκινήσουν καὶ νὰ παρασύρουν τὸν
Ἑλληνισμό εἰς ἀνάτασιν, ὠδηγοῦντο μαζικὰ στὶς καρμανιόλες τῶν Βαναρῶν ἢ στὶς μπαγι-
νέττες τῶν Γάλλων ὡς ληστὲς ἢ προδότες, ὡς τρομοκράτες ἢ ἐπικίνδυνοι γιὰ τὴν κοινωνικὴ
γαλήνη. Πρῶτα θύματα τοῦ παραλαμεντισμοῦ καὶ τῶν παρτίδων ὑπῆρξαν ὁ Ὁ. Ἀνδρουτσὸς
καὶ ὁ Γ. Καραϊσκάκης, πού ἦσαν ἱκανοὶ νὰ ἐλευθερώσουν τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς Ἕλληνες
χωρὶς τὴν παρέμβαση τῶν «Μεγάλων Δυνάμεων», ὅπως καὶ ὁ Ἰωάν. Καποδίστριας, ὁ «Νοῦς
καὶ ἡ Ψυχὴ τοῦ Γένους», πού θὰ μπορούσε νὰ περισώσει ὅ,τι δὲν εἶχαν καταστρέψει οἱ πρά-
κτορες τοῦ διεθνισμοῦ καὶ νὰ δημιουργήσῃ τίς προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἀναγέννηση τῆς Ἑλλά-
δος καὶ τὴν πραγμάτωση τῶν ιδεωδῶν καὶ τῶν ὁραμάτων τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς ἀνθρωπότητος.

Στὶς 18 Φεβρουαρίου ἐ.ἔ. ὁ ἐπὶ τῆς «ἐθνικῆς» παιδείας «μας» ὑπουργὸς – χρυσιμὸς καὶ
ἐγκεκριμένος ἐξάπαντος ἀπ' τὰ ὄργανα τοῦ διεθνοῦς ἐξ-ουσιασμοῦ γιὰ ποικίλους λόγους –
ἐπέκρινε ἀορίστως πλὴν γενικῶς ὅλους τοὺς βουλευτές, διότι ἐπιμένουν, λέει, νὰ σκέπτονται
καὶ νὰ δροῦν πανομοιόμορφα μετὰ τοὺς βουλευτὲς τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁθωνοῦ ἤτοι τοῦ «Ἀγγλι-
κοῦ», τοῦ «Γαλλικοῦ» καὶ τοῦ «Ρωσικοῦ» παρτίδου, ὡς πράκτορες δηλαδὴ τῆς χώρας, τῆς ὁποί-
ας τὸ ὄνομα ἔφερε τὸ παρτίδο τους. Πρόκειται γιὰ μία ὄντως εἰλικρινὴ ὁμολογία, ἃν καὶ
σκοπὸς τοῦ ἐν λόγῳ ὑπουργοῦ ἦταν ἄλλος: Νὰ προῖδεαση δηλαδὴ τοὺς βουλευτὲς, ὅτι οἱ και-
ροὶ ἔχουν ἀλλάξει καὶ ὅτι τὰ σχήματα αὐτὰ ἀνήκουν πλέον στὸ παρελθόν. Σήμερα δὲν ὑπάρ-
χουν πιά «Ἀγγλικόν», «Γαλλικόν» καὶ «Ρωσικόν» παρτίδο, ἀλλὰ «Εὐρωπαϊκόν» καὶ «Ἀμε-
ρικανικόν». Πρέπει ν' ἀποφασίσουν συνεπῶς σὲ ποιὸ θὰ τοποθετηθοῦν. (Κρῖμα πού δὲν τὸ
ἐννόησαν ὅλοι βουλευτὲς, ἐνῶ καὶ ἐπισήμως τελέσθηκαν τὰ ἐγκαίνια τῆς παραλαμεντικῆς νέ-
ας τάξεως, καὶ τρεῖς ἀνθρώπους μάλιστα «στοίχειωσαν γιὰ τὸ στέρωμα τοῦ γεφυριοῦ»).

Ἐκεῖνο πού πρέπει νὰ προβληματίσῃ τοὺς Ἕλληνες εἶναι ἡ ἐπιδίωξις καὶ ἡ προκοπὴ τους,
διότι ὡς ἔθνος δὲν εἶν' ἀπλῶς ἀκέφαλοι, ἀλλὰ – τὸ χειρότερο – κυβερνῶνται ἀπὸ ἓνα σύνολο
πολιτικῶν, οἱ ὁποῖοι ἀδιαφοροῦν γιὰ τὸ ἔθνος καὶ τὴν ἐλευθερία του, δεκάρα δὲν δίδουν γιὰ
τὸ δίκιο καὶ τὴν προκοπὴ του, γράφουν στὰ παλαιὰ ὑποδήματά τους τὴν γλῶσσα του καὶ
ἀγνοοῦν τὴν ἱστορία του. Ὅ,τι τοὺς ἐνδιαφέρει εἶναι νὰ «περάσουν» στὶς ἐξετάσεις τοῦ διε-
θνοῦς ἐξ-ουσιασμοῦ, ὥστε νὰ διατηρήσουν τὸ ἀξίωμά τους. Ὁ πολιτικὸς κόσμος τῆς Ἑλλά-
δος ἀποτελεῖ τὴν ἐνσάρκωσιν τῆς ἀδελτηρίας, τῆς ἐμπάθειας καὶ τῆς διαφθορᾶς, ἀφοῦ εἶναι
ἱκανοὶ νὰ θυσιάσουν ἀνθρώπινες ζωὲς καὶ τὴν πατρίδα τους ἀκόμη, προκειμένον νὰ κρατη-
θοῦν μὴ ἐβδομάδα περισσότερο στὴν ἐξ-ουσία, παρατηρεῖ ὁ G. Horton.

Τὸ πρόβλημα «Εὐρωπαϊκόν» ἢ «Ἀμερικανικόν» παρτίδο ἀφορᾷ θεδαίως στοὺς βουλευτὲς
καὶ τὴν ἐξέλιξή τους: ὅσον ἀφορᾷ σ' ἐμᾶς, δὲν μένει παρὰ νὰ ἀναλάβουμε τίς εὐθύνες μας
ἐναντι τοῦ ἑαυτοῦ μας, τοῦ περιβάλλοντός μας, τοῦ ἔθνους, τῆς Ἑλλάδος, ἔχοντας ὡς γνώμο-
να ὅτι πρέπει πιά νὰ σκεπτόμαστε καὶ νὰ ἐνεργοῦμε, ὅχι ἀπλῶς σὰν νὰ μὴν ὑπάρχη Ἑλλη-
νικὸν κράτος, ἀλλὰ μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἔχουμε ἀντιμέτωπο ἓνα ἐχθρικό, ξενοκίνητο κρά-
τος.

Πὰν Αἰόλος

Ταραχή στους κύκλους του Διεθνούς Έξουσιασμού προκαλούν οι πανάρχαιες Έλληνικές πυραμίδες (II)

ΚΑΤΑΡΡΕΕΙ ΤΟ ΔΟΓΜΑ «ΕΞ ΑΝΑΤΟΛΩΝ ΤΟ ΦΩΣ»

α. ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Τὰ πυραμιδοειδή κτίσματα της Ἀργολίδος, ὅπως ἤδη διαπιστώναμε στὸ προηγούμενο 170ό τεῦχος, ἔχουν τελευταῖα προκαλέσει παγκόσμιο ἐνδιαφέρον ὄχι μόνο στοὺς ἀρχαιολόγους καὶ στοὺς ἱστορικούς, ἀλλὰ καὶ σὲ εὐρύτατο διεθνὲς κοινό. Ἕνα ἐνδιαφέρον ἀπολύτως δικαιολογημένο, ἀφοῦ ἀφορᾷ στὸ ἀπώτερο παρελθὸν τῆς ἱστορίας ὁλόκληρης τῆς ἀνθρωπότητας. Ἄν κανεὶς αἰσθάνεται ἔκπληξη, ὅταν ἀντικρύνει γιὰ πρώτη φορὰ τὴν πυραμίδα τοῦ Χέοπος καὶ τὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῶν αἰγυπτιακῶν πυραμίδων, σίγουρα θὰ αἰσθανθεῖ δέος, ὅταν πληροφορηθεῖ ὅτι στὸ χωριὸ Ἑλληνικό τοῦ Ἀργους ἐρίσκεται ὁ πρόγονος τοῦ Αἰγυπτιακοῦ πολιτισμοῦ. Συνεπῶς καθίσταται ἄκρως ἐπιβεβλημένη ἡ ἀναθεώρηση τῆς κρατούσας ἱστορικῆς ἀποψης, πού αὐθαγῶς μέχρι σήμερα εἶχε τοποθετήσῃ τὶς ἀπαρχές τοῦ πολιτισμοῦ στὴν Ἀνατολή. Ἡ παρούσα μελέτη δείχνει τὴν συμφωνία πού ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἐπιστημονικῆς χρονολόγησῃς (ἀπὸ τὴν Ἀκαδημία Ἀθηνῶν) τῶν πυραμιδοειδῶν κτισμάτων τοῦ Ἀργους καὶ τῶν ἱστορικῶν πληροφοριῶν πού διαθέτουμε σήμερα ἀπ' τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, πού ἀφοροῦν ἀφ' ἑνὸς τὸν χρόνο κατασκευῆς τῶν κτισμάτων αὐτῶν καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἐποχὴ καὶ τὸν τρόπο μετάδοσης τῆς σχετικῆς ἀρχιτεκτονικῆς γνώσης ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴν Αἴγυπτο.

Μετὰ τὰ δημοσιεύματα τοῦ «Δ» (τ. 148, 149, 156, 163) καὶ τὴν ἀκολουθήσασα ἀνακοίνωσῃ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (βλ. κατωτέρω) παρατηρεῖται –ὅπως ἦταν ἄλλωστε ἀναμενόμενο– μιὰ πεισματικὴ ἀναδίπλωσῃ, πού ἀντικαθιστᾷ τὸν πανικό τῶν παραχαρὰκτῶν τῆς Ἱστορίας, οἱ ὁποῖοι ἐπιχειροῦν ἐκ νέου νὰ θέσουν τὶς ἀπαρχές τοῦ πολιτισμοῦ στὴν Ἀνατολή, μεταφέροντας τὴν ἱστορικὴ τῆς παρουσίας δύο χιλιετίες νωρίτερα. Ἦδη ἔχουμε ἐνημερώσει τοὺς ἀναγνώστες τοῦ «Δ» (τ. 165, σ. 9882) γιὰ τὴν ἀπίστευτὴ ἐγκύκλιό τοῦ ὑπουργείου Πολιτισμοῦ, μὲ τὴν ὁποία ἀπαγορεύει στοὺς κρατικούς ἀρχαιολόγους νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν χρονολόγησῃ τῶν πανάρχαιων κτισμάτων τοῦ ἀπωτάτου ἑλληνικοῦ παρελθόντος, ὅπως καὶ τὶς ἐπιθέσεις πού δέχθηκε ὁ «Δαυλὸς» ἀπὸ τὸν Τύπο γιὰ τὶς πρωτοποριακές του ἐρευνες ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν πυραμίδων. Ἀφ' ἑτέρου τὸν περασμένο Ἰανουάριο τὸ ἐκδιδόμενο στὴν Γερμανία διεθνὲς περιοδικὸ «Der Spiegel» μεταφέρει αὐθαγῶς τὴν περίοδο τοῦ Ἀρχαίου Βασιλείου τῆς Αἰγύπτου, ὅποτε κτίσθηκαν οἱ σημαντικώτερες, καὶ αὐτὴ τοῦ Χέοπος, Αἰγυπτιακές πυραμίδες, ἀπὸ τὴν τρίτη χιλιετία (2815-2294), πού μέχρι σήμερα ἦταν ἐπιστημονικὰ καθολικῶς δεκτὴ, στὴν 5η χιλιετία!

β. Η ΕΠΙΣΗΜΗ ΧΡΟΝΟΛΟΓΗΣΗ

Στις 9-2-1995 ἡ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν διὰ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. Π. Θεοχάρη ἀνακοίνωσε τὰ ἀποτελέσματα τῶν μετρήσεων πού ἀφοροῦσαν τὴν χρονολόγησῃ τῶν πυραμίδων τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Λυγουριοῦ Ἀργους, βασισμένη στὴ μέθοδο τῆς ὀπτικῆς θερμοφωταύγειας. Οἱ μετρήσεις πραγματοποιήθηκαν στὸ Ἐργαστήριό Πυρηνικῆς Χρονολόγησῃς τοῦ Τμήματος Φυσικῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Ἐδιμβούργου καὶ στὸ Ἐργαστήριό Ἀρχαιομετρίας τοῦ «ΕΚΕΦΕ-Δημόκριτος». Ἡ χρονολογία κατασκευῆς

τῆς πυραμίδος τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐντοπίσθηκε στὸ 2.720 π.Χ. μετὰ περιθώριο λάθους ± 580 ἔτη. Ἡ ἀντίστοιχη χρονολογία κατασκευῆς τῆς πυραμίδος τοῦ Λυγουριοῦ ἐντοπίσθηκε στὸ 2.100 π.Χ. μετὰ περιθώριο λάθους ± 610 ἔτη. Τὰ ἀποτελέσματα αὐτὰ ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ πυραμίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ προηγείται κατὰ 100 ἔτη τῆς πρώτης αἰγυπτιακῆς πυραμίδος τοῦ Ζοζέρ (2620 π.Χ.) καὶ εἶναι κατὰ 170 ἔτη ἀρχαιότερη ἐκείνης τοῦ Χέοπος (2.550 π.Χ.).

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνακοίνωση τῆς ἐπίσημης χρονολόγησής τῶν πυραμίδων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐμφανίστηκαν ἀρκετοὶ «ἐρευνητές», ποὺ ἀμφισβήτησαν τὴν ὀπτική θερμοφωταύγεια ὡς ἀξιόπιστη μέθοδο χρονολόγησής. Προφανῶς ἐνοχλημένοι ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς χρονολόγησής, ὑποστήριξαν, ὅτι ἡ συγκεκριμένη μέθοδος εἶναι δόκιμη μόνο γιὰ μετρήσεις κεραμικῶν καὶ ὄχι λαξευμένων λίθων. Ὅμως σύμφωνα μετὰ τὸν κ. Π. Θεοχάρη ἡ μέθοδος ἐφαρμόζεται μετὰ ἐπιτυχία καὶ «εἰς γεωλογικὰ ὑλικά, ὅπως λάβας, σταλαγμίτας, μετεωρίτας, σπηλαιοαποθέσεις, ἰζήματα αἰολικῆς προελεύσεως καὶ ὠκεάνεια ἰζήματα». Ἐπίσης, πρὶν ἐφαρμοσθεῖ ἡ μέθοδος τῆς θερμοφωταύγειας στὴν μέτρηση τῶν πυραμίδων, δοκιμάσθηκε στὰ ἤδη χρονολογημένα μετὰ ἄλλες μεθόδους τείχη τῶν Μυκηνῶν. Ἡ παλαιὰ καὶ ἡ νέα χρονολόγηση συμφωνοῦσαν. Ἐπιπλέον τὰ δείγματα ἐλήφθησαν ἀπὸ ἐπτὰ διαφορετικὰ σημεῖα τῆς πυραμίδος τοῦ Ἑλληνικοῦ, καὶ οἱ χρονολογήσεις συμφωνοῦσαν. Ἐπομένως δὲν ὑπάρχει κανένα περιθώριο ἀμφισβήτησής τῆς συγκεκριμένης μεθόδου πέραν τῶν κακῶν προθέσεων.

Εἶδαμε παραπάνω, ὅτι οἱ συγκεκριμένες μετρήσεις ἄφησαν περιθώριο λάθους ± 580 χρόνια γιὰ τὴν ἀρχαιότερη πυραμίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ. Οἱ ἱστορικὲς πληροφορίες, βασισμένες στὸν Ἀπολλόδωρο, στὸν Πανσανία καὶ στὸν Διόδωρο Σικελιώτη, καθὼς καὶ τὰ ἀστρονομικὰ δεδομένα ποὺ ἀναφέρει ὁ Ὅμηρος, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, συμφωνοῦν πλήρως μετὰ τὴν ἐπίσημο χρονολόγηση τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ἂν τὸ περιθώριο λάθους καλυφθεῖ προσθετικά, δηλαδὴ $2720+580 = 3.300$ π.Χ.

γ. ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Ὁ Κ. Κουτρουδέλης στὴν εἰσήγησή του στὸ Διεθνὲς Συνέδριο γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Προϊστορία στὸ Ὀλσταντ τῆς Γερμανίας (9-11/12/94) προβαίνει σὲ ἕναν χρονολογικὸ προσδιορισμὸ τοῦ Τρωικοῦ Πολέμου μετὰ βάση τῆς ἀστρονομικῆς πληροφορίας τοῦ Ὀμήρου («Δαυλός», τ. 158, σελ. 9366). Συγκεκριμένα στὴν Ἰλιάδα (Σ 483-489) ὁ Ὅμηρος περιγράφει τὴν τότε θέση συγκεκριμένων ἀστερισμῶν, ποὺ ἐπιτρέπουν στὸν Κ. Κουτρουδέλη (ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε σύγχρονο ἀστρονόμο) νὰ ἐξαγάγει ἀκριβῶς τὴν χρονολογία διεξαγωγῆς τοῦ πολέμου, ἢ ὁποῖα ἀνάγεται στὴν περίοδο 3078-3087 π.Χ. Ἡ χρονολογία αὐτὴ συμφωνεῖ καὶ μετὰ τῆς ὑπόλοιπης πληροφορίας τοῦ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς ἀστρονομικῆς παρατηρήσεως τοῦ Ἰπάρχου (130 π.Χ.). Ὁ Ἀπολλόδωρος (Βιβλ. Β', κεφ. III, παρ. 1) γράφει, ὅτι «ὁ Βελλερεφόντης ὁ γυῖός τοῦ Γλαύκου [ποῦ ἀνήκει στὴν ἕκτη γενεὰ ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Δευκαλίωνος (Ἀπολλόδωρος, Βιβλ. Α', κεφ. VIII, παρ. 4)] ἦλθε στὸν Προῖτο (στὴν Τίρυνθα) καὶ ἐξαγνίστηκε». Ἀπὸ τοῦ Διομήδους τοῦ Τρωομάχου τῆς 12ης γενεᾶς ἀπὸ Δευκαλίωνος (Ἀπολλ. Α', κεφ. VIII, παρ. 4) μέχρι τοῦ Βελλερεφόντου τῆς 6ης γενεᾶς μεσολάβησαν ἐπτὰ γενεές, δηλαδὴ γύρω στὰ 230 χρόνια (ἂν δώσουμε 35 χρόνια γιὰ τὴν κάθε γενεὰ). Μετὰ τὸ δεδομένο ὅτι ὁ Τρωικὸς Πόλεμος ἔγινε τὸ 3.087 π.Χ. καταλήγουμε στὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Βελλερεφόντης γεννήθηκε τὸ 3.317 περίπου καὶ ἐπομένως ὁ Προῖτος (ὁ ὁποῖος τὸν ἐξάγνισε) θὰ πρέ-

πει νά γεννήθηκε μία γενεά νωρίτερα, δηλαδή τὸ 3.352 π.Χ. περίπου (βλέπε καὶ Κ. Κουτρουβέλη, «*Ἡ προϊστορική κοσμολογία τῶν Ἑλλήνων*», 1993). Σύμφωνα ὁμως μετὸν Πανσανία ἡ πυραμίδα τοῦ Ἄργουσις κτίσθηκε ἐπὶ Προΐτου καὶ Ἀκρισίου, ἐπομένως ἡ ἀνέγερσή της ἔγινε τὸ 3.300 π.Χ. περίπου (βλ. «*Δαυλόν*», τ. 156). Ἡ χρονολόγηση τῆς πυραμίδος στὸ 2.720 π.Χ. μετὰ τὴν μέθοδο τῆς ὀπτικής θερμοφωταύγειας σύμφωνα μετὸν ἀκαδημαϊκὸ κ. Π. Θεοχάρη ἀφήνει περιθώριο λάθους ± 580 χρόνια, τὰ ὁποῖα, ἂν τὰ θέσουμε προσθετικά, μᾶς ὁδηγοῦν στὸ 3.300 π.Χ., δηλαδή στὴν προηγούμενη χρονολόγηση Κουτρουβέλη (μετὰ βάσει τῶν ἀστρονομικῶν πληροφοριῶν τοῦ Ὀμήρου καὶ τῶν ἱστορικῶν πληροφοριῶν τοῦ Ἀπολλοδώρου καὶ τοῦ Πανσανία).

Ἐπίσης σύμφωνα καὶ μετὰ τὰ παραπάνω ὁ Περσεὺς ἦταν ὁ ἐγγονὸς τοῦ Ἀκρισίου (διδύμου ἀδελφοῦ τοῦ Προΐτου, βασιλέως τοῦ Ἄργουσις) καὶ πρέπει νά γεννήθηκε 70 περίπου χρόνια μετὰ τὸν παπποῦ του, δηλ. τὸ 3.285 περίπου. Ὁ Περσεὺς ἦταν κατὰ τὸν Πανσανία («*Κορινθιακά*» 16.3) ὁ ἰδρυτὴς τῶν Μυκηνῶν. Σύμφωνα μετὰ τὴν σύγχρονη ἀρχαιολογικὴ ἐπιστήμη «*ἡ πρώτη οἴκησις τῶν Μυκηνῶν μετὰ βάσει τὰς ἀνασκαφῶν ἀνάγεται εἰς τὴν 3ην χιλιετίαν – ἴσως δὲ καὶ ἐνωρίτερον*» (J. Caskey, *The Early Helladic Period in the Argolid*, «*Hesperia*» 26/1960, σ. 285-303). Ἐπομένως ἡ σύγχρονη χρονολόγηση τῶν Μυκηνῶν καὶ οἱ πληροφορίες τοῦ Πανσανία ἐπιβεβαιώνουν κατὰ προσέγγισιν τὶς προηγούμενες χρονολογήσεις τῆς πυραμίδος τοῦ Ἑλληνικοῦ – καὶ ἡ κατασκευὴ της μετὰ σιγουρίαν πλέον ἀνάγεται στὸ τέλος τῆς 4ης χιλιετίας.

Δ. Ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Ἐχει καλλιεργηθεῖ ἡ ἐσφαλμένη ἀντίληψη, ὅτι ἡ Αἴγυπτος ἦταν γιὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνες τοῦ ἀπωτέρου καὶ ἀπωτάτου παρελθόντος μιὰ χώρα ἀπόμακρη καὶ ξένη πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Οἱ πληροφορίες ὁμως ὅλων τῶν ἀρχαίων συγγραφέων δίνουν τὴν ἀκριβῶς ἀντίθετη εἰκόνα: ἡ χώρα τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια εἶναι πρὸς φορὴν, γνωστὴ καὶ οἰκεία στοὺς Ἕλληνες, ὅσο καὶ οἱ ὑπόλοιπες χώρες τοῦ γειτονικοῦ γεωγραφικοῦ χώρου ὅπως ἡ Ἰλλυρία, ἡ Θράκη, ἡ Καρία, ἡ Λυδία, ἡ Φρυγία καὶ πολὺς ἄλλες. Καὶ στὴν Αἴγυπτο οἱ θεοὶ τῶν Ἑλλήνων βασιλεύουν, παντρεύονται καὶ ἀντιδικοῦν. Μάλιστα ὁ πρῶτος θνητὸς βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ὑπῆρξε ὁ Μηνᾶς (ἡ Mineous ἢ Μίνως), ποὺ σύμφωνα μετὰ τὸν Διόδωρο Σικελιώτη (I, 89, 3) κοντὰ στὴν λίμνη Μοίριδα (τῆς Αἰγύπτου) πρῶτος «*τάφον ἐαυτῷ κατασκευάσας πυραμίδα τετράπλευρον ἐπιστήσαντα καὶ τὸν θαυμαζόμενον λαδύρινθον οἰκοδομήσαι...*» [καὶ τὸν τάφο του, ἀφοῦ κατασκεύασε, ἔστησε ἐπ' αὐτοῦ πυραμίδα τετράπλευρη καὶ οἰκοδόμησε τὸν θαυμαζόμενον λαδύρινθο]. Ἀπὸ τὸν Μίνωα λοιπὸν αὐτὸν τόσο ἡ πυραμίδα ὅσο καὶ ὁ λαδύρινθος (κατεξοχὴν στοιχεῖο τοῦ Μινωικοῦ πολιτισμοῦ) ἔρχονται στὴν Αἴγυπτο.

Ἀκόμη ὁ Περσεὺς, ποὺ γεννήθηκε καὶ ἔζησε τὰ πρῶτα του χρόνια κοντὰ στὴν πυραμίδα τοῦ Ἑλληνικοῦ, τὴν ὁποία ἔκτισαν οἱ δύο παπποῦδες του (ὁ Προΐτος καὶ ὁ Ἀκρισίος), φαίνεται καὶ αὐτὸς κατὰ τὸν Ἀπολλοδώρο (*Βιβλ. Β'*, κεφ. 1) νά ἐπισκέπτεται τὴν Ἀφρική καὶ τὴν Αἰθιοπία. Ὑπάρχουν πλεῖστες ἄλλες περιπτώσεις Ἑλλήνων, ποὺ πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, δηλαδή περὶ τὴν 4η χιλιετία, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἐνωρίτερα ἐπισκέπτονταν τὴν Αἴγυπτο καὶ μετέδιδαν τὸν «*ιερόν λόγον*», ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὴν γνώση. Ὁ Ὀρφεὺς στὰ «*Ἀργοναυτικά*» του (στίχ. 43) γράφει: «*ἥδ' ὅσον Αἰγύπτῳ ἱερόν λόγον ἐξελόχευσα*». Τὸν ἱερόν του λόγον ὁ Ὀρφεὺς δίδαξε στὴν Αἴγυπτο σύμφωνα μετὰ τὸν Διόδωρο Σικελιώτη δύο μετὰ τρεῖς γενεές πρὶν ἀπὸ τὸν Τρωϊκὸ πόλεμο,

δηλ. περί τὸ τέλος τῆς 4ης χιλιετίας.

Ἡ προτεραιότητα τοῦ πολιτισμοῦ τῆς μητροπολιτικῆς Ἑλλάδος ἐπιβεβαιώνεται καὶ ἀπὸ τὸ αἰγυπτιακὸ ἱερατεῖο κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς πλέον χρόνους. Τὰ γραπτὰ ἀρχεῖα τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων περιεῖχαν πληροφορίες γιὰ τὸν προκατακλυσμαῖο Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ καὶ συμφωνοῦσαν στὸ ὅτι ὁ πολιτισμὸς τῆς κυρίως Ἑλλάδος προηγεῖται τοῦ αἰγυπτιακοῦ κατὰ χίλια ἔτη. Στὸν «*Τίμαιον*» τοῦ Πλάτωνος ἕνας Αἰγύπτιος ἱερέας μεταφέρει στὸν Σόλωνα τὰ ἑξῆς ἀποκαλυπτικά (σὲ μετάφραση): «*Τοῦ εἶπε λοιπὸν ὁ ἱερέας: χωρὶς κανένα φθόνον θά σοῦ τὰ διηγηθῶ, Σόλων, πρὸς χάριν σου καὶ πρὸς χάριν τῆς πόλεώς σας, πρὸ πάντων δὲ πρὸς χάριν τῆς θεᾶς (Ἀθηνᾶς), ἡ ὁποία ἀναλαβοῦσα καὶ τὴν ἰδική σας καὶ τὴν ἰδική μας χώρα ἀνέθρεψε καὶ ἐπαίδευσεν, πρώτη ὅμως τὴν ἰδική σας χίλια χρόνια πρὶν (ἀπὸ τὴν ἰδική μας) [...] δάσει τῶν γραπτῶν (ἀρχείων)· γιὰ πολλὰ καὶ μεγάλα ἔργα θανμάζεται ἡ πόλις σας, ξεχωρίζει ὅμως καὶ ὡς πρὸς τὸ μέγεθος καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀρετή· σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὰ γραμμένα (ἀναφέρεται) τὸ πόσο (μεγάλῃ) ἐχθρική δύναμη κατάφερε νὰ ἀποκρούσει (ἡ πόλις σας). Αὕτῃ (ἡ δύναμη), ἀφοῦ ἐξόρμησε ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό, εἰσέβαλε μὲ ἀλαζονεῖα ταυτόχρονα στὴν Εὐρώπῃ καὶ στὴν Ἀσίᾳ [...] κατανικήσασα δὲ (ἡ πόλις σας) τοὺς ἐπιδρομεῖς, ἔστησε τρόπαια καὶ ἐμπόδισε νὰ κατακτηθοῦν ὅσοι δὲν εἶχαν ὑποδουλωθεῖ, ἀπελευθέρωσε δὲ χωρὶς κανένα ἀντάλλαγμα ὅλους ἐμᾶς τοὺς ἄλλους, οἱ ὅποιοι εὕρισκόμεθα (ὑπόδουλοι) μέσα ἀπὸ τίς στήλες τοῦ Ἡρακλέους».*

Ε. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ἀπὸ τὰ παραπάνω ἔγινε κατανοητό, ὅτι ἡ χρονολόγησις τῶν ἐλληνικῶν πυραμίδων μὲ τὴ σύγχρονη μέθοδο τῆς ὀπτικῆς θερμοφωταύγειας ἐπιβεβαιώνει τίς ὑπάρχουσες ἱστορικές πληροφορίες καὶ τὰ ἀστρονομικά δεδομένα τοῦ Ὀμήρου σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ ἀξιοποίησίν τους. Καὶ τὸ ἀντίστροφο: Τὰ ἱστορικά στοιχεῖα ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἀξιοπιστίαν τῆς μεθόδου τῆς ὀπτικῆς θερμοφωταύγειας. Ὅπως ὅποτε τὰ ὑπάρχοντα στοιχεῖα δὲν ἀφήνουν περιθώριο ἀμφισβήτησης τῆς χρονολογίας κατασκευῆς τῶν Ἑλληνικῶν πυραμίδων, καὶ ἐπομένως κάθε ἀμφισβήτηση περιβάλλεται ἀπὸ σκοπιμότητες, τουλάχιστον στὸν βαθμὸ πού δὲν παρεμβάλλει ἄλλες ἱστορικές πληροφορίες καὶ νέα ἐπιστημονικά συμπεράσματα. Ἡ συγκεκριμένη χρονολόγησις ἀποδεικνύει τίς ἐλληνικὲς πυραμίδες ἀρχαιότερες ἀπὸ τίς αἰγυπτιακές, καὶ τὰ ἱστορικά στοιχεῖα πού κατατέθηκαν δείχνουν τὴν καταγωγή τῶν τελευταίων ἀπὸ τίς πρώτες. Ἡ διαπίστωση αὕτη δείχνει τὴν διάχυση τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσης τῶν Ἑλλήνων κατὰ τοὺς προϊστορικοὺς χρόνους πρὸς τὴν Ἀνατολή. Σήμερα, μπροστὰ στὰ νέα δεδομένα, καθίσταται ἀναγκαῖα ἡ ἀναθεώρησις τῆς ἐπίσημης παγκόσμιας ἱστορίας καὶ ἡ χειραφέτησί της ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ δόγματος «Ἐξ Ἀνατολῶν τὸ φῶς». Τὰ ἐπιστημονικά δεδομένα τῶν τελευταίων χρόνων μεταθέτουν τὴν ἀνθρώπινη παρουσία στὴ γῆ καὶ τὴν ἀρχέγονη πορεία της ἀρκετὰ ἑκατομμύρια χρόνια νωρίτερα ἀπὸ τοὺς ὑπολογισμοὺς πού στηρίχθηκαν ἢ ἔμμεσα ἀπέρρευσαν ἀπὸ τὰ δόγματα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Καὶ τὸ κυριώτερο: ἡ αὐγὴ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος χάνεται στὰ δάθη τοῦ προκατακλυσμαίου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ ἐντοπίζεται σήμερα μέσα ἀπὸ τὴν παγκόσμια παρουσία παλαιοανθρωπολογικῶν ἀρχαιολογικῶν, γλωσσικῶν καὶ ἄλλων πολιτισμικῶν καταλοίπων τοῦ πανάρχαιου Ἑλληνισμοῦ.

Παν. Α. Κουβαλάκης

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΟΥΚΟΒΙΣΤΑΣ

‘Ο φασισμός-ρατσισμός του «ιερου μας» βιβλίου

γ. - Προφήτες

“Όσα είδαμε στα προηγούμενα άρθρα (τεύχη 169 και 171) περιέγραφαν πράξεις (φανταστικές ή πραγματικές), που άνεδείκνυν ανθεντικά τις φασιστικές-ρατσιστικές ανηληψεις της Παλαιας Διαθήκης. “Αν όλες αυτές οι φασιστικές - ρατσιστικές ιδέες και πράξεις παρέμεναν μία «ιστορική» καταγραφή χωρίς συνέχεια, πιθανώς και εμείς θα καταγράφαμε (ή και θα μάς αφήναν αδιάφορους), ότι κάποτε ένας λαός έτοι ένήργησε. “Όμως ή Π. Διαθήκη συμπληρώνεται με τα κείμενα των προφητών, που όραματίζονται την έγκαθίδρυσιν της παγκόσμιας κυριαρχίας του ‘Ισραήλ έξ όνόματος του ενός και μοναδικού θεού, που μισεί όλους όσους δέν είναι πιστοί του. «Όράματα», που άκόμα τα διατηρούν ζωντανά και μ’ αυτά προσπαθούν να κινήσουν τα νήματα των σημερινών εξέλιξεων. “Άλλωστε αυτή είναι και ή αίτία, που μάς αναγκάζει ν’ άσχοληθούμε με τα κείμενα της Π. Διαθήκης νά δυνηθούμε νά έρμηνεύσουμε φαινόμενα σημερινά και νά γνωρίσουμε τα ιδεολογήματα έπί των όποιων οι νεώτεροι έξουσιαστές έστηρίχθηκαν. “Όπως τό φαινόμενον του ναζισμού, τό όποιον έδράζεται στο ιδεολόγημα περί «έκλεκτου λαού» («Αριοι» για την περίπτωσιν αυτή).

Έπειδή όμως έγνώριζαν, ότι έμπόδιο στα «όράματά» τους αυτά ήταν τό ‘Ελληνικό Πνεύμα, εύαγγελίζονται και την εξαφάνισιν του έλληνισμού. Για τουτό και θέλουν, ή Κοήτη νά μετατραπή σέ μάνδρα προβάτων, νά περάσουν έν στόματι ρομφαίας τους “Έλληνες και νά γκερμίσουν τ’ άγάλματα και τους δωμούς. Γνωστά αυτά στους αναγνώστες του «Δαυλού», όπως και άρκετά άπό τα μισελληνικά κείμενα των προφητών. “Όπως γνωστές είναι οι άνθελληνικές ένέργειες του περιούσιου λαού (βλ. «Δαυλόν», τ. 167). Εύκαιρία είναι με τό σημερινό άρθρο νά παραθέσουμε μερικά άκόμη χωρία προφητικών κειμένων, άποφεύγοντας τά πλέον γνωστά.

Και άρχίζουμε άπό τόν προφήτη Σοφονία. Στο Β’ κεφάλαιον γράφει: «“Ηκουσα όνειδιζόντες Μωάβ και κονδυλισμούς νιών ‘Αμμών, έν οις όνειδίζον τόν λαόν μου και έμεγαλύνοντο έπί τά όριά μου, διά τουτό ζω έγώ, λέγει Κύριος των δυνάμεων ό Θεός ‘Ισραήλ, διότι Μωάβ ως Σόδομα έσται και νιοί ‘Αμμών ως Γόμορα, και Δαμασκός εκλελεμμένη ως θημωνία άλωνος και ήφανισμένη εις τόν αιώνα· και οι κατάλοιποι λαού μου διαρπώνται αυτούς και οι κατάλοιποι έθνους μου κληρονομήσουσιν αυτούς. αυτή αυτοίς αντί της ύδρεως αυτών, διότι όνειδίσαν και έμεγαλύνθησαν έπί τόν Κύριον τόν παντοκράτορα· επιφανήσεται Κύριος έπ’ αυτούς και έξολοθρεύσει πάντας τους θεούς των έθνών της γής, και προσκνήσουσιν αυτώ έκαστος έκ του τόπου αυτού, πάσαι αί νήσοι των έθνών. Και ύμεις, Αιθίοπες, τραυματίαι ρομφαίας μου έστέ. και εκτενεί την χείρα αυτού έπί δορυάιν και άπολεί τόν ‘Ασσύριον και θήσει την Νινευι εις άφανισμόν άνδρον ως έρημον. και νεμήσονται έν μέσω αυτής ποίμνια και πάντα τά θηρία της γής, και χαμαιλέοντες και έχινοι έν τοίς φατνώμασιν αυτής κοιτασθήσονται, και θηρία φωνήσει έν τοίς διορύγμασιν αυτής και κόρακες έν τοίς πυλώσιν αυτής, διότι κέδρος τό άνάστημα αυτής. αυτή ή πόλις ή φανλίστρια, ή κατοικοῦσα έπ’ έλπίδι, ή λέγουσα έν καρδιά αυτής· έγώ είμι, και οὐκ έστι μετ’ έμέ έτι. πώς έγεννήθη εις άφανισμόν νομή θηρίων· πās ό διαπορενόμενος δι’ αυτής εύριεί και κινήσει τās χείρας αυτού» (8 έως τέλος).

‘Αποκαλυπτικά για τους στόχους του Γιαχδέ. Δέν πρέπει νά μάς παραούρη, ότι αναφέρονται σέ συγκεκριμένες πόλεις. Τα σχέδιά τους δέν σταματούν εκεί· τό ότι αναφέρονται σίς γειτονικές τους πόλεις, τό κάνουν, διότι αυτές έγνώριζαν, αυτούς τους λαούς και όσους είχαν άποικίσει την Παλαιστίνη. “Άλλωστε τό «όράμα» τους είναι όλοκάθαρο: «επιφανήσεται Κύριος έπ’ αυτούς και έξολοθρεύσει πάντας τους θεούς των έθνών της γής...». Είχαν άκούσει, ότι ύπήρχαν κι άλλοι λαοί στη γή· δέν τους έγνώριζαν, για νά τους όνομάσουν κι έτσι τους αναφέρουν γε-

νικά και άόριστα. Τό τί θά συμῆ μᾶς τό περιγράφουν πολὺ παραστατικά: «καὶ νεμήσονται ἐν μέσῳ αὐτῆς ποίμνια καὶ πάντα τὰ θηρία τῆς γῆς...». Τό ὅτι τὰ θηρία θά κατασπαράξουν τὰ ποίμνια, λίγο τοὺς ἐνδιαφέρει· ἀρκεῖ νὰ μὴ μείνῃ τίποτε ὀρθιο, κανεῖς ζωντανός. Οἱ 12.000 ἀπὸ κάθε φυλὴ τοῦ Ἰσραὴλ (σύνολον 144.000), ποὺ θά διασωθοῦν (ἡ Ἀποκάλυψις ὀνομάζει τὶς φυλὲς μία-μία), πρέπει νὰ περάσουν καλά. Γι' αὐτὴν τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως ὁμιλεῖ ὁ Σοφονίας ἀπὸ τὸ Α' κεφάλαιον: «Εὐλαθεῖσθε ἀπὸ προσώπου Κυρίου τοῦ Θεοῦ, διότι ἐγγὺς ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ὅτι ἡτοίμακε Κύριος τὴν θυσίαν αὐτοῦ, καὶ ἡγίασε τοὺς κλητοὺς αὐτοῦ. καὶ ἔσται ἐν ἡμέρᾳ θυσίας Κυρίου καὶ ἐκδικήσω ἐπὶ τοὺς ἀρχοντας καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ βασιλέως καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἐνδεδυμένους ἐνδύματα ἀλλότρια...» (7-9). Ἄν λοιπὸν ἀπορούσατε, ποῦ τὸ ἦρε γραμμένο ὁ Σωζομενός κι ἔλεγε, ὅτι ἐφονεύοντο ὅσοι ἔφεραν ἐλληνικὴ ἐνδυμασία, τὸ παραπάνω ἀπόσπασμα τῶν «ὀραμάτων» τοῦ προφήτη Σοφονία εἶναι διαφωτιστικό.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀγγαῖος, ποὺ ἔγραψε μία σελίδα καὶ κάτι, δὲν παραλείπει ν' ἀναφερθῇ στὴν ἡμέρα ἐκείνη. «Καὶ ἐγένετο λόγος Κυρίου ἐκ δευτέρου πρὸς Ἀγγαῖον τὸν προφήτην τετραδί καὶ εἰκάδι τοῦ μηνὸς λέγων· εἶπον πρὸς Ζοροβάβελ τὸν τοῦ Σαλαθιήλ ἐκ φυλῆς Ἰούδα λέγων· ἐγὼ σείω τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν καὶ καταστρέφω θρόνους βασιλείων τῶν ἐθνῶν. καὶ καταστρέψω ἄρματα καὶ ἀναβάτας, καὶ καταδύσονται ἵπποι καὶ ἀναβάται αὐτῶν, ἕκαστος ἐν ρομφαίᾳ πρὸς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, λήψομαί σε Ζοροβάβελ τὸν τοῦ Σαλαθιήλ, τὸν δοῦλόν μου, λέγει Κύριος, καὶ θήσομαί σε ὡς σφραγίδα, διότι σὲ ἀρέτισα, λέγει Κύριος παντοκράτωρ» (B, 20 ἕως τέλος). Ἔτσι ἐσχέδιασε ὁ Γιαχδέ, νὰ ἔχουμε στὸ κεφάλι μας ἕναν Ζοροβάβελ τοῦ Σαλαθιήλ. Διότι: «ὁ δὲ Κύριος ἐκ Σιών ἀνακεκράξεται καὶ ἐξ Ἱερουσαλὴμ δώσει φωνὴν αὐτοῦ, καὶ σεισθήσεται ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ...» (Ἰωήλ, Δ, 16). Διότι ὁ Γιαχδέ τοῦ Ἰωήλ μᾶς τὸ γνωστοποιεῖ: «καὶ ἐπιγνώσεσθε ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσραὴλ ἐγὼ εἰμι, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἔτι πλην ἐμοῦ, καὶ οὐ μὴ κατασχυνθῶσιν ἔτι ὁ λαὸς μου εἰς τὸν αἰῶνα» (B, 27). Καὶ τότε: «Σαλπιάσατε σάλπιγγι ἐν Σιών, κηρύξατε ἐν ὄρει ἀγίῳ μου, καὶ συγχυθήτωσαν πάντες οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν, διότι πάρεστιν ἡμέρα Κυρίου, ὅτι ἐγγὺς, ἡμέρα σκότους καὶ γνόφου, ἡμέρα νεφέλης καὶ ὀμίχλης. ὡς ὄρθρος χυθήσεται ἐπὶ τὰ ὄρη λαὸς πολλὸς καὶ ἰσχυρός· ὅμοιος αὐτῷ οὐ γέγονεν ἀπὸ τοῦ αἰῶνος καὶ μετ' αὐτὸν οὐ πρόσθεσται ἕως ἐτῶν εἰς γενεάς γενεῶν. τὰ ἐμπροσθεν αὐτοῦ πῦρ ἀναλίσκον, καὶ τὰ ὀπίσω αὐτοῦ ἀναπληρὸν φλόξ· ὡς παράδεισος τρυφῆς ἡ γῆ πρὸ προσώπου αὐτοῦ καὶ τὰ ὀπίσθεν αὐτοῦ πεδῖον ἀφανισμοῦ, καὶ ἀνασφύζομενος οὐκ ἔσται αὐτῷ» (Ἰωήλ, B, 1-4).

Τελικὰ αὐτὰ εἶναι τὰ «ὄνειρά» τους: νὰ σπεύρουν ἀφανισμόν στὸ πέρασμά τους καὶ νὰ σκορπίσουν τὸν θάνατον. Καὶ ὁ τρόπος τους, αὐτὸς ποὺ ἀρμόζει σὲ βαρβάρους: «ὄψεται Ἀσκάλων καὶ φοδηθήσεται, καὶ Γάζα καὶ ὀδυνηθήσεται σφόδρα, καὶ Ἀκκάρων, ὅτι ἠσχύνθη ἐπὶ τῷ παρπτῳ αὐτῆς· καὶ ἀπολείται βασιλεὺς ἐκ Γάζης, καὶ Ἀσκάλων οὐ μὴ κατοικηθῇ. καὶ κατοικήσουσιν ἀλλογενεῖς ἐν Ἀζώτῳ, καὶ καθελῶ ὕβριν ἀλλοφύλων. καὶ ἐξαρῶ τὸ αἷμα αὐτῶν ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν καὶ τὰ ὀδελύγματα αὐτῶν ἐκ μέσου ὀδόντων αὐτῶν, καὶ ὑπολειφθήσεται καὶ οὗτος τῷ Θεῷ ἡμῶν καὶ ἔσονται ὡς χιλιάρχος ἐν Ἰούδα καὶ Ἀκκάρων ὡς ὁ Ἰεδουσαῖος· καὶ ὑποστήσομαι τῷ οἴκῳ μου ἀνάστημα τοῦ μὴ διαπορεύεσθαι μηδὲ ἀνακάμπειν, καὶ οὐ μὴ ἐπέλθῃ ἐπ' αὐτοὺς οὐκέντι ἐξελαύνων, διότι νῦν ἑώρακα ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς μου» (Ζαχαρίας, Θ', 5-9).

Ἐντύπωσιν προκαλεῖ ἡ φρικαλεότητα τῶν ἐνεργειῶν, ποὺ μᾶς παραπέμπουν σὲ πράξεις μὴ κοινωνικῶν ὄντων. Ἄν ὅμως μὲ προσοχὴ διαβάσουμε τὴν Π. Διαθήκην, τὸ «μὴ κοινωνικῶν ὄντων» εὐκολὰ δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ· δὲν ὑπῆρξε ποτὲ φυλετικὴ συγγένεια μεταξὺ τῶν Ἑβραίων, ὥστε νὰ συμπεῖξουν ὀργανωμένη κοινωνία μὲ κοινὰ χαρακτηριστικά. Κατ' ἀρχὴν οἱ ἴδιοι θέλουν νὰ λέγονται «Σημίτες». Μὰ ἂν δεχθούμε, ὅτι οἱ Σημίτες κατάγονται ἀπὸ τὸν Σὴμ καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἐπῆραν τὸ ὄνομά τους, τότε μένουσι οἱ ἄλλοι δύο γυιοὶ τοῦ Νῶε, ὁ Χάμ καὶ ὁ Ἰάφεθ. Ἄρα ἡ πολυφυλετικότητά τους ξεκινᾷ ἀπὸ ἐκεῖ. Ἐξ ἄλλου καὶ στὸ διβλίο «Ἐσθήρ» περιγράφεται χαρακτηριστικὰ στὸ Γ κεφάλαιο, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ἦταν διάσπαρτοι στὰ 127 κράτη τοῦ βασιλείου, ἀπὸ τὴν Ἰνδικὴν ἕως τὴν Ἰδουμαίαν. Ἡ δὲ χρῆσις τοῦ ὀνόματος «Σημίται» ἐπελέγη ἀκριβῶς,

για νὰ ἐπιφέρουν σύγχυσιν καὶ νὰ ἐκμεταλλεύωνται τὴν ἱστορίαν τῶν ἄλλων, ὅπως συμβαίνει με τοὺς Φοῖνικες ἢ τὴν γέννησιν τοῦ Ἀβραάμ στὴν Οὐρ, ὅπου τὴν ἐτοποθέτησαν, γιὰ νὰ ἔχουν ὑαθιεῖς ἱστορικές ρίζες. Ἀλλωστε οἱ διαρκεῖς ἀναφορὲς στὴν ἐγκατάλειψιν τῆς πίστεως πρὸς τὸν Γιαχβὲ μᾶς προβληματίζουν, ἂν πρόκειται γιὰ πραγματικές ἀποστασίες ἢ πρόκειται γιὰ ἐπιβολὴ τῆς πίστεως αὐτῆς σὲ γηγενεῖς μὲ τίς ὑποτιθέμενες θεϊκὲς τιμωρίες. Πιὸ πιθανὸν εἶναι, νὰ περιγράφονται πράξεις ληστρικές, ὅπως τὸ εἶδαμε στὸ πρῶτο ἄρθρο («Δαυλός», τ. 169), ποὺ κύριο σκοπὸ εἶχαν τὴν συλλογὴ λαφύρων καὶ τὴν φύλαξίν τους σ' ἓνα κεντρικὸ θησαυροφυλάκιο. Τὸ μόνον ποὺ ἔδενε τοὺς πολυφυλετικούς Ἑβραίους ἦταν ὁ θεὸς τους, ποὺ τὸν ἔπλασαν ρατσιστῇ, ἐκδικητικῇ, ζηλιάρῃ, αἰμοδιψῇ καὶ ἀρπαγῇ· μὴ λησμονοῦμε, ὅτι τὸ κεντρικὸ τους θησαυροφυλάκιο ἦταν ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου, ὅπου συνελέγετο καὶ ἐφυλάσσετο κάθε πολύτιμο μέταλλο. Καὶ σὰν νομαδικὲς ὁμάδες ἤθελαν νὰ καταστρέψουν κάθε ὠργανωμένη κοινωνία. Καὶ ὅπως εἶδαμε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα χωρία ποὺ παραθέσαμε, οἱ Ἑβραῖοι ἀντεμετώπισαν τοὺς ὄνειδισμούς τῶν Μωαβιτῶν καὶ ἐπεθυμοῦσαν νὰ τοὺς καταστρέψουν μαζὶ με τοὺς υἱοὺς Ἀμμὼν, καὶ τὴν Δαμασκὸν, διότι ἐμεγαλύνθησαν ἐπὶ τὸν Κύριον. Τὴν δὲ Νινευί, ἐπειδὴ ἔγινε ὑψηλὴ ὡς κέδρος. Ὅλα ἔπρεπε νὰ βουλιάξουν στὸ ἐπίπεδο τῆς βαρβαρότητας. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴν ἔχουν ὄνειρο νὰ καταστρέψουν τοὺς Ἕλληνας, τοὺς θεράποντες τῆς ἐπιστήμης καὶ τοὺς φορεῖς τοῦ πολιτισμοῦ;

Γι' αὐτὸ: «*Ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται πᾶς τόπος διανοιγόμενος τῷ οἴκῳ Δαυὶδ καὶ τοῖς κατοικοῦσιν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν μετακίνησιν καὶ εἰς τὸν χωρισμόν. καὶ ἔσται ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, λέγει Κύριος Σαβαώθ, ἐξολοθρεύσω τὰ ὀνόματα τῶν εἰδώλων ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ οὐκ ἔτι αὐτῶν ἔσται μνηεῖα· καὶ τοὺς ψευδοπροφήτας καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον ἐξαρώ ἀπὸ τῆς γῆς*» (Ζαχαρίας, ΙΓ', 1-3). Ἐδὼ ἀναζητήσετε τὴν ἰδεολογικὴ κολυμβήθρα τοῦ «ἐς ἑδαφος φέρειν». Στὴν ὑλοποίησιν αὐτοῦ τοῦ ὁράματος ἐστηρίχθηκε ἡ ἰσοπέδωσις ναῶν, γυμναστηρίων, σταδίων, θεάτρων, ἡ πυρπολήσις βιβλιοθηκῶν, ἡ ἀνάτωσις φιλοσόφων, μὰ καὶ ἡ γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων. Τὸ βαθὺ δὲ μίσος τοῦ ἐκδηλώνεται στὸν Ζαχαρία, στὸ ΙΑ' κεφάλαιον (15 ἕως τέλος), ποὺ παρατίθεται χωρὶς σχολιασμό, γιὰ τὴν φρίκη ποὺ προκαλεῖ: «*Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· ἔτι λάθε σσαντὴ σκενὴ ποιμενικὰ ποιμένος ἀπείρου, διότι ἰδοὺ ἐγὼ ἐξεγείρω ποιμένα ἐπὶ τὴν γῆν· τὸ ἐκλιπάνον οὐ μὴ ἐπισκέψηται καὶ τὸ ἐσκορπισμένον οὐ μὴ ζητήσῃ καὶ τὸ συντετριμμένον οὐ μὴ ἰάσῃται καὶ τὸ ὀλόκληρον οὐ μὴ κατευθύνῃ καὶ τὰ κρέα τῶν ἐκλεκτῶν καταφάγεται καὶ τοὺς ἀστραγάλους αὐτῶν ἐκστρέψει. ὦ οἱ ποιμαίνοντες τὰ μάταια καὶ οἱ καταλελοιπότες τὰ πρόβατα, μάχαιρα ἐπὶ τοὺς θραχίοντας αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τὸν ὀφθαλμὸν τὸν δεξιὸν αὐτοῦ· ὁ θραχίων αὐτοῦ ξηραίνόμενος ξηρανθήσεται, καὶ ὁ ὀφθαλμὸς ὁ δεξιὸς αὐτοῦ ἐκτυφλούμενος ἐκτυφλωθήσεται*».

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὅς ἀφήσουμε νὰ αἰωρῇται ἓνα ἐρωτηματικόν: Ἐργαζομένην ποὺ θὰ μᾶς καταφάγῃ τὰ κρέατα καὶ θὰ μᾶς ἐκστρέψῃ τοὺς ἀστραγάλους τὸν ἔχει ἀποστείλει; Πάντως τὸ τί μᾶς περιμένει εἶναι γραμμένο στὴν Π. Διαθήκῃ. «*Διότι ἰδοὺ ἡμέρα Κυρίου ἔρχεται καιομένη ὡς κλίμακος καὶ φλέξει αὐτούς, καὶ ἔσονται πάντες οἱ ἀλλογενεῖς καὶ πάντες οἱ ποιοῦντες ἄνομα καλὰμ, καὶ ἀνάψει αὐτούς ἡ ἡμέρα ἡ ἐρχομένη, λέγει Κύριος παντοκράτωρ, καὶ οὐ μὴ ὑπολειφθῇ ἐξ αὐτῶν ρίζα οὐδὲ κλῆμα. καὶ ἀνατελεῖ ἡμῖν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά μου ἡλιος δικαιοσύνης καὶ ἴασις ἐν ταῖς πτέρυξιν αὐτοῦ, καὶ ἐξελεύσεσθε καὶ σκιρτήσετε ὡς μοσχάρια ἐκ δεσμῶν ἀνείμμενα. καὶ καταπατήσετε ἀνόμους, διότι ἔσονται σποδὸς ὑποκάτω τῶν ποδῶν ἡμῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἣ ἐγὼ ποιῶ, λέγει Κύριος παντοκράτωρ*» (Μαλαχίας, Δ, 1-4). Δὲν ἀλλάζει τὸ πνεῦμα· ὅλοι οἱ προφῆτες τὰ ἴδια προαναγγέλλουν. Ὅλοι προφητεύουν τὴν ὑποδοῦλωσιν τῶν ἄλλων λαῶν. ποὺ τολμοῦν νὰ μὴ προσκυνοῦν τὸ Γιαχβὲ. Ὁ τρομερὸς Ἡσαΐας ἀρχίζει στὸ ΙΔ' κεφάλαιον: «*Καὶ ἐλέησει Κύριος τὸν Ἰακώβ καὶ ἐκλέξεται ἔτι τὸν Ἰσραὴλ, καὶ ὁ γειῶρος προστεθήσεται πρὸς αὐτούς καὶ προστεθήσεται πρὸς τὸν οἶκον Ἰακώβ, καὶ λήψονται αὐτοὺς ἔθνη καὶ εἰσάξουσιν εἰς τὸν τόπον αὐτῶν, καὶ κατακληρονομήσουσι καὶ πληθυνθήσονται ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Θεοῦ εἰς δούλους καὶ δούλας...*» (1-3).

Ἀλήθεια, εὐρίσκεται κάποιος σὲ ἀπορία γιὰ τὸ ποῖα κείμενα τοῦ Ἡσαΐα δύναται νὰ παρα-

λείψη καὶ σὲ ποίαν ἔκτασιν νὰ ἀναφερθῇ σ' αὐτά, γιὰ νὰ ἀποδείξῃ τοῦ λόγου τὸ ἀληθές. Στὴν συνέχεια παρατίθενται μερικά ἀκόμη ἀποσπάσματα, πού ὑποδηλώνουν τὶς φασιστικὲς-ρατσιστικὲς ἀντιλήψεις, πού πάνω τους ἔχουν στηριχθῇ ὅλα τὰ σημερινὰ «μοντέλλα» τοῦ φασισμού-ρατσισμού καὶ πού ὑπουλα καὶ συκοφαντικά τὰ ἀποδίδουν σὲ ἄλλους, ἀντιστρέφοντας τὴν ἀλήθεια κατὰ τὴν προσφιλή τους συνήθεια οἱ κάθε λογῆς ἐξουσιαστές. «Κύριος Σαβαώθ ἐδουλεύσατο παραλῦσαι πᾶσαν τὴν ὕβριν τῶν ἐνδόξων καὶ ἀτιμάσαι πᾶν ἐνδοξὸν ἐπὶ τῆς γῆς» (ΚΓ', 9). Τὸ ἴδιο σύμπλεγμα τοὺς ἀκολουθεῖ πάντα· ἡ ζήλεια ἐναντίον τῶν λαῶν πού ἔχουν ἱστορία καὶ ἐδημιούργησαν πολιτισμόν. Ἀρχίζει δὲ τὸ ΚΔ' κεφάλαιον: «Ἴδου Κύριος καταφθереῖ τὴν οἰκουμένην καὶ ἐρημώσει αὐτὴν καὶ ἀνακαλύψει τὸ πρόσωπον αὐτῆς καὶ διασπερεῖ τοὺς ἐνοικοῦντας ἐν αὐτῇ». Διότι: «γιὰ τοῦτο ἀρὰ ἔδεται τὴν γῆν, ὅτι ἡμάρτησαν οἱ κατοικοῦντες αὐτὴν» διὰ τοῦτο πτωχοὶ ἔσονται οἱ ἐνοικοῦντες ἐν τῇ γῇ, καταλειφθήσονται ἄνθρωποι ὀλίγοι».

Τὸ πόσοι θὰ ἐπιδιώσουν τὸ ἀναφέραμε πιὸ πάνω· περιγράφεται λεπτομερῶς στὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννη. Καὶ τελειώνει τὸ ΚΔ' κεφάλαιον: «καὶ ἐπάξει ὁ Θεὸς ἐπὶ τὸν κόσμον τοῦ οὐρανοῦ τὴν χεῖρα καὶ ἐπὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς· καὶ συνάξουσιν καὶ ἀποκλείσουσιν εἰς ὄχρωμα καὶ εἰς δεσμοτήριον, διὰ πολλῶν γενεῶν ἐπισκοπῇ ἔσται αὐτῶν. καὶ ταχῆσεται ἡ πλίνθος, καὶ πεσεῖται τὸ τεῖχος, ὅτι βασιλεύσει Κύριος ἐν Σιών καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐνώπιον τῶν πρεσβυτέρων δοξασθήσεται». Μὴ σὰς κάνει ἐντύπωσιν, πού ὁμιλοῦν συνέχεια γιὰ πλίνθους ἢ πού καταφέρονται ἐναντίον τῶν ἀγαλμάτων· δὲν ἔχουμε οὔτε ἓνα ἐβραϊκὸ ἀρχαιολογικὸ εὔρημα, οὔτε καὶ ὄστρακα ψημένου πηλοῦ.

«Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτῆσαι ἡμᾶς, Κύριε, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν. οἱ δὲ νεκροὶ ζῶν οὐ μὴ ἴδωσιν, οὐδὲ ἱατροὶ οὐ μὴ ἀναστήσουσιν διὰ τοῦτο ἐπήγαγες καὶ ἀπώλεσας καὶ ἥρας πᾶν ἄρσεν αὐτῶν. πρόσθετες αὐτοῖς κακὰ, Κύριε, πρόσθετες κακὰ τοῖς ἐνδόξοις τῆς γῆς» (Ἡσαΐας, ΚΣΤ', 13-16). Καὶ καταλήγει: «Ἴδου γὰρ Κύριος ἀπὸ τοῦ ἁγίου ἐπάγει τὴν ὀργὴν ἐπὶ τοὺς ἐνοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἀνακαλύψει ἡ γῆ τὸ αἷμα αὐτῆς καὶ οὐ κατακαλύψει τοὺς ἀνηρημένους ἐπ' αὐτῆς». Καί, γιὰ νὰ τελειώνουμε μὲ τὸν Ἡσαΐαν, παραθέτομε τὸ πιὸ κάτω ἀπόσπασμα: «Προσαγάγετε, ἔθνη, καὶ ἀκούσατε, ἄρχοντες. ἀκουσάτω ἡ γῆ καὶ οἱ ἐν αὐτῇ, ἡ οἰκουμένη καὶ ὁ λαὸς ὁ ἐν αὐτῇ. διότι θυμὸς Κυρίου ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη καὶ ὀργὴ ἐπὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν τοῦ ἀπολέσαι αὐτοὺς καὶ παραδοῦναι αὐτοὺς εἰς σφαγὴν. οἱ δὲ τραυματαῖα αὐτῶν ριψήσονται, καὶ οἱ νεκροί, καὶ ἀναδῆσεται αὐτῶν ἡ ὁσμὴ, καὶ θραχῆσεται τὰ ὄρη ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτῶν». Τόσο αἷμα θέλουν νὰ χυθῇ, νὰ κοκκινίσουν τὰ ὄρη· καὶ νὰ ἐπισωρευθοῦν κακὰ στοὺς ἐνδοξούς. Ἐνῶ ὁ Ἱερεμίας γράφει στὸ ΚΘ' κεφάλαιον (1-5), πού ἐπιγράφεται «Ἐπὶ τοὺς ἄλλοφύλους»: «Τάδε λέγει Κύριος· ἴδου ὕδατα ἀναβαίνει ἀπὸ βορρᾶ· καὶ ἔσται εἰς χεμάρρους κατακλύζοντα καὶ κατακλύσει γῆν καὶ τὸ πλῆρωμα αὐτῆς, πόλιν καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ· καὶ κεκραῖονται οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλαλάξουσιν ἅπαντες οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν. ἀπὸ φωνῆς ὀρμῆς αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν ὀπλῶν τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ ἀπὸ σεισμοῦ τῶν ἀρμάτων αὐτοῦ, ἤχων τροχῶν αὐτοῦ. οὐκ ἐπέστρεψαν πατέρες ἐφ' υἱοὺς αὐτῶν ἀπὸ ἐκλύσεως χειρῶν αὐτῶν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐπερχομένῃ τοῦ ἀπολέσαι πάντας τοὺς ἄλλοφύλους».

Ἐδῶ τελειώνει ἡ σειρά τῶν ἄρθρων, μὲ τὰ ὁποῖα ἐξετάσαμε τὴν γέννησιν καὶ τὴν ἰδεολογικὴν «νομιμοποίησιν» ἀνὰ τοὺς αἰῶνας τοῦ φασισμού-ρατσισμού – ἔννοιες ἀγνωστες στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα. Ἄν ὅμως ἡ προσπάθεια σταματήσῃ ἐδῶ, θὰ ἔχῃ ἀτελὲς ἀποτέλεσμα. Ἦδη μὲ τὸ ἄρθρον «Ἀντισιωνισμὸς ἢ Ἀνθελληνισμός;» (τεύχος 167) ἐθίξαμε τίς ἐπενέργειες τοῦ ἰδεολογήματος στὴν διαδρομὴ τῆς ἱστορίας. Μὲ τὴν ἀνάλυσιν τοῦ φαινομένου τοῦ φασισμού-ρατσισμού στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων καὶ στίς σημερινές του ἐκφράσεις πιστεύουμε, ὅτι τελικὰ θὰ ἔχουμε τὴν σφαιρικὴ καὶ ἐνδελεχῇ ἐξέτασίν του· γιὰ νὰ σταματήσῃ ἐπὶ τέλους ἡ συκοφαντία καὶ ἡ διαστρέβλωση ἐκ μέρους τῶν «δορᾶτων» ἐκείνων, πού ταυτίζουν τὴν ἀρχαία Ἑλλάδα μὲ τὸν ρατσισμό καὶ ἀποκαλοῦν ὅσους ἐρευνοῦν τὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ «φασίστες»· γιὰ νὰ λάμψῃ ἡ ἀλήθεια, καὶ νὰ δικαιωθῇ τὸ πάθος γι' αὐτὴν, πού διέκρινε τοὺς ἀρχαίους προγόνους μας, τὰ ἀθῶα αὐτὰ θύματα τῆς βαρβαρότητας καὶ τῆς ἐξουσιαστικῆς παράνοιας τῶν «ἐερῶν» «μας» διβλίων.

κ. Ἰεζεκιήλ

“Ενας προφήτης, μὰ τί προφήτης. Σκέτος καρπαζοεισπράκτορας. Γιατί κάπως ἔτσι ἀρχίζει καὶ ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ προπάτορά «μας». Ἐκεῖ πὸν βρισκότανε λοιπὸν στὸν ποταμὸ Χεδάρ, «ἔγινε ρητῶς λόγος Κυρίου πρὸς τὸν Ἰεζεκιήλ, υἱὸν τοῦ Βουζεῖ, τὸν ἱερέα, ἐν τῇ γῇ τῶν Χαλδαίων παρὰ τὸν ποταμὸν Χεδάρ, καὶ ἐκεῖ ἐστάθη ἡ χεὶρ τοῦ Κυρίου ἐπ’ αὐτὸν» (Ἰεζεκ. α’ 3). Φάπ! τοῦρριξε τὴν πρώτη σφαλιάρια ὁ Γιαχβέ. Εἶχε καὶ πολὺ ἥλιο ἐκεῖ κάτω στὸν Χεδάρ, εἶχε ζαδλακωθῇ ὁ προπάτοράς «μας» αὐτός, καὶ ὁ Γιαχβέ τὸν ἐπανεφέρε στὴν τάξη. Ἀνοίγει τὰ μάτια του λοιπὸν, καὶ τί νὰ δῇ: «Καὶ εἶδον καὶ ἰδού, ἀνεμοστρόβιλος ἤρχετο ἀπὸ βορρᾶ, νέφος μέγα, καὶ πῦρ συστρεφόμενον· περίξ δὲ τούτου λάμπεις, καὶ ἐκ μέσου αὐτοῦ ἐφαίνετο ὡς ὄψις ἡλέκτρον, ἐκ μέσου τοῦ πυρός» (Ἰεζ. α’ 4). Τὸ παράκανε πιά ὁ Γιαχβέ. Μόνο οὐφο δὲν εἶχε γίνεи, καὶ ἔγινε. Γύρναγε γύρω-γύρω καὶ πέταγε φωτιές. Γιατί «αὕτη ἦτο ἡ θέα τοῦ ὁμοιώματος τῆς δόξης τοῦ Κυρίου. Καὶ ὅτε εἶδον, ἔπεσον ἐπὶ προσώπων μου, καὶ ἤκουσα φωνὴν λαλοῦντος. Καὶ εἶπε πρὸς ἐμέ: Υἱὲ ἀνθρώπου, στήθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου, καὶ θέλω λαλήσει πρὸς σέ» (Ἰεζ. α’, β’ 44-45). Καὶ κατὰ τὸ λαϊκώτερον: «Σήκω βρε ὀρθιος, κοτζάμ Γιαχβέ ἦρθε νὰ σοῦ μιλήσῃ, καὶ σὺ ἀκόμα ξάπλα εἶσαι;»

Καὶ τότε τοῦ λέει: «ἄνοιξον τὸ στόμα σου, καὶ φάγε τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐγὼ δίδω εἰς σέ. Καὶ εἶδον καὶ ἰδού χεὶρ ἐξηπλωμένη πρὸς ἐμέ, καὶ ἰδού ἐν αὐτῇ τόμος διβλίου. Καὶ ἐξετύλιξεν αὐτὸν ἐνώπιόν μου· καὶ ἦτο γεγραμμένος ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν» (Ἰεζ. β’ 8, 9, 10). Φοντανάκια περίμενε ὁ προπάτορας νὰ τὸν ταῖσῃ ὁ Γιαχβέ, κι αὐτὸς τοῦφερε διβλίο, καὶ σὲ περιτύλιγμα μὲ κορδελλίτσα κατσαρωτὴ τοῦ ζαχαροπλαστείου ἀπὸ πάνω. Γιαχβέ μου, δὲν κάνεις οὔτε γιὰ ζαχαροπλάστης. Τοῦπεσε στὰ χέρια ἓνα διβλίο, καὶ δὲν ἤξερε, τί νὰ τὸ κάνῃ. Νόμιζε πὼς τρώγεται. Ἦθελε ὅμως κι ἓνα πειραματόζωο, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ, ἂν τρώγεται, καὶ βρῆκε εὐκαιρο τὸν προπάτορα. Τέτοιο κορόιδο ποῦ θὰ τὸ ξανάβρῃς; «Καὶ ἤνοιξα τὸ στόμα μου καὶ μὲ ἐψώμισε τὸν τόμον ἐκεῖνον» (Ἰεζ. γ’ 2). Τοῦ τὸν ἔσπρωξε γιὰ τὰ καλὰ τὸν τόμο μέσ’ στὸ στόμα καὶ τοῦ λέει: «Υἱὲ ἀνθρώπου, ὡς φάγῃ ἡ κοιλία σου, καὶ ὡς ἐμπλησθῶσι τὰ ἐντόσθιά σου ἀπὸ τοῦ τόμου, τὸν ὁποῖον ἐγὼ δίδω εἰς σέ» (Ἰεζ. γ’ 3). Καὶ κάθισε πιὸ κεῖ ὁ Γιαχβέ καὶ τὸν παρατηροῦσε. Τρώγεται, δὲν τρώγεται. Περίμενε νὰ δῇ τίς ἀντιδράσεις τοῦ προπάτορα. Καὶ αὐτὸς ἀπάντησε: «Καὶ ἔφαγον, καὶ ἔγεινεν ἐν τῷ στόματί μου ὡς μέλι ὑπὸ τῆς γλυκύτητος» (Ἰεζ. γ’ 3). Πάει, τὴν ψώνισε ἐντελῶς. Αὐτουνοῦ καὶ σκ...νὰ τοῦ δώσης, πάλι γλυκὰ θὰ τὰ βρεῖ. Τέλειος γευσιγνώστης. Τέτοιον ζήτηγε ὁ Γιαχβέ.

Ἔτσι, ἀφοῦ τὸν βρῆκε, ἦταν νὰ τὸν ἀφήσῃ; Προχωράει λοιπὸν στοῦ ἐπόμενου δοκιμαστικοῦ τέστ, εἶχε πάρει φόρα, βλέπετε, καὶ τοῦ λέει: «καὶ σὺ λάβε εἰς σεαυτὸν σῖτον καὶ κριθὴν καὶ κνάμους καὶ φακὴν καὶ κέγχρον καὶ ἄρακον, καὶ θές αὐτὰ εἰς ἓν ἀγγεῖον, καὶ κάμε ἐξ αὐτῶν ἄρτους εἰς σεαυτόν· κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν καθ’ ὃς θέλεις πλαγιάσει ἐπὶ τὴν πλευράν σου, τριακοσίας καὶ ἐνενήκοντα ἡμέρας θέλεις τρώγει ἐκ τούτων» (Ἰεζ. δ’ 9). Βάλε λοιπὸν σῆλι, κριθάρι, κουνικιά, φακές, κελυφὲς καὶ ἄρακὰ σὲ ἓνα ἀγγεῖο, ἀνακάτεψέ τα καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ τὰ τρῶς συνέχεια γιὰ τριακοσίας ἐνενήντα μέρες. Θεῖες ἐντολές, συμβολικές. Φαντασθῆτε λίγο τὴν σκηνή, τριακοσίες ἐνενήντα μέρες νὰ τρῶς μόνο ὄσπρια. Μετὰ ἀπ’ αὐτὸ τὸ πείραμα ὁ Γιαχβέ ἔγινε ὁ ἐφευρέτης τῶν ἀσφυξιογόνων ἀερίων, ἐνῶ ὁ χῶρος γύρω ἀπ’ τὸ σπίτι τοῦ προπάτορα εἶχε ἐκκενωθῇ σὲ ἀκτῖνα

7,5 χιλιομέτρων (ἄς κάνουμε κι ἐμεῖς κανένα συμβολισμό).

Δὲν τέλειωσε ὁμως ἐδῶ. Τοῦ δίνει καὶ νέες ὁδηγίες γιὰ τὸ πῶς θὰ ψήσῃ ψωμάκια: «καὶ θέλεις ψήνῃ αὐτοὺς μὲ κόπρον ἐξερχομένην ἀπὸ ἀνθρώπου, ἔμπροσθεν τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ» (Ιεζ. σ' 12). Καλά, εἶναι καταπληκτικός ὁ Γιαχβέ. Ποῦ τὰ βρῖσκει! Εἶναι ἡ νέα μέθοδος ψησίματος. Πῶς λέμε «ψήσιμο στὰ κάρδουνα»· αὐτὸς ἐπινόησε τὸ «ψήσιμο στὰ σκ...ά». Ὑγιεινὰ καὶ προπάντων οἰκολογικά. Καὶ δέβαια παρουσία τοῦ πελάτου, ποὺ θὰ βλέπῃ. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ δὲ ἦταν, ποὺ οἱ Ἰσραηλίτες ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ κάτι παίρνανε πρέφα γιὰ τὸν Γιαχβέ καὶ τὸ παραμύθι ποὺ τοὺς πούλαγε, καὶ τὴν μιὰ φτιάχνανε μοσχάρια καὶ τὰ προσκύναν, τὴν ἄλλη δὲν τοῦ δίνανε σημασία καὶ ἄλλα τέτοια. Ἔτσι κι αὐτός, ποὺ δὲν σήκωνε ἀπὸ ἀνταρσίες καὶ ἀμφισβητίες, τοὺς παραγγέλλει: «Διὰ τοῦτο οἱ πατέρες θέλονσι φάγῃ τὰ τέκνα αὐτῶν ἐν μέσῳ σου, καὶ τὰ τέκνα θέλονσι φάγῃ τοὺς πατέρας αὐτῶν» (Ιεζ. ε' 10). Ἐδῶ τὰ τρώγανε ὅλα χωμένα στὶς ἀκαθαρσίες, καὶ δὲν θάτρωγε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον; Νὰ τρώῃ ὁ πατέρας καὶ τοῦ παιδιοῦ νὰ μὴν δίνῃ. Ἰσραηλίτικη παροιμία. Πῶς νὰ τοῦ δώσῃς, ἀφοῦ τὸτρωγε; Ἀλλὰ οἱ Ἕλληνες, πάλι γιὰ νὰ σκάσετε, κακοὶ εἰδωλολάτρεις, ἦταν ἀνθρωποθυσιαστὲς καὶ ἀνθρωποφάγοι, ὅπως λέγει καὶ ὁ ἀξιότιμος ἀπόγονος καννιβάλων καθηγητῆς κ. Σακελλαράκης.

Ὁ προπάτοράς μας τὰ εἶχε χάσει μ' ὅλα αὐτὰ ποὺ ἔδλεπε νὰ γίνωνται γύρω του. Ἔτσι ἀφηρημένος, ὅπως ἦταν, «καὶ ἐν τῷ ἔκτῳ ἔτει, τῷ ἔκτῳ μηνί, τῇ πέμπτῃ τοῦ μηνός, ἐνῶ ἐγὼ ἐκαθήμην ἐν τῷ οἴκῳ μου, καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ Ἰουδα ἐκάθηντο ἔμπροσθέν μου, χεῖρ Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἔπεσεν ἐκεῖ ἐπ' ἐμέ» (Ιεζ. η' 1). Φάπ! Τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν δεύτερη, καὶ δυνατὴ. Εἶδε τὸν οὐρανὸ σφοντύλι. Μὰ θὰ μοῦ πεῖτε, καὶ ποὺ τὸ ξέρεῖς ἐσύ, ὅτι ἦταν δυνατὴ; Ἐμ, γιατί προηγουμένως τὸν ἔβαλε ὁ Γιαχβέ νὰ κουρευτῇ καὶ μάλιστα νὰ ξυρίσῃ καὶ τὸ κεφάλι του: «Καὶ σὺ νιὲ ἀνθρώπου, λάβε εἰς σεαυτὸν μάχαιραν κοπτεράν· θέλεις λάβῃ εἰς σεαυτὸν ξυράφιον κουρέως καὶ θέλεις περάσῃ αὐτὸ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν σου, καὶ ἐπὶ τὸν πώγωνά σου» (Ιεζ. ε' 1). Κότζακ τὸν ἔκανε τὸν προπάτορα, καὶ τοῦ τὴν ἔρριξε γιὰ τὰ καλορρίζικα. Ὅ,τι ἤθελε τὸν ἔκανε πιά. Τὸν εἶχε ξευτελίσει. Σῦπνα, τοῦ λείει, ἔχουμε δουλειά. Καὶ τότε, ἐπειδὴ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν φυτρώσει λίγα μαλλιά, τὸν βουτάει ἀπ' τὰ μαλλιά καὶ τὸν τραβάει ψηλά: «Καὶ ἐξήπλωσεν ὁμοίωμα χειρός, καὶ μὲ ἔπιασεν ἀπὸ τῆς κόμης τῆς κεφαλῆς μου, καὶ μὲ ὕψωσε τὸ πνεῦμα μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ καὶ μὲ ἔφερε δι' ὀραμάτων Θεοῦ εἰς Ἱερουσαλὴμ, εἰς τὴν θύραν τῆς ἐσωτέρας πύλης τῆς βλεπούσης πρὸς βορρᾶν, ὅπου ἴστατο τὸ εἶδωλον τῆς ζηλοτυπίας, τὸ παροξύνον εἰς ζηλοτυπίαν» (Ιεζ. η' 3). Ἔρρημε προπάτορα, τί τραβάς... Ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ τὸν ἔσυρνε.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Ἰσραηλίτες σὲ μιὰ ἀπὸ τίς ἀντιγιαχβεδικές τους ἐξεγέρσεις εἶχαν φτιάξῃ κι ἓνα ἄγαλμα γιὰ πολλοστὴ φορὰ, γιὰ νὰ τσαντίσουν τὸν Γιαχβέ. Καὶ τότε ὁ πάνσοφος διατάσσει: «διέλθετε κατόπιν αὐτοῦ («αὐτὸς» εἶναι ὁ προπάτορας Ἰεζεκιήλ— πάλι πειραματόζωο τὸν ἔκανε) διὰ τῆς πόλεως, καὶ πατάξατε ἄς μὴ φεισθῇ ὁ ὀφθαλμός σας, καὶ μὴ ἐλεήσητε· γέροντας, νέους, καὶ παρθένους, καὶ νήπια, καὶ γυναῖκας φονεύσατε μέχρι ἐξαλείψεως» (Ιεζ. θ' 5-6). Ὁ ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος Θεός, ὁ πατέρας τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης. Μήπως τελικὰ δὲν ἦταν κοροΐδο τοῦ σιωνιστικοῦ φασισμοῦ μόνο ὁ προπάτοράς «μας», ἀλλὰ κι ὅλοι ἐμεῖς τόσους αἰῶνες;

Ὁ Ἀπόγονος

ΣΑΒΒΑΣ ΚΟΥΜΠΟΥΡΑΣ

Ἀναζητώντας τὸν γνήσιον Ὀλυμπισμόν

Ὁ Ὀλυμπισμός ὡς ἰδανικὸν ὑπογραμμίζει τὴν ἀέναον κίνησιν ποῦ ἀπορρέει ἐκ τῶν φυσικῶν ἀρχῶν, δίδοντας βαθύτερον νόημα εἰς τὸ ἱστορικὸν γίνεσθαι καὶ εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τῆς ὁμάδος, τῆς πολιτείας, τοῦ ἔθνους. Ἡ Ὀλυμπιακὴ Ἰδέα δὲν εἶναι μία ἐξωπραγματικὴ, ἐξωλογικὴ σύλληψις τοῦ ἰδεαλισμοῦ, ἀλλὰ πηγάζει ἐκ τῆς ἰδίας τῆς ζωῆς, ἐφ' ὅσον γίνεται εἰς τὴν πράξιν ἀθλητισμός καὶ ὑπάρχει ἐν γένει εἰς τὴν ζωὴν μὲ συνοχήν καὶ συνέχειαν σκέψεως καὶ πράξεως. Εἶναι ἀπλή, ἐνέχει σταθερότητα, εἶναι «παραδειγματικὴ», παρέχει δηλαδὴ ὑποδείγματα καὶ ἔχει ἀντικειμενικότητα, διότι ἀναφέρεται εἰς τὴν νόησιν καὶ εὐρύτερα εἰς τὸν πνευματικὸν βίον καθὲ ἀνθρώπου. Δὲν ἐπιβάλλεται, δὲν εἶναι δόγμα. Ἀναλύεται εἰς τὰ ἀπλᾶ συνθετικὰ στοιχεῖα τῆς «πολεμικότητος» μὲ τὴν εὐρείαν, ἡρακλείτιον ἔννοιαν, ἥτις ἐμπεριέχεται εἰς τὸν λόγον, τὴν ἀλήθειαν, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δικαιοσύνην, γενικῶς εἰς τὸ Σύμπαν.

Ὁ Ὀλυμπισμός ἐκφράζει τὸν τρόπον λειτουργίας τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ὡς συνόλου (πνεῦμα - ψυχὴ - σῶμα), ἀλλὰ μὲ ἐκφρασιν οἰκουμενικὴν ὡς μονάδος τοῦ συμπαντικοῦ κόσμου. Προσφέρει ὁ Ὀλυμπισμός τὴν δυνατότητα διαμορφώσεως γνησίου χαρακτήρος μᾶς ἰσορροπημένης ὑπάρξεως. Διδάσκει τὴν ὁλοκλήρῳσιν τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς συνειδήσεως εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες μάχονται, διὰ νὰ ξεπεράσουν τοὺς ἑαυτοὺς των καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὴν ὑψηλότεραν δυνατὴν κορυφὴν δημιουργικοῦ ἔργου. Εἰς τὸ ἱστορικὸν του γίνεσθαι ὁ ἄνθρωπος νοιώθει τὴν εὐτυχίαν ὡς καρπὸν τῶν προσπαθειῶν του καὶ τότε ἐλευθερώνεται. Διακατεχόμενοι ἀπ' αὐτὸ τὸ πνεῦμα οἱ νικηταὶ τῶν ἀρχαίων Ὀλυμπιάδων ἐπρόσφεραν εἰς τὴν πόλιν των τὰ ἑπαθλα τῶν ἀθλητικῶν ἀγώνων τὰ ὅποια ἐλάμβανον καὶ δι' εἰς τελετὴν ποῦ ἐπραγματοποιεῖτο εἰς τὸν εἰδικόν, ἐπὶ τούτῳ τῷ σκοπῷ διαμορφωθέντα χώρον τῆς πόλεως. Σήμερον δὲν παρατηρεῖται κατὶ ἀνάλογον, διότι ἡ ἀτομικότης περιορίζεται εἰς τὰ ὅρια τοῦ ἐγώ, τὸ ὅποιον θὰ καρπωθῇ ἢ ἄλλως θὰ ἐξαγοράσῃ τὴν νίκην του. Ὁ ἐξοστρακισμός τῆς εὐγενοῦς σκέψεως καλλιιεργεῖ φιλοτομαριστικὰ ὄντα, ἐσωστρεφεῖ καὶ ψυχονευρωτικά, ἀνίκανα νὰ φωτισθοῦν καὶ νὰ φωτίσουν.

Ἀρρηκτος σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Ὀλυμπισμοῦ, τῶν ποικίλων ἀθλητικῶν δραστηριοτήτων καὶ τῆς Παιδείας - Ἀγωγῆς. Ὁ Ὀλυμπισμός δὲν εἶναι μία ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν ἰδεολογιῶν ἢ καθωρισμένων ὑπὸ τῆς Ἐξ-ουσίας ἐκπαιδευτικῶν συστημάτων, ἀλλὰ εἶναι μία βαθυτέρα σύλληψις καὶ πρακτικὴ, ἡ αἰχμὴ τοῦ πνευματικοῦ - ἀγωνιστικοῦ δόρατος, τῶν οἰκουμενικῶν ἰδεῶν - ἀρχῶν - ἀξιῶν, αἱ ὁποῖαι χαρακτηρίζουν τὴν ἀνθρωπίνην προσωπικότητα. Φορεῖς τοῦ πνεύματος αὐτοῦ ἦσαν οἱ μετέχοντες τῶν ἀρχαίων Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Εἶναι αὕτη αὕτη ἡ ἀναφορὰ εἰς τὰ ἀνώτερα πανανθρώπινα ἰδεώδη, τὰ ὁποῖα ἰσχύουν διὰ ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ εἰς ὅλους τοὺς χρόνους καὶ τὰ ὁποῖα ἡ Ὀλυμπιακὴ Ἰδέα δύναται νὰ ὑπηρετήσῃ μὲ τὴν ἐνσάρκωσίν της, ἥτοι τὴν ἀγωνιστικὴν της μορφήν. Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἰδεῶν - ἀρχῶν - ἀξιῶν εἰς τὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα θὰ ἐδημιουργεῖ τὰς καλλίστας προϋποθέσεις διὰ τὴν ἀνάδειξιν Ὀλυμπίων ἀνθρώπων. Θὰ ἐπισημάνωμεν μεθόδους ἐκπαιδεύσεως μὲ δάσιν τὰς Ὀλυμπιακὰς ἰδέας - ἀρχὰς - ἀξίας.

Α) Ὅταν αἱ ἀθλητικαὶ δραστηριότητες τελοῦνται μὲ πνεῦμα Ὀλυμπιακόν, ὁ ἄνθρωπος προετοιμάζεται ψυχικῶς νὰ κρατῇ ὑπὸ ἔλεγχον τὰς βιαίας βιολογικὰς καὶ σωματικὰς ἀντιδράσεις του, ἀποτέλεσμα τοῦ χθονίου στοιχείου ἀλλὰ καὶ ἐξωτερικῆς ἐπιδράσεως ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ Ὀλύμπιος ἀθλητὴς διακρίνεται ἐκ τῶν συνεχῶν ἐκδηλώσεων - προσπαθειῶν ὅλων τῶν

Ὁ κ. Σ.Κ. εἶναι τέως πρωταθλητὴς Ἑλλάδος στὸ ἀγώνισμα τοῦ δρόμου τῶν 10.000 μέτρων καὶ καθηγητὴς Σωματικῆς Ἀγωγῆς.

πνευματικῶν - ψυχικῶν καὶ σωματικῶν τάσεών του. Τὸ σημαντικώτερον εἰς αὐτὸν εἶναι νὰ ἐπιτευχθῇ ἐξελικτικῶς τὸ ἀποτέλεσμα· δηλαδὴ, δίχως νὰ διαστρέψῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν φυσικὴν του ὁρμὴν - ἐπιθετικότητά, νὰ μὴ ὀδηγῇται ὑπὸ αἰσθημάτων ἐκμηδενίσεως τῶν ἄλλων, τὰ ὁποῖα εἶναι βαθύτατα ριζωμένα εἰς τὸ ὑποσυνείδητόν του καὶ διαπλέκονται μὲ τὴν τάσιν δι' ἐπιτυχίαν. Ἡ ἐπιβολὴ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐκφράζει τὸν μεγαλωμένον παιδισμόν, ἥτοι τὴν πνευματικὴν καὶ συναισθηματικὴν ἀνωριμότητα, καθὼς ἐπίσης τὰς σχέσεις ἐξαρτήσεως μετὰ τῶν ἄλλων. Τόσον ὁ ἐξουσιαστής ὅσον καὶ ὁ ἐξουσιαζόμενος εἶναι τύποι ἀνελεύθεροι, νοσηροὶ καὶ δύνανται νὰ μετατραποῦν εἰς λίαν ἐπικινδύνους.

Ἐὰν τὸ φυσικὸν συναισθηματικὸν ἐπιθετικότητος ἐπηρεασθῇ, ὁ ἄνθρωπος θὰ παύσῃ νὰ δημιουργῇ. Νεκρῶνεται ἡ φαντασία του, τὸν χαρακτηρίζει ἀπραξία, ψυχικὴ καχεξία, πνευματικὸς - ιδεολογικὸς ἰσοπεδωτισμὸς καὶ ἀρέσκειται εἰς περιβάλλον καὶ κοινωνικὰς σχέσεις ὑποκρισίας καὶ συμβίβασμων. Πειράματα ἀπέδειξαν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις διαβιῇ ὑπὸ συνθήκας πυκνοκατοικίσεως, διατρέφεται ἀφύσικα, ὑπομένει παθητικῶς θορύβους καὶ ἤχους ἐκκωφαντικούς καὶ λοιπὰ τινα, τότε μεταβάλλεται εἰς νευροψυχωτικὸν τύπον, βίαιον καὶ ἐπιθετικὸν ἄνευ σοφῶς αἰτίας. Ὁδηγεῖται ἔτσι εἰς τὴν ψυχικὴν ἀπομόνωσίν του. Καμμία ἀνάπτυξις τῆς ομάδος (πολιτείας, φυλῆς, ἔθνους) δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ὑπ' αὐτὰς τὰς συνθήκας.

Ὅλοκληρῶνεται κάποιος πνευματικῶς ψυχικῶς - σωματικῶς καὶ ἐπομένως πολιτικῶς, ἐφ' ὅσον καταφέρει νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀγωνιστικότητά του, ἥτοι τὴν φυσικότητά του καὶ ν' ἀπαλλαγῇ ταυτοχρόνως ἀπὸ τὴν διάθεσιν δι' ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἄλλων· ἥτοι γίνεται ἱκανὸς ν' ἀναπτύξῃ τὸν ἐνδιάθετον λόγον του μὲ τὴν διατήρησιν τῆς φυσικότητος καὶ τὴν ἀέναον ἀλληλοἐκφράσιν των. Αὕτη ἄλλωστε ὑπῆρξεν ἡ προϋπόθεσις δημιουργίας τῆς ἀφθάστου ἀρχαιοελληνικῆς σκέψεως καὶ πρακτικῆς: Ἡ προϋπόθεσις τῆς ἐκφράσεως μέσῳ τῆς ἀγωνιστικῆς. Οὕτως ὁ ἄνθρωπος θὰ προχωρήσῃ εἰς ἓνα σχέδιον - τρόπον ζωῆς καὶ θὰ ἐπιτύχῃ τὴν πραγματοῦσιν καθωρισμένων καὶ συγκεκριμένων στόχων.

Σήμερον παρατηροῦμεν ἄνθρώπους νὰ ζοῦν δίχως συγκεκριμένην κατεύθυνσιν. Διακηρύττουν φιλερηνικὰς ἀπόψεις, ἐπιδίδωκον ἐναγκαλισμὸν τῶν πάντων, δηλώνουν ἀποδοχὴν ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ κηρύττουν τὸ δικαίωμα τοῦ ἀποφασίζειν καὶ ἐκλέγεσθαι ἀδιακρίτως. Ὅλα αὐτὰ εἶναι τόσον ἐξωλογικά, ὅσον καὶ ἀντιφυσικά καὶ παρανοϊκά. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἐπικίνδυνον ἐπιθετικότητα κατὰ τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Οὕτως ὅλοι ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐκφράζωνται καὶ νὰ πράττουν ὅπως θέλουν ἄνευ συνεισώσεων τῶν λόγων των καὶ τῶν πράξεών των. Πολλάκις προχωροῦν εἰς τὴν σύστασιν ομάδων μὲ ποικίλας δραστηριότητος, ὡς λ.χ. ἑταιρειῶν ἐκδόσεως ἐντύπων, ἰδρύσεως ραδιοτηλεοπτικῶν σταθμῶν κ.λπ., μὲ διακηρυττομένην πρόθεσιν νὰ τεθοῦν «εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ πολιτισμοῦ». Διὰ τὰ ὅσα γράφουν καὶ μεταδίδουν δὲν ἔχουν συνεισώσεων καὶ τὸ μόνον τὸ ὁποῖον κάμνουν εἶναι, ν' αὐξάνουν τὰς πωλήσεις των διὰ τῆς ἀλογοποιήσεως τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ διαχωρισμοῦ αὐτῶν εἰς ἡμετέρους καὶ ὑμετέρους.

Οἱ νόμοι τῶν συγχρόνων κοινωνιῶν δὲν ἀπορρέουν ἐκ τῆς φύσεως, ἥτις μόνη δύναται νὰ διδάξῃ τὸ Δίκαιον. Ἐὰν μελετήσωμεν τὴν διαδικασίαν διαιωνίσεως τοῦ ἀνθρωπίνου εἵδους, θὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι, καίτοι ἐκκρίνονται δισεκατομμύρια σπερματοζωάρια, ἐκείνο τὸ ὁποῖον γονιμοποιεῖ τὸ ὠάριον εἶναι ἓνα, καὶ εἶναι τὸ πλεόν ἰσχυρόν: εἶναι ἐκείνο, τὸ ὁποῖον θὰ νικήσῃ εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν ἄλλων. Ἐπίσης τὸ ὠάριον χαρακτηρίζεται ἐκ τῆς διαθέσεως νὰ γονιμοποιηθῇ ὑπὸ τοῦ ἰσχυροτέρου σπερματοζωαρίου, ἄρα καὶ τοῦ ἀξιωτέρου: ὅ,τι τὸ ἄξιον, εἶναι καὶ ὁμορφον... καὶ ἀποδοίνει «ἐπικίνδυνον» διὰ ὅσους δὲν σέβονται τὸν Φυσικὸν Νόμον. Ἐὰν προχωρήσωμεν τὴν μελέτην μας εἰς τὴν μελισσοκομικὴν, θὰ φωτισθῶμεν περὶ τῆς δικαιοσύνης τῆς Φύσεως. Περὶ τὴν βασίλισσαν, τὴν μόνην ἥτις γονιμοποιεῖται, διαβιοῦν πεντακόσιοι περίπου κηφήνες. Ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς γονιμοποιήσεως, ἡ βασίλισσα μὲ συνοδείαν ὅλων τῶν κηφῶν ἀναχωρεῖ, πετώντας ἕως τὴν ἄνω ἀτμόσφαιραν καὶ ἴσως ὑπεράνω αὐτῆς. Ἡ γονιμοποίησις τῆς θὰ λάθῃ χώραν ἀπὸ τὸν κηφῆνα ἐκείνον, ὅστις θ' ἀνθῇ εἰς τὸν ἀγῶνα.

Ἐξ αὐτῶν διαφαίνεται, ὅτι ἡ Φύσις τείνει νὰ πορευθῇ μέσῳ τῆς ἀξιοκρατίας, ἐκφράζου-

σα οὕτω τὸ Δίκαιον. Κι' ὅπου ἀκόμη συντελεσθῇ ἡ γονιμοποίησις ὑπὸ συνθήκας ἐναντίας εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους, ἡ Φύσις ὡς τιμωρὸς προλαμβάνει καὶ ἀποκαθιστᾷ τὴν ὕβριν. Τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν διακοπῆς τῆς κυήσεως ἀνευ τῆς ἀνθρωπίνης ἐπεμβάσεως ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἡ ἰδία ἡ Φύσις ὡς θεία Νέμεσις διαταράσσει τὸ ἔμβρυον. Παρατηρεῖται δὲ τοῦτο εἰς περιπτώσεις, κατὰ τὰς ὁποίας οἱ γονεῖς πάσχουν ἐκ νευροψυχώσεων, χαρακτηρίζονται διανοητικῶς ἀνεπαρκεῖς, ἔχουν ἐκφυλιστικὰς τάσεις, εὐρίσκονται εἰς καταστάσεις ἐπήρειας, ἐν τῇ ἐρωτικῇ πράξει τῆς συλλήψεως, ποικίλων οὐσιῶν, ἀλκοόλ, ἡρεμιστικῶν καὶ λοιπῶν φαρμάκων καὶ ἄλλων τινῶν προβλημάτων, τὰ ὁποῖα προκαλοῦν διαταραχὴν τῆς φυσικῆς καταστάσεώς των. Ἡ Φύσις μᾶς προειδοποιεῖ διὰ τοὺς μηχανισμοὺς ἐπιδιώσεώς μας.

Οἱ φερόμενοι σήμερον ὡς «προοδευτικοί» ἢ «ἀπελευθερωμένοι» καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς οὔτε οἰκολόγοι εἶναι οὔτε φυσιολογικοί. Καίτοι λέγουν, ὅτι τοὺς δέχονται, δὲν σέβονται τοὺς ἄλλους. Δέχονται τὴν γνώμην τῶν ἄλλων, ὅλων μάλιστα, ἀκόμη καὶ ὅσον ζοῦν ὡς ἐκφυλοὶ, ἀλκοολικοὶ, ναρκομανεῖς, ψυχικῶς νοσοῦντες. Πράττουν δὲ τοῦτο, προκειμένου νὰ ξεχωρίσουν οἱ ἴδιοι μετὰ τῶν διαταραχθέντων καὶ νοσοῦντων. Ἡ γνώμη δὲν εἶναι ἀπαραίτητος καὶ γνώσις. Ἀλλὰ ὅπου ἄγνοια, ἐκεῖ καὶ φόβος. Ὅπου φόβος, ἐκεῖ ἀτολμία, παραδοχὴ, ὑποταγὴ καὶ ἀπόλυτος συνθηκολόγησις. Ὅταν τοῦτο λάβῃ χώραν διὰ πρώτην φοράν, διατὶ ὄχι καὶ διὰ δευτέραν καὶ τρίτην; Ἐάν τὸ αὐτομὸν δὲν εἶναι ἐκφυλισμένον, ἐκεῖ θὰ ὀδηγηθῇ. Ἡ δὲ ἀτολμία ὀδηγεῖ εἰς τὰς τάξεις τῆς μάζης· μάζης, ἥτις καθοδηγούμενη ὑπὸ τῶν ἐνοστικῶν συγκροτεῖ τὸν ὄχλον, ὅστις ἄγεται καὶ φέρεται συμφώνως μὲ τὰς ἐπιταγὰς τῶν ἐξουσιαστῶν. Ἀλλὰ μήπως καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ἐξουσιασταί, εἶναι νόες ἀνεπτυγμένοι; Ὁχι βεβαίως, διότι ἡ ἀξία ἐπιθυμεῖ ν' ἄρχῃ ἐπὶ ἀξίῳ ἀνθρώπων - προσωπικότητων.

Τὸ Ὀλυμπιακὸν Πνεῦμα μέσῳ τῶν ἀθλητικῶν δραστηριοτήτων θὰ διδάξῃ τὸν σεβασμὸν τῆς Φύσεως καὶ τὴν ἀνάγκην ἰσχυρᾶς - ἀξίας ἡγεσίας ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνάγκην περαιτέρω διαιωνίσεως τῶν ὄντων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα δύνανται ν' ἀναδειχθοῦν βιολογικῶς ἰσχυρά.

Β) Ὁ «πρῶτος» συμφώνως πρὸς τὴν Ὀλυμπιακὴν Ἰδέαν δὲν ἐννοεῖται ὡς μονὰς ἀνεξάρτητος τοῦ συνόλου (ὁμάς, πολιτεία, φυλὴ, ἔθνος). Ἡ ἀτομικότης δέον νὰ διατηρῇται κατὰ τὴν πολιτικὴν συνείδησιν καὶ ἀναζητήσιν, δυνάμει τῆς ὁποίας ἀντιλαμβάνεται τις τὰ τοῦ Ὀλυμπισμοῦ καὶ τὰς περὶ αὐτὸν λατρευτικὰς ἐκδηλώσεις. Ἐφ' ὅσον ὁ ἀντίπαλος εἶναι ὁ σύμμαχος εἰς τὴν προσπάθειάν μας διὰ πνευματικὴν καὶ συναισθηματικὴν ὥριμασιν καὶ σωματικὴν τελειοποίησιν, θὰ πρέπει ὁ «μέγιστος» τῶν ἀγώνων ν' ἀναδεικνύῃ τοὺς καλλίστους καὶ ἀρίστους ὡς πρότυπα. Πρότυπα, τὰ ὁποῖα ἐξεπέρασαν τὰ στενὰ ὅρια τῆς ἀτομικότητος, διατηροῦντα εἰς τὸ ἀκέραιον τὰ προσωπικά των στοιχεῖα. Τοῦτο ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν δι' αὐτάρκειαν, ὠρμότητα καὶ οἰκοδόμησιν ὑγιоῦς πολιτείας, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἄρχουν οἱ ἀριστοὶ καὶ θὰ χαρακτηρίζεται ἀπὸ πνεῦμα ἀξιοκρατίας. Μία τοιαύτη πολιτεία θὰ κληροδοτῇ ὅτι τὸ ἀξιώτερον εἰς τοὺς ἐπιγόνους, ὡς παρακαταθήκην τῆς γνώσεως, τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἱστορίας.

Ἡ ἀνάπτυξις συνειδήσεως καὶ συν-αγωνιστικοῦ πνεύματος θὰ ἐπιτευχθῇ ἐκεῖ, ὅπου ὑπάρχουν συνδετικὰ στοιχεῖα μετὰ τῶν ἀνθρώπων, ὡς εἶναι: ἡ γλῶσσα, προκειμένου νὰ ἐκφρασθῇ τὸ ὁμόγλωσσον· ἡ φυλὴ, προκειμένου νὰ ἐκφρασθῇ τὸ ὁμόφυλον· τὰ γένη τοῦ ἔθνους, προκειμένου νὰ ἐκφρασθῇ τὸ ὅμαιμον· ἐπίσης δὲ ὁ συνειδητὸς χαρακτήρ καὶ τὸ ἦθος, προκειμένου νὰ ὑπάρχῃ σαφὴς εἰώσις τοῦ συγκεκριμένου ρόλου ὑπάρξεως ἐκάστου ἀνθρώπου. Ἡ προϋπόθεσις αὕτη θ' ἀποτρέψῃ τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τοῦ νὰ ὑβρίσῃ τὴν ἀλήθειαν, ὡς ἰδεῶδες εἰς τὸ ὁποῖον δέον νὰ πορευθῇ.

Τὰ ὡς ἄνω τέσσαρα στοιχεῖα ἦσαν αἱ ἀπαραίτητοι προϋποθέσεις διὰ τὴν συμμετοχὴν τῶν ἀθλητῶν εἰς τοὺς ἀρχαίους Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας. Ἡ ἀτομικὴ διάκρισις μέσῳ τῆς Ὀλυμπιακῆς Ἰδέας προϋποθέτει ἀρχὰς μιᾶς πολιτικῆς ζωῆς, εἰς τὴν ὁποίαν καταφαίνεται ἡ ἐνότης Σύμπαντος - Κόσμου - Φύσεως - Λόγου καὶ τοῦ ἀνθρώπου ὡς πνεύματος - ψυχῆς - σώματος ὡς καὶ ἡ παγκοσμιότης ὡς σκέψις καὶ τρόπος ζωῆς τῶν καλῶν καγαθῶν ἀνθρώπων.

Γ) Αἱ Ὀλυμπιακαὶ ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι διεξάγονται βάσει τῶν στοιχείων τῆς Ὀλυμπιακότητος, ἐπηρεάζουν καθοριστικῶς τὴν συμπεριφορὰν τῶν συναγωνιστῶν εἰς ὅλους

τοὺς τομεῖς τῆς ἀτομικῆς καὶ συλλογικῆς ζωῆς. Βοηθεῖται ὁ ἀγωνιζόμενος νὰ ὑπερνικᾷ μίαν παθητικὴν συμπεριφορὰν προδίδουσαν μίαν ἀρρωστημένην, ἐσωστρεφεῖ τὰς αἰτίαις αὐτῆς στατικότητος, ἥτοι τοῦ τέλους, τοῦ τέλους.

Αἱ ἀρχαὶ τοῦ Ὀλυμπισμοῦ, εἰσερχόμεναι εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν, θὰ ἐμπνεύσουν ἐτοιμότητα εἰς τὸν ἀγωνιζόμενον κατευθύνοντάς τον καθ' ἑκάστην εἰς τὸν στόχον. Κατακτᾶται ὁ στόχος, ἐφ' ὅσον πρῶτον τὸν ἐντοπίσωμεν ἐφ' ὅσον γίνωμεν ἕνα μ' αὐτόν· καὶ ἐφ' ὅσον ἐν συνεχείᾳ τὸν κατακτῶμεν· ἐφ' ὅσον δηλαδὴ «εὐρισκώμεθα ἤδη ἐντὸς του». Εἰς τὴν προσπάθειάν μας ἀποκλείεται ἡ ἐπικλήσις τύχης ἢ ἄλλης τινὸς ἐξωτερικῆς βοηθείας· ἀναλαμβάνομεν μόνοι τὰς οἰασθήποτε εὐθύναις. Ὁ στίβος ἀναδεικνύει τὰς ἡρωϊκὰς ἀρετάς, τὰς ὁποίας φέρει ὁ ἀγωνιστὴς καὶ ὁ ἀξιός. Ἀφήνομεν ἀνοικτὴν τὴν θύραν εἰς τοὺς νέους ἀγωνιστάς, καιροφυλακτώντας ὅμως διὰ τὴν ἀξιοποίησιν τῶν νέων δεδομένων ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀπόρριψιν καὶ ἔξωσιν τῶν στοιχείων ἐκείνων, ἅτινα ἐποφθαλμιοῦν τὴν εὐημερίαν τοῦ τόπου καὶ ἐκάστου πολίτου. Ἐθνη ἅτινα δὲν ἐχαλιναγώγησαν τὰς νέας δυνάμεις, ἡλλοτριώθησαν, παρήκμασαν, ἐξηνδραποδίσθησαν.

Οὕτως αἱ ἀρχαὶ τοῦ Ὀλυμπισμοῦ παραμένουν μίᾳ πρόσκλησις δι' ὅλους τοὺς ἀγωνιζομένους – ὁ ἀγωνιστὴς δὲν χρειάζεται ξεχωριστὸν στίβον, ἀγωνίζεται παντοῦ καὶ πάντοτε· ἡ Ὀλυμπία ἀπλῶς ὑπῆρξεν ὁ ὕπατος τῶν ἀγωνιστικῶν λαῶν, ὥστε ὅλοι νὰ ὑπερβαίνουν ἀσταματήτως τὰ ἀτομικὰ τῶν πνευματικῶν καὶ σωματικῶν ὅρια πρὸς ὄφελος μιᾶς διαρκῶς ὑψηλότερας ἐπιτεύξεως εἰς τὸν ἠθικὸν καὶ πνευματικὸν ἀγῶνα. Ἡ ἀτομικὴ θωράκισις θὰ συνέθετε τὴν ἰσχυράν πολιτείαν, ἱκανὴν πρὸς διατήρησιν τῶν κληρονομηθέντων, τῶν κατανοηθέντων ὑπὸ τῆς συγκεκριμένης γενεᾶς καὶ θὰ ἐνεχυρίαζε τὰ πολιτιστικὰ στοιχεῖα κληροδοτῶντας τα εἰς τοὺς ἐπιγόνους, καθὼς ἐπίσης καὶ θ' ἀποκαθίστα τὰς ἱστορικὰς στιγμὰς πτώσεως, ἥττης καὶ προσδόλης.

Ὁ ἀθλητισμὸς ὁ σύμφωνος μὲ τὸ Ὀλυμπιακὸν Πνεῦμα δὲν πρέπει νὰ θεωρῆται ἀπλῶς ὡς μέσον, προκειμένου νὰ ἀντιμετωπισωμεν κάποια ἀρνητικὰ κοινωνικὰ φαινόμενα. Εἶναι αὐτοκόλος, αὐθύπαρκτος ὁρδὸσημον, εἰς τὸ ὁποῖον δέον νὰ κατευθυνώμεν, προκειμένου νὰ ἐπιτύχωμεν πνευματικὴν καὶ συναισθηματικὴν ὀριμότητα καὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν ἰσορροπίαν τῶν στοιχείων – προϋποθέσεων δημιουργίας πολιτισμοῦ. Ἡ ἀγωνιστικὴ πράξις ὁδηγεῖ εἰς τὴν καθολικὴν ἀφύπνισιν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, ἥτις διαμορφώνει τὴν ἀνωτερότητα τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀνώτερος ἀνθρώπος θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν ἀδούλωτον κόσμον τῶν «ζώντων νεκρῶν» καὶ νὰ βασιλεύσῃ ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ βασιλείου – τὸ δυσκολώτερον κυδερνόμενον βασίλειον εἶναι ὁ ἴδιος μας ὁ ἑαυτός. Τὸ εὖ ἀγωνίζεσθαι τῶν Ὀλυμπίων ἀθλητῶν ὡς καθοδηγητικὸν πνεῦμα τῆς ἀγωγῆς τῶν νέων δύναται νὰ ἀναθρέψῃ ἰσχυράς προσωπικότητας, ἱκανὰς νὰ προσδιορίσουν τὸν στόχον τὸν δυσκολώτερον ἐξ ὅλων – καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ τὸν κατακτήσουν.

Δ) Ἡ ὀρθὴ πολιτικὴ ἐκπαίδευσις συμφώνως μὲ τὴν ἱστορικὴν – πολιτιστικὴν παράδοσιν, τὴν γεωπολιτικὴν θέσιν τῆς χώρας, τοὺς ἐξωτερικοὺς κινδύνους, τὴν ψυχρὴν σύνθεσιν τῶν Ἑλλήνων ἀποτελεῖ ἄμεσον καὶ πολῦτιμον καρπὸν τοῦ γνησιοῦ Ὀλυμπισμοῦ. Ἡ ἐφαρμογὴ ἐκπαιδευτικῶν συστημάτων ἄλλων κρατῶν καὶ λαῶν δὲν συμβάλλει εἰς τὴν διατήρησιν καὶ συνέχισιν τῶν ἱστορικῶν πολιτιστικῶν στοιχείων τῶν Ἑλλήνων. Ἡ γεωπολιτικὴ θέσις τῆς χώρας εἶναι δεδομένη· θέσις, ἥτις ἀνέκαθεν καὶ πανταχόθεν προσείλκυε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ κατακτηθῇ ἀπὸ βαρβάρους λαούς. Ἡ ἐκπαίδευσις δέον νὰ προετοιμάξῃ πολίτας ἱκανοὺς ν' ἀντιμετωπίσουν τοὺς ἐπιδουλομένους τὴν χώραν. Ἡ ἐκ τῆς νεαρωτάτης ἡλικίας ἐνασχόλησις μὲ τολμηρὰς δραστηριότητας συμβάλλει εἰς τὴν ἀνάδειξιν ἰσχυρᾶς προσωπικότητος. Ἡ ἐκ τῆς παιδικῆς ἡλικίας γαλοῦχσις τῶν νέων μὲ τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ τὸν ναυταθλητισμὸν, τὴν ὀρεμβασίαν καὶ τὴν ἀνεμοπορίαν ἐπιβάλλεται νὰ πραγματοποιηθῇ, ἐν συνδυασμῷ μὲ τὰς ἐξιστορήσεις καὶ παραδόσεις κάθε τόπου, συνδυάζοντας οὕτω τὸ χθὲς μὲ τὸ αὔριον μέσῳ τοῦ σήμερον.

Ἡ ἀρχαιοελληνικὴ ἀντίληψις ἴσως νὰ ἐμφανίζεται εἰς τὸν νοῦν τῶν σημερινῶν θετικιστῶν – τεχνοκρατῶν – ὑλιστῶν ὡς «ἰδεαλιστικὴ», ἐξωπραγματικὴ μὲ τὴν σύγχρονον ἀντίληψιν.

Ἀλλά ἡ ἀντίληψις αὐτὴ δὲν εἶναι ψευδὴς ἢ ἀνεφάρμοστος διὰ τὴν συγκρότησιν τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν ιδεολογικῶν ἀρχῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Εἶναι λανθασμένη ἡ ἀντίληψις, ὅτι τὸ «ἰδεαλιστικόν» καὶ ἐπομένως κάθε δραστηριότης του, ὡς εἶναι ὁ Ὀλυμπισμός καὶ αἱ ἀρχαὶ του, εἶναι ξεπερασμένα ἐνώπιον τῶν δεδομένων τοῦ καιροῦ μας. Διότι, ὅταν ἐγεννήθημεν, δὲν ἐφέραμεν μαζί μας τὰς συγχρόνους ἀνάγκας· μᾶς τὰς ἐνεφύτευσαν ὁμως. Ἐάν ὁ ἄνθρωπος στρέψῃ τὸ βλέμμα του πρὸς τ' ἀτέρμονα βάθη τοῦ ψυχικοῦ του ἀπείρου, θὰ εὔρῃ τὰς πραγματικὰς του ἀνάγκας. Ὅλοι αἱ ἄλλαι εἶναι τεχνηταὶ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τοῦ καταναλωτισμοῦ καὶ τοῦ συγχρόνου ἀνηλεοῦς σκοταδισμοῦ. Αἱ φιλοσοφικαὶ προϋποθέσεις τοῦ Ὀλυμπισμοῦ, ὡς εἶναι ριζωμένοι εἰς τὴν σφιγγοειδῆ γραφὴν τοῦ χρόνου, δὲν εἶναι ἐξωπραγματικά. Ἡ ἀποκωδικοποίησις των εἶναι ζήτημα ἐρεῦνης, νοήσεως, ἀδογματίστου σκέψεως, ἡθικότητος καὶ ἀγῶνος.

Ἡ ἀλήθεια, ἥτις ἐκφράζεται εἴτε ὡς ἰδέα-οὐσία ἐν κινήσει, εἴτε ὡς μυθολογικὴ προσωποποιημένη δύναμις, εἴτε ὡς φυσιολογικὴ τάσις ἢ ἀρχὴ τῆς Φύσεως, εἴτε ὡς Λόγος, ὅστις ἐνώνει θεωρίαν καὶ πραγματικότητα, ὕλην καὶ πνεῦμα, εἶναι μία φιλοσοφία ζωῆς μετὰ πραγματικὰς ἀρχὰς καὶ πραγματικὸν σκοπὸν, πρὸς ὄφελος τῆς συγκεκριμένης ὑπάρξεως, τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς Φύσεως, μέσω τοῦ Λόγου, ὅστις διατηρεῖ, ἐκλογικεῖ καὶ διδάσκει μετὰ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Τὸ εἶδος τοῦτο τῆς φιλοσοφίας σκοπεῖ νὰ ἐνώσῃ θεωρίαν καὶ πράξιν. Ἐάν ὑπάρχῃ ἰδεαλισμός εἰς τὴν Ὀλυμπιακὴν φιλοσοφίαν, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ὄντολογικὴν ὑπόστασιν τῆς ἀθλητικῆς ζωῆς (θεωρία + πράξις). Ἡ ὄντολογικὴ ὑπόστασις ὀφείλεται εἰς τὴν ἐκλογίκευσιν τῆς πράξεως, εἰς τὴν ἀνάλυσιν της, τὴν ἐρμηνείαν της, τὴν τελειοποίησιν της, τὴν ἐπανάληψιν τῆς μεγιστοποιήσεως τῆς προσπάθειας καὶ τὴν ἀναφορὰν εἰς ιδεώδη καὶ ἀρχὰς, ἅτινα εἶναι θεωρητικὰ συμπεράσματα καὶ θαυμάται ἐρμηνεύει τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος.

Ἡ βασικὴ ἐκπαίδευσις δέον νὰ μὴ περιορίζεται εἰς τὴν ἀποστήθισιν γνώσεων ἐξειδικευμένων, περιττῶν εἰς τὰς περισσοτέρας τῶν περιπτώσεων, ἀλλὰ δέον νὰ ἐπιδρῇ εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ χαρακτήρος καὶ τοῦ ἥθους. Ἡ παιδεία προϋποθέτει κόπων (= *παίδευσις*)· ἐπιβάλλεται νὰ χρησιμοποιῶνται κατὰ τὴν ἄσκησιν τῆς παιδείας μέθοδοι καὶ μέσα εὐχάριστα, ἥτοι ποίησις, μουσικὴ, χορός, θέατρον, ἀθλητισμός, οὕτως ὥστε νὰ φθάνωμεν ὁμαλῶς καὶ ἁρμονικῶς εἰς τὴν ὀρθὴν γνῶσιν ἥτοι τὴν σοφίαν. Τὸ ἰδεατόν, ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁ Ὀλυμπισμός, προϋποθέτει τὴν ἁρμονικὴν καὶ ὁμαλὴν, ἐξελικτικὴν καὶ σφαιρικὴν ἄσκησιν πνεύματος, σώματος καὶ συναισθημάτων. Ἡ συστηματικὴ διδασκαλία τῶν ἀρετῶν καὶ ἀξιών τῆς ἐλληνικότητος ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὰ πρῶτα δῆματα τῶν Ἑλληνοπαίδων μετὰ ὁδηγὸν τὴν αὐτογνωσίαν.

Τὸ Ὀλυμπιακὸν Πνεῦμα δὲν ἐξιδανικεῖ τὸν ἀθλητισμόν· Ὁ ἀθλητισμός προϋποθέτει ἀξίας καὶ ἀρχὰς καὶ ὁδηγεῖ εἰς ἰδανικά, ἅτινα χαρακτηρίζουν τὴν ἀνθρωπίνην συμπεριφορὰν εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν. Ὁ ἀθλητισμός ἐμπεριέχει πρακτικὰς συμπεριφορὰς, αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ καταδείξουν εἰς τὸν ἀγωνιζόμενον ὅ,τι κατακτάται εἰς τὸν ἀγωνιστικὸν χώρον. Ἡ Ὀλυμπιακὴ φιλοσοφία ὡς ἰδεαλισμός ἐν πράξει εἶναι στενῶς συνδεδεμένη καὶ ἀλληλοεξηρητημένη μετὰ τὴν ζωὴν - πραγματικότητα καὶ ὡς τοιαύτη εἶναι ὀρθὴ καὶ ἐπωφελὴς διὰ τὴν πολιτικὴν καὶ πολιτιστικὴν παράδοσιν, ἥτις τὴν ἐγέννησε καὶ τὴν διетήρησεν εἰς τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου.

Βιβλιογραφία:

- Λομπσὼν Ραμπά, «Ἀπαντήσεις», ἐκδόσεις «Κάκτος».
- Ν. Νησιώτης (Διεθνὴς Ὀλυμπιακὴ Ἀκαδημία), «Ὁ Ὀλυμπισμός καὶ ἡ σύγχρονος πραγματικότητα», 1984.
- Περιοδικὸν «Δαυλός», τόμος Γ', 1984, σελ. 1683.

«ΕΛΛΗΝΙΟΝ»: Μιά φιλόδοξη ιδιωτική πρωτοβουλία ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ κ. ΚΩΣΤΑ ΠΛΕΥΡΗ ΣΤΟΝ «ΔΑΥΛΟ»

Γ'Ο κ. Κώστας Πλεύρης ανέλαβε πρόσφατα μία πρωτοβουλία, που φιλοδοξεί να καλύψει ένα φοβερό κενό που υπάρχει στο Ρωμαίικο Κρατίδιο, το κενό του Πολιτισμού, στον τομέα του οποίου άσκειται άπολύτως ανεξέλεγκτη καταστρεπτική δραστηριότητα του διεθνούς και εντόπιου εξουσιασμού. Η πρωτοβουλία αυτή παρουσιάζει παραλληλισμούς προς την 15ετή προσπάθεια του «Δ». Καί για τόν λόγον αυτόν ζητήσαμε από τόν έμπνευστή τής πρωτοβουλίας τήν συνέντευξη που ακολουθεῖ].

Έρωτ.: Κύριε Πλεύρη, θά μπορούσατε νά μάς πείτε όρισμένα σχετικά μέ τό «Έλληνιον», του οποίου εἶσθε ἡ «ψυχή» καί γιά τό όποιο γίνεται άρκετός λόγος τόν τελευταίο καιρό; Τί σκοπόν έξυπηρετεῖ ἡ σύσταση του, ποιοί θά συμμετέχουν...

Απάντ.: Θεωροῦμε, ότι εἶναι άναγκαῖο, ό «Έλληνικός λαός καί ειδικότερα ἡ Έλληνική νεολαία νά επικοινωνοῦν μέ τήν πνευματική τους κληρονομιά. Αυτό τό όποιο δέν κάνει τό κράτος, τά πανεπιστήμια, ἡ Ακαδημία, τό Ύπουργεῖο Πολιτισμοῦ καί όλοι αὐτοί, οἱ λεγόμενοι πνευματικοί φορεῖς, εἴμεθα υποχρεωμένοι νά τό κάνουμε ἑμεῖς ως άτομα. Για τόν λόγον αὐτό συνεστήθη μιὰ άστική μὴ κερδοσκοπική εταιρία στίς 19 Φεβρουαρίου 1995 μέ καταστατικό πού ἐδημοσιεύθη στό Πρωτοδικεῖο Ἀθηνών, καί ως σκοπὸν ἔχει τήν παρουσίαση καί προβολή τῶν ἐπιτευγμάτων του Έλληνισμοῦ καί ἰδιαίτερος του άρχαίου καί βυζαντινοῦ, τήν μελέτη τῶν άρχαίων Έλλήνων καί Βυζαντινῶν συγγραφῶν, τήν διάδοση τῶν πολιτιστικῶν στοιχείων του Έλληνισμοῦ μέ διαλέξεις ἀπό τήν τηλεόραση, τό ραδιόφωνο κ.λπ., ἐν συνδυασμῷ πάντοτε μέ τήν μελέτη τῆς ἑλληνικῆς ιστορίας, πού δίδει τά παραδείγματα στοὺς νέους.

Έρωτ.: Δηλαδή μπορούμε νά πούμε ἐδῶ, ότι πρέπει νά ξαναγραφῇ ἡ ἑλληνική ιστορία;

Απάντ.: Θά ἀναθεωρήσουμε ἐκεῖνα τά όποια ἔχουν παραποιηθῇ.

Έρωτ.: Σέ σχέση μέ τήν άρχαιότητα, πού θά πέση τό κύριο βάρος σας; Στὴν ἀναθεώρηση ποίων θέσεων;

Απάντ.: Τό πρῶτο πού ἔχουμε νά κάνουμε εἶναι, νά παρουσιάσουμε τόν άρχαῖο Έλληνικό Πολιτισμό, τόν όποιο ἐδῶ τόν θάβουνε, καί ἐν συνεχείᾳ νά δείξουμε τό πραγματικό μεγαλεῖο αὐτοῦ του πολιτισμοῦ, ό όποῖος δέν εἶναι ἕνας τοπικός πολιτισμός. Οὐσιαστικά ό ἀνθρώπινος πολιτισμός προήλθε ἀπό τόν Έλληνικό. Θά ἀναφερθοῦμε άκόμα στά θέματα του πανάρχαιου τῆς Έλληνικῆς φυλῆς, στό θέμα τῶν «Ἰνδοευρωπαίων», του ἀλφαβήτου καί όλα αὐτά. Θά ἐπισημάνουμε καί θά καταγγέλουμε τίς ἀνακρίθειες πού θρῖσκονται στά σχολικά βιβλία, θά διαδώσουμε τά άρχαῖα ἑλληνικά ἥθη, θά ἀναδιώσουμε τίς Έλληνικές ἑορτές, τελετές, πολιτιστικές ἐκδηλώσεις κ.ά.

Έρωτ.: Ὑπάρχουν σήμερα πολλές κινήσεις, πού καλυπτόμενες πίσω ἀπό τόν μανδῦα του «Έλληνικοῦ» καί ἐκμεταλλεζόμενες τήν άνοδο αὐτῆ του Έλληνικοῦ Πνεύματος ἐδῶ καί διεθνῶς, προσπαθοῦν νά τό καπηλευτοῦν, ἀλλά καί νά περάσουν δόλιες θέσεις κατὰ τῶν πραγματικά Έλληνικῶν θέσεων. Πῶς θά μπορέση νά γίνη τό ξεκαθάρισμα ἀπ' αὐτές τίς κινήσεις, ποιοί θά εἶναι άρμόδιοι νά κάνουν αὐτήν τήν ἀξιολόγηση;

Απάντ.: Κυττάξτε, ἑμεῖς δέν πρόκειται νά ἀσχοληθοῦμε μέ καμμία ἄλλη κίνηση καί οὔτε πρόκειται νά παρουσιάσουμε δικές μας ἰδέες. Ἐμεῖς θά ξεθάψουμε τήν Ελλάδα, πού ἔχουν θάψει. Τό πρῶτο πράγμα πού ἐπιδιώκουμε, εἶναι νά συγκεντρώσουμε χρήματα ἀπό εἰσφορές. Ἔχουμε ἤδη ἀνοίξει τόν λογαριασμό 39311291 στήν Ἐμπορικὴ Τράπεζα. Δέν θά ἐμπλακῶ ἐγώ ποτέ μέ διαχείριση τῶν οικονομικῶν. Γι' αὐτό ό λογαριασμός κινεῖται μόνο μέσω τῆς τραπεζῆς. Θά ὑπάρχη πλήρης διαφάνεια. Θά ἐπιδιώξουμε νά συγκεντρώσουμε ἕνα ποσό, γιά νά φτιάξουμε μιὰ πνευματικὴ στέγη όλων αὐτῶν, πού ἔχουν σχέση μέ τήν Ελλάδα καί τόν Έλληνικό Πολιτισμό.

Έρωτ.: Ποιοί θά ἐμπλέκονται στά οικονομικά;

Απάντ.: Θά κάνουν μιὰ κπιτροπή στό μέλλον γιά τίς δαπάνες, ἀφού τά ἔσοδα θά εἶναι μόνον εἰσφορές καί θά γίνονται πάντα μέσω τραπεζῆς. Βασικά τήν διαχείριση θά τήν κινήσουμε μέ εἰσαγγελεῖς, δικαστικούς, ἱερωμένους. Δέν θά παίρνουν τίς ἀποφάσεις, ἀπλᾶ θά κάνουν τήν διαχείριση.

Έρωτ.: Ἐμεῖς ὅμως στόν «Δαυλὸν» γράφουμε κατ' ἐπανάληψιν, ότι οἱ ἄνθρωποι μέ τίς συγκεκριμένες αὐτές ιδιότητες, οἱ ἐντεταγμένοι στόν κρατικό μηχανισμό, ἐκφράζουν ἕνα ἀνθελληνικό ἢ ἀν-ἑλληνικό κατεστημένο.

Απάντ.: Δέν εἶναι του κατεστημένου αὐτοί, εἶναι διωγμένοι ἀπ' τό κατεστημένο.

- Ἐρώτ.:** "Ολοι αὐτοὶ δηλαδὴ θὰ εἶναι διωγμένοι ἀπ' τὸ κατεστημένο;
- Ἀπάντ.:** Αὐτοὶ ἔχουν ἤδη ἐκφρασθῇ καὶ γράφουν στὸν «Δαυλὸ», ἄνθρωποι ποὺ εἶναι ἀντιεξουσιαστὲς δε-
δηλωμένοι. Ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ἔχουν διώξει.
- Ἐρώτ.:** Σχετικὰ μὲ τὴν ἀναθεώρηση τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἱστορίας πολὺ ἐποικοδομητικὴ ἢ προσπά-
θειά σας. Σχετικὰ ὅμως μὲ τὴν Βυζαντινὴ ἱστορία θὰ ὑπάρχει καὶ ἐκεῖ ἀναθεώρηση;
- Ἀπάντ.:** Θὰ προσπαθήσουμε κι ἐκεῖ νὰ κάνουμε ὅ,τι μποροῦμε. Ἀλλὰ ἡ πρώτη φάση εἶναι νὰ κάνουμε μιὰ
δανειστικὴ οὐύλιοθήκη, νὰ ἀρχίσουμε τὶς ἐκδηλώσεις, καὶ μετὰ δι' ἀναρχιχέσεως θὰ προχωροῦμε πρὸς
τὸν στόχο, τὴν μελέτη τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἱστορίας.
- Ἐρώτ.:** Ἐπειδὴ ὁ «Δαυλὸς» κατ' ἐξακολουθεῖσιν ἐπίσης ἔχει ἐκφρασθῇ γιὰ τὸ θέμα αὐτό, τῆς γενοκτονίας
τοῦ Ἑλληνισμοῦ στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Βυζαντίου, ἀλλὰ καὶ ἐν συνεχείᾳ, τι προτίθεσθε νὰ κάνετε
εἰσεῖς γιὰ τὸ συγκεκριμένο αὐτὸ σημεῖο; Θὰ θιγῇ;
- Ἀπάντ.:** Δὲν ἔχουμε νὰ κρύψουμε τίποτα. Οὔτε ἔχουμε καμμία σκοπιμότητα. Ἐμεῖς εἴμεθα Ἕλληνες, καὶ
προέχει ἡ ἀλήθεια. Θὰ τὰ παρουσιάσουμε ὅλα. Εἴτε αὐτὸ δυσαρεστὲ εἴτε ὄχι. Εἴτε κάνουμε ἐχθρὸν
εἴτε φίλον. Θὰ εἴμεθα ἀντικειμενικοί. Θὰ λέμε τὴν ἀλήθεια. Γιατὶ τὸ ψέμα καὶ ἡ ὑποκρισία δὲν εἶναι
ἐλληνικὰ προϊόντα.
- Ἐρώτ.:** Ἀπὸ τὸ κράτος τί περιμένετε; Ποιὲς πιστεύετε ὅτι θὰ εἶναι οἱ ἀντιδράσεις του καὶ ἡ στάση του;
- Ἀπάντ.:** Ἐχθρική καὶ ἀδιάφορη. Ὅπως εἶναι σὲ ὁτιδήποτε Ἑλληνικό: στὴν καλύτερη περίπτωσιν ἀδιά-
φορο, στὴν χειρότερη ἐχθρική.
- Ἐρώτ.:** Ὑπάρχει ἀνταπόκριση τοῦ κόσμου μέχρι τώρα;
- Ἀπάντ.:** Πολὺ μεγάλη, γιατί ἡ προσπάθεια αὕτῃ δὲν πρόκειται νὰ ἀναμιχθῇ οὔτε μὲ ὁργανώσεις οὔτε μὲ
πολιτικὴ οὔτε μὲ κόμματα, καὶ γι' αὐτὸ πήραμε καὶ τὴν μορφή τῆς ἀστικής ἐταιρίας, γιὰ νὰ μὴν εἴμε-
θα οὔτε κὰν σωματεῖο. Νὰ μὴν ἔχουμε ἐκλογὲς καὶ προέδρους. Ἡ προσπάθειά μας θὰ εἶναι παραπλή-
σια πρὸς ἄλλα πράγματα. Δηλαδὴ ὁ «Δαυλὸς» κάνει μιὰ προσπάθεια μὲ ἀντικείμενο τὸ ἕνα. Καὶ ἡ προ-
σπάθεια αὕτῃ εἶναι στὸ ἔντυπο, δὲν κάνει ἐκδηλώσεις, ἐμεῖς θέλουμε νὰ κάνουμε αὐτὲς τὶς ἄλλες ἐκδη-
λώσεις. Θὰ εἴμεθα συμπληρωματικοί. Γιατὶ νὰ δγάλουμε ἕνα περιοδικὸ μὲ θέμα τὸν Ἑλληνισμό; Δὲν
θὰ τὸ κάνουμε, γιατί ἔχουμε τὸν «Δαυλὸ». Δὲν πᾶμε δηλαδὴ νὰ προσθέσουμε κάτι στὰ ἤδη ὑπάρχο-
ντα.
- Ἐρώτ.:** Προβολὴ στὸ ἐξωτερικὸ θὰ ὑπάρχει;
- Ἀπάντ.:** Θὰ ὑπάρξῃ ὅπωςδήποτε, τὸ προβλέπει καὶ τὸ καταστατικὸ. Δὲν μποροῦμε νὰ ἀφήσουμε τὸν Ἑλλη-
νισμό τοῦ ἐξωτερικοῦ.
- Ἐρώτ.:** Σκέπτεσθε γιὰ ἀργότερα κάποιον τηλεοπτικὸ, ραδιοφωνικὸ σταθμὸ;
- Ἀπάντ.:** Ναι, τὸ ἀναφέρουμε κι αὐτὸ, θὰ τὸ κάνουμε. Τώρα θὰ νοικιάσουμε ὄρες σὲ τηλεοπτικούς σταθ-
μούς.
- Ἐρώτ.:** Κλείνοντας: Ὅσον ἀφορᾷ τὸ θέμα τῆς «Παλαιᾶς Διαθήκης» καὶ τοῦ ἀνθελληνικοῦ της μένους,
πὼς θὰ τὸ ἀντιμετωπίσετε στὸ «Ἑλλήνιον»; Θὰ διαμαρτυρηθῇτε στὴν Ἱερὰ Σύνοδο;
- Ἀπάντ.:** Θὰ κάνουμε διάδημα.
- Ἐρώτ.:** Προκειμένου νὰ ἀποβληθῇ;
- Ἀπάντ.:** Νὰ ἀποβληθῇ· δὲν ἔχει καμμία σχέση μὲ τὸ Ἑλληνικό. Τὰ ἀποσπάσματα ἐκεῖνα ποὺ εἶναι ἀνθελ-
ληνικά καὶ ἀνήθικα πρέπει νὰ ἀποβληθοῦν.

* * *

Εὐχόμαστε κάθε ἐπιτυχία στὴν ἀξιολογὴ αὕτῃ προσπάθεια, ἀφοῦ οἱ θέσεις ποὺ προεδλήθησαν περὶ
κρατικῆς ἀδιαφορίας καὶ ἐχθρότητας, τὸ πανάρχαιο τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ, ἡ οἰκουμένη του διά-
σταση, ἡ μὴ ὀργάνωση, ἡ ἀμυνα στὴν παραποίηση τῆς ἐλληνικῆς ἱστορίας, ἡ ἀπουσία κάθε κομματικῆς
ιδιότητος, ἡ παραδοχὴ τῆς γενοκτονίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ
στοὺς βυζαντινοὺς καὶ ὕστερους χρόνους ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴ καὶ κρατικὴ ἐξουσία, ἡ ἀπόρριψη τῆς
ἀνθελληνικῆς καὶ ἀνήθικης «Παλαιᾶς Διαθήκης» εἶναι θέσεις ποὺ ὁ «Δαυλὸς» ἀπὸ τὴν πρώτη του κιόλας
ἐκδόσιν πρὸ δεκαπενταετίας ἔθεσε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ μάχεται σκληρὰ γι' αὐτές. Θὰ ἤθελα ἀκόμα νὰ πα-
ρατηρήσω, ὅτι ἐὰν πράγματι ἐφαρμοστοῦν καὶ στὴν πράξιν τὰ παραπάνω ἀπὸ τὸ «Ἑλλήνιον», ὅπως ἡ προ-
σωπικότητα καὶ τὸ ἦθος τοῦ ἐμπνευστῆ του κ. Κ. Πλεῦρη ἐγγυώνται, τότε θὰ μπορέσουμε νὰ μιλήσουμε
γιὰ μιὰ σημαντικὴ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, ποὺ ἐπεσείασε γιὰ ἄλλη μία φορὰ τὸ ἀνύπαρκτο, ἀνθελληνικὸ
καὶ μίζερο αὐτὸ κρατίδιο. Εὐχόμεθα καλὴ ἐπιτυχία λοιπὸν στὸ «Ἑλλήνιον» ἐν ἀναμονῇ τῶν μελλομένων.

Εὐάγγελος Μπεξῆς

‘Ο Γιαχβέ, ό Ουμβέρτο Έχο και όί κοινωνίες

Κύριε διευθυντά,

‘Ο πολὺς Οὐμβέρτο Έχο, προφανῶς διὰ τὸ «διαφώτιση» ἡμᾶς, περνᾷ τὴν ὄξουναν θέσιν του εἰς τὸ δι-
βλίον του «Τὸ ὄνομα τοῦ Ρόδου», θέτων εἰς τὸ στόμα τοῦ Γουλιέλμου, πρώην ἱεροξεταστοῦ, ἀπευθυνόμε-
νον εἰς τὸν δόκιμον μοναχόν Ἀντζο, τὰ ἐξῆς φαιδρά: « Ἀλλωστε, παιδί μου Ἀντζο, ὁ πατέρας τοῦ κυρί-
ου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ ὁ θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ ἐφώτιζε τοὺς εἰδωλολάτρες, γιὰ
τὰ ζοῦν σὲ ὀργανωμένες κοινωνίες;» Τῷ ὄντι ὅποια ἐκλεκτικὴ συγγένεια τοῦ Έχο μετὰ τὴν σημερινὰ κατὰ τό-
πους ὁμιλοῦντα μίσθαρνα ὄργανα τοῦ Διεθνoῦς Ἐξουσιασμοῦ! Πράγματι σήμερον παρατηρεῖται μία ἐκ
νέου θρασυτάτη ἐπίθεσις κατὰ παντός Ἑλληνικοῦ, ἰδιαίτερος δὲ εἰς ὃ,τι ἀφορᾷ τὴν... «εἰδωλολατρικὴν»
Ἀρχαίαν Ἑλλάδα, τόσοσιν ἐκ μέρους τῶν ἐξουσιαστῶν ὅσων καὶ –πρᾶγμα λυπηρότατον– ἐκ μέρους τῶν ὡ-
μοσυνιζόντων ταῶν μας πάσης φύσεως ἢ φυράματος, οἱ ὅποιοι μετὰ τὴν παραμικρὰν εὐκαιρίαν ἐπιτίθενται
ἐναντίον τῆς ποικιλοτρόπως, ὑπόουλως, κυνικῶς, ὀλως ἀνευθυριάστως καὶ ἀναιδῶς.

Εἶναι γνωστὸν μόνον εἰς ὀλίγους καὶ ἐπαίοντας, καθίσταται ὁμως τοιοῦτο εἰς ὅσους ἤθελον ἀσχοληθῇ
μετὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα, ὅτι αὕτη ἤλθεν ἕως ἡμᾶς τοὺς νεωτέρους οὐχὶ ὡς αὕτη ὑπῆρξεν ἐν τῇ πραγ-
ματικότητι, ἀλλ’ ἀκρωτηριασμένη, συκοφαντημένη, παραμορφωμένη, ἐν πολλοῖς δὲ διεστρεβλωμένη. Ἀπὸ
τοῦ 4ου αἰῶνος τῆς παλαιᾶς χρονολογίας πᾶν ὃ,τι ἐνεθῦμιζε τὸ Ἑλληνικὸν Κάλως εἰς ὀποιοδήποτε μορ-
φήν ἢ ἐκφρασίαν του μανιῶδως κατεστράφη. Τὸ γεγονός τοῦτο προκαλεῖ ἐκπληξιν καὶ εὐλογον ἀπορίαν εἰς
τοὺς μὴ γνωρίζοντας, καὶ πληθώραν ἄλλων ἀρητικῶν καὶ δυσαρέστων συναισθημάτων –ἰδιαίτερος δὲ
δαθυτάτην πικρίαν– εἰς ὅσους γνωρίζουν, οἱ ὅποιοι διὰ τοῦτο ἀκριδῶς πονοῦν καὶ δικαίως ἀγανακτοῦν.
Τὸ πρωτοφανές «θηροσκετικόν» μῖσος, τὸ ὁποῖον ἐξεδηλώθη συνοδευόμενον, ὡς εἰκός, ἀπὸ σωρείαν ἐγκλη-
ματικῶν καὶ παρανοικῶν πράξεων κατ’ ἐκείνην τὴν σκοτεινὴν περίοδον –τὸ μῖσος, τοῦ ὁποῖου καὶ σήμε-
ρον ὑπάρχουν θιασῶται– ἀπολογηταί, ἐνιοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν καθηγηταί–, δὲν ἔχει οὐδαμῶ ὁμοίον του εἰς τὴν
παγκόσμιον ἱστορίαν. Δὲν θὰ ἦτο, φρονοῦμεν, ὑπερβολή, ἐὰν ἰσχυρίζομεθα, ὅτι αἱ καταστροφαὶ αἱ ὁποῖαι
ἐγένοντο εἰς τὴν κεντρικὴν καὶ νότιον Ἀμερικὴν ἐναντίον τῶν Ἀζτέκων, τῶν Μάγια καὶ τῶν Ἰνκα εἶναι
ἡσσονος σημασίας ἐναντι αὐτῶν ποὺ ἐγένοντο εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλους τόπους, ἐνθα τὸ Ἑλλη-
νικὸν Πνεῦμα ἦτο τὸ κυρίαρχον ἐπὶ αἰῶνας στοιχεῖον καὶ ἴδιον χαρακτηριστικόν.

Τὰ ἐναπομείναντα οὕτω καὶ ὑπάρχοντα συντρίμματα, εἴτε ἀπὸ μόνῃ των παραπεταμένα εἴτε μέσω τῆς
ἐντοχιεῶς των εἰς «χριστιανικοὺς» ναοὺς καὶ μοναστήρια, ὁμιλοῦν διὰ τὴν ἐπιπεσοῦσαν Ἰουδαιοχρι-
στιανικὴν λαίλαπα, ἀποδεικνύοντα τὸ μέγεθος τῆς ἐπεληθούσης καὶ συντελεσθείσης πρωτοφανοῦς κατα-
στροφῆς. Ὅμως ὃ,τι διεσώθη ὁμιλεῖ διὰ τὸ μεγαλεῖον εἰς ποῖον καὶ μέγεθος ἐνὸς ἄφθαστον, ἀξέπεραστον,
ἀνεπανάληπτον καὶ μοναδικοῦ πολιτισμοῦ. Πολιτισμοῦ, ὅστις εἶναι τὸ δημιουργημα τῆς Ἑλληνικῆς πό-
λεως –ἐξ οὗ καὶ ἡ λέξις πολιτισμός–, ὅπως αὕτη ἤρχισε σχηματιζομένη ἀπὸ τὰ πανάρχαια προοιμηρικά ἔτη
καὶ ἀνεπτύσσεται συνεχῶς, ἀφ’ οὗ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον προηγηθῇ πολλὰ κοινωνικὰ διαμάχαι, ταραχαί,
ἐπαναστάσεις, ἐνῶ οἱ ἰδεολογικοὶ ἀγῶνες ἀμείωτοι συνεχίζοντο ἀδιαλείπτως καὶ ἐντόνως. Ἐντὸς τῆς Ἑλλη-
νικῆς πόλεως ἀνεπτύχθη καὶ διαχρονικῶς ἠνδρώθη τὸ πολίτευμα, ἀριστοκρατικόν ἢ δημοκρατικόν, ἢ ἑλλη-
νικὴ παιδεία ἐφθασεν εἰς ζηλευτὰ ἐπίπεδα-ὑψηλὰ, τὸ Ἑλληνικὸν Πνεῦμα ζηλοτύπως ἐκορυφώθη, ἐνῶ ἡ
ἐμφάνισις αὐτῶν ὑψηλῆς διανοητικότητος πρό, κατὰ καὶ μετὰ τὸν 5ον αἰῶνα τῆς παλαιᾶς χρονολογίας
ἐπαίξε σπουδαϊότατον καὶ πρωταγωνιστικὸν ρόλον εἰς ὃ,τι ἀποκαλεῖται ἱστορικὸν γίγνεσθαι. Ἀτόμων,
ποῦ ὁμοία των εἶναι ἀδύνατον νὰ εὗρωμεν εἰς ἄλλους συγχρόνους καὶ πλησιοχώρους τῶν Ἑλλήνων λαοὺς
κατ’ ἐκείνην τὴν ἱστορικὴν περίοδον, διότι: Ὅλοι οἱ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐξαίρεσεως διεβί-
ον ἐν τῇ σκιᾷ, τὸ μαστίγιον καὶ τὴν ἐκμετάλλεισιν τυραννικῶν, ἀπολυταρχικῶν καὶ θεοκρατικῶν κα-
θεστώτων, τρέμοντες καὶ φοβούμενοι τυράννους, βασιλεῖς, «θεοὺς» καὶ ἱερατεῖα. Ἀλλ’ ἐὰν καλοπροαιρέ-
τως ἐδεχόμεθα τὴν ἀνωτέρω ἀποψιν τοῦ Οὐμβέρτο Έχο, ὅτι δηλαδὴ πολιτικὴ ὁργάνωσις καὶ πολιτισμὸς
προέρχονται ἐξ Ἀνατολῶν – «Lux ex Oriente», καθὼς λέγουν –, ἐρωτῶμεν: Δὲν διεσώθη οὔτε κἀν ἓνα ὄνο-
μα ἢ ἔργον πολιτικοῦ φιλοσόφου τινός, πολιτικοῦ ἐπιστήμονος, πολιτειολόγου, ἀλλὰ καὶ μηχανικοῦ, γεω-
μέτρου, ἀρχιτέκτονος, πολεοδόμου, φυσικοῦ, ἱατροῦ, μαθηματικοῦ κ.λπ. (ὅταν ὁ Κ. Γεωργανᾶς εἰς τὸ πο-
λυσημάντον διβλίον του «Ρίζες Ἑλευθερίας» παραθέτει – ἐξ ὅσων διεσώθησαν δεδαίως – ἄνω τῶν 2500
Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων ἐπιστημόνων); Ἀς παύσων ἐπὶ τέλους νὰ γίνονται καταγέλαστοι. Διότι, διὰ τὴν
ὑπόθεσιν πρόοδος, πολιτισμὸς καὶ πολιτικὴ ὁργάνωσις, ἀπαιτοῦνται: ἀνήνυχον πνεῦμα, θάρρος, πρωτο-
βουλία, ἐφευρετικότης, περιέργεια, δύναμις πνευματικῆς καὶ σωματικῆς, ἀλήθ, θέλγησις, ριψοκίνδυνον, πα-
ρόρησις καὶ ἄλλα τινά, τὰ ὅποια παντελῶς ἀπουσίαζον – διὰ τοὺς λόγους οὔτινες ἀνεφέρθησαν – ἀπὸ
τοὺς Αἰγυπτίους, Σουμερίους, Χαλδαίους, Βαβυλωνίους καὶ ἄλλους λαοὺς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Μετὰ τιμῆς

Διόδωρος Ἀθμονεύς

Α’ Μηχανικός Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ. – Ἐν πλῶ, Καραϊδικῇ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΒΑΣΔΕΚΗΣ

Βαθειά μουσική διάδρωση τῶν Ἑλλήνων

«Στὴν χώρα τῆς Ἑλλάδος ὅλα εἶναι ξένα,
διότι ὁ Θεὸς εἶναι ξένος» [Γιώργος Μανιάτης]

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε ποὺ ἔπαψαν ἐπιτέλους οἱ Δυτικοὶ μουσικολόγοι νὰ κρίνουν τὶς μουσικὲς ὧλων τῶν λαῶν μὲ μοναδικὸ μέτρο τὴν «κλασσικὴ» λεγόμενη μουσικὴ. Ὡστόσο σημαντικὴ μερίδα ἀνθρώπων παγκοσμίως ἐξακολουθεῖ νὰ διακατέχεται ἀπὸ τὴν ἀποψὶ αὐτῇ. Ἀκόμη καὶ σήμερα στὰ Ἑλληνικὰ ὠδεῖα, τὰ ὁποῖα ἀπαντὰ διδάσκουν ἀποκλειστικὰ ἀλλότριες μουσικὲς, ἀποκαλοῦν βαρβαρίζουσα τὴν συγχορδία πρώτης-πέμπτης, κατ' ἐξοχὴν χρησιμοποιούμενη στὴν Ἑλληνικὴ μουσικὴ, παρ' ὅλο ποὺ χρησιμοποιοῦν καὶ ἀπὸ μερικοὺς μεγάλους μουσουργοὺς τῆς «κλασσικῆς» Εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς. Παρ' ὅλα αὐτὰ μποροῦμε νὰ θεωρήσουμε, ὅτι τὸ πρόβλημα αὐτὸ ἔχει λυθῇ ὀριστικά.

Ἡδὴ πλήθος μουσικολόγων ἀσχολεῖται μὲ τὶς λαϊκὲς μουσικὲς ὧλων τῶν ἐθνῶν, ὑπὸ τὸ βάρος ὅμως τῶν σοβαρῶν προβλημάτων τῆς ἀνυπαρξίας ἐθνικῶν μουσικῶν σχολῶν σ' ἀρκετὲς περιπτώσεις ἀπὸ τὴν μιά, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τῆς δυσκολίας ἢ ὁποῖα προκύπτει ἀπὸ τὸ ἀλλότριον τῆς ὑπὸ ἔρευναν συγκεκριμένης λαϊκῆς μουσικῆς γιὰ τὸν ἐνδιαφερόμενο ἐθνομουσικολόγο. Τὸ γεγονὸς δηλαδὴ ὅτι οἱ περισσότεροὶ μουσικολόγοι δὲν γνωρίζουν οὔτε νὰ τραγουδήσουν τὰ τραγούδια οὔτε νὰ ἐκτελέσουν τὰ μουσικὰ ὄργανα, τὰ ὁποῖα συνοδεύουν τὰ τραγούδια αὐτά, ὀδηγεῖ τὶς ἔρευνες σὲ ἑλλιπῆ καὶ πολλὰς φορὲς σὲ λανθασμένα συμπεράσματα. Ἀκόμη χειρότερα ὅμως συμβαίνουν, ὅταν ἄσχετοι πρὸς τὰ μουσικὰ θέματα ἀποτολμοῦν νὰ ἀποφανθοῦν περὶ αὐτῶν. Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀποτελοῦν κάποιοι ἀρχαιολόγοι, οἱ ὁποῖοι ἀνεκάλυψαν ἀρχαῖα μουσικὰ ὄργανα, καὶ στὶς ἀνακοινώσεις τῶν πορισμάτων τους ἀναφέρουν πολλὰς φορὲς στὴν κυριολεξία «ἄλλα ἀντ' ἄλλων»· εἶτε ἐπειδὴ οἱ ἴδιοι ἀγνοοῦσαν τὰ μουσικὰ αὐτὰ θέματα εἶτε ἐπειδὴ οἱ μουσικοὶ, τοὺς ὁποίους συμβουλευτήκαν, διέθεταν ἑλλιπεῖς γνώσεις. Ἀξίζει ἐδῶ νὰ ἀναφέρουμε τὴν περίπτωσι τῶν δύο αὐλῶν τοῦ 4ου π.Χ. αἰῶνος, μὲ μεταλλικὰ κλειδιά, οἱ ὁποῖοι αὐλοὶ ἀνεκαλύφθησαν στὴν Κέρκυρα, ἐὰν δὲν κάνω λάθος, τὰ κλειδιά τῶν ὁποίων ἐξέλαβαν οἱ ἀρχαιολόγοι ὡς ἐργαλεῖα ἀργυροχρυσῶν. Ἔτσι, γιὰ νὰ γνωρίζουμε καὶ πότε καὶ ποῦ ἀνεκαλύφθη τὸ κλαρίνο.

Τὸ κυριώτερο ὅμως πρόβλημα γιὰ τὸν ἐθνομουσικολόγο ἀποτελεῖ ἡ ἑλλιπὴς ἐθνικῶν μουσικῶν σχολῶν στὶς περισσότερες χώρες, μὲ προεξάρχουσα ἀναμφισβητήτως τὴν Ἑλλάδα. (Ἡ Τουρκία διαθέτει Ἀκαδημία Τουρκικῆς Μουσικῆς). Ἀλλὰ καὶ ὅταν αὐτὲς ὑπάρχουν, δὲν λειτουργοῦν πάντοτε μὲ τὴν πρέπουσα σοβαρότητα καὶ ὑπευθυνότητα λόγῳ τῆς γενικῆς ἀδιαφορίας τῶν περισσότερων ἐθνῶν πρὸς τὶς παραδόσεις τους ἢ λόγῳ τῶν φανερῶν ἢ ὑποδοσकुसῶν σωδινιστικῶν τάσεων ποὺ ὑπάρχουν. Κραυγαλέο παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ Τουρκικὴ μουσικὴ πολιτικὴ, ἡ ὁποῖα ὄχι μόνον δὲν ἀναγνωρίζει τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Τουρκικὴ μουσικὴ προέρχεται ἄμεσα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ, ἀλλὰ ἰσχυρίζεται ἀκριδῶς τὸ ἀντίθετο. Ἀπὸ τὴν συγκεκριμένη δὲ αὐτὴ πολιτικὴ στάσι προκύπτει ἄμεσα τὸ γεγονὸς ὅτι σὲ κάθε βιβλίῳ περὶ μουσικῆς τῆς χώρας αὐτῆς περιέχεται χάρτης, στὸν ὁποῖο μὲ βέλη ἀπεικονίζονται οἱ ὁδοὶ διὰ τῶν ὁποίων μεταφέρθηκε ἀπὸ τὴν Τουρκία ἡ μουσικὴ ἐπιρροή σ' ὅλα τὰ διαμερίσματα τῆς νῦν χώρας τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὁποῖες ὁδοί, ἀφοῦ διαπερνοῦν ὅλον τὸν κορμὸ τῆς ἡπειρωτικῆς χώρας, καταλήγουν στὰ Ἴονια νησιά, στὴν Κρήτη καὶ σ' ὅλα τὰ νησιά τοῦ Αἰγαίου.

Θὰ ἦταν περιττὸ νὰ τονίσω κανεῖς, ὅτι τὸ κράτος μας ἀλλὰ καὶ οἱ πολῖτες του οὐδέποτε αἰσθάνθηκαν τὴν ὑποχρέωσι ν' ἀπαντήσουν μ' ὁποιοδήποτε τρόπο στὶς τουρ-

κικές αὐτὲς προκλήσεις, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι τὸ ἔπραξαν αὐτὸ ἄλλοδαποὶ μουσικολόγοι, τὰ σχετικὰ βιβλία τῶν ὁποίων οὔτε κἂν μεταφράσθηκαν στὴν Ἑλληνική. Πῶς θὰ ἦταν δὲ πιθανὸν νὰ συμβῇ αὐτό, ὅταν οἱ ἴδιοι οἱ νεοέλληνες ὑποστηρίζουν, καὶ μὲ θέρμη μάλιστα πολλὰς φορές, τὴν ἐνσυνειδήτως ἀναποδογυρισμένην ἱστορικῶς αὐτὴν θέσιν, ὡς ἂν κάποιοι δαίμονες νὰ τοὺς ὥθῃ στὸ νὰ μᾶς ὑπενθυμίσουν τακτικῶς ὅτι ἡ Τουρκοκρατία συνεχίζεται στὴν Ἑλλάδα μ' ἄλλα μέσα; Στὴν Ἑλλάδα μας δηλαδὴ ἰσχύει ἀπολύτως τὸ ἐξῆς περιεργὸ δόγμα: Δικαιούται κανεὶς νὰ ὑπερασπίζεται τὰ θέματα ὅλων τῶν ἐθνῶν πλὴν ἑνός, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ τὸ δικό του, τὸ Ἑλληνικό. Κι αὐτό, διότι κινδυνεύει ἄμεσα νὰ χαρακτηρισθῇ μὲ τὰ βδελυρὰ καὶ ἐπικατάρματα ἐπίθετα τοῦ σωδινιστῆ καὶ ἐθνικιστῆ. Γιὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ πολιτισμοῦ του, ἄρα καὶ τὰ μουσικά, πρέπει νὰ προέρχωνται ἀπὸ τὴν Ἀνατολή.

Τί κάνουμε ὅμως, ὅταν δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ὄχι μόνον ἀπόδειξις, ἀλλὰ οὔτε κἂν ἔνδειξις πρὸς τοῦτο; Οὐδὲν πρόβλημα· ἔρχεται ἓνας καθηγητὴς Πανεπιστημίου καὶ δίνει τὴν ἀρμόζουσα λύσι· Ἀφοῦ δὲν μποροῦμε ν' ἀποδείξουμε, ὅτι ἡ μουσικὴ μας κατάγεται ἀπὸ τὴν Μέση Ἀνατολή, τότε ἔνα ἀπομένει: Ὅτι καταγόμαστε ἡμεῖς ἀπὸ τὴν Μέση Ἀνατολή! Ὅριστε τί ἀνέφερε ὁ κ. Ἰωάννης Παπαϊωάννου σὲ συνέντευξί του στὸν «Δαυλὸ» ἀπαντώντας σὲ ἐρωτήσεις περὶ τῶν Ἑλληνικῶν μουσικῶν ζητημάτων (τεῦχος Δεκεμβρίου 1994, σελ. 9243): «*Ἡ τελευταία φάση τοῦ προηγούμενου εἶδους ἀπὸ ἐμᾶς, τοῦ Homo erectus, ὑπῆρχε στὴν Ἀφρική ἀπὸ τὸ 1.500.000 π.Χ. Ἀπὸ τὴν Ἀφρική πέρασε στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἑλλάδα μία πολὺ παλιὰ ἐποχὴ, πρῶτα ὅμως πέρασε ἀπὸ τὴν Μέση Ἀνατολή*». Κι ἀφοῦ συνεχίζει μ' ἓνα ἀξεδιάλυτο μπερδεμα ἀφροκεντρισμοῦ καὶ χανανοκεντρισμοῦ, λέει καὶ τὸ ἐξῆς: «*Ἡ βυζαντινὴ λειτουργία ἔχει θεατρικὰ στοιχεῖα, πολὺ περισσότερα δὲ εἶναι τὰ προελληνικά, παρὰ τὰ ἑλληνικά*.

» «*Δαυλός*»: *Δηλαδὴ προελληνικά ἐννοεῖτε αὐτὰ πρὸ τοῦ Ὀμήρου;*

» Ἀπάντησις: *Ναί, αὐτὰ ἀκριβῶς.*

» Ἐρώτησις: *Οἱ πρὸ τοῦ Ὀμήρου Μυκηναῖοι, Ἀχαιοί, Μινωῖτες... δὲν ἦταν Ἑλληνες;*

» Ἀπάντησις: (...)».

Ὁ ἐπικαρέκλιος ὅμως αὐτὸς καθηγητὴς εἶναι καὶ κατ' ἐξοχὴν καρεκλοθήρας. Θαυμάστε: Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν στὸν Τομέα τῆς Μουσικολογίας. – Πρόεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Συνδέσμου Σύγχρονης Μουσικῆς. – Πρόεδρος τοῦ Κέντρου Σύγχρονης Μουσικῆς Ἑρευνας. – Πρόεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Μουσικοῦ Κύκλου. – Ἀντιπρόεδρος τῆς Διεθνοῦς Ἑταιρίας Σύγχρονης Μουσικῆς ἀπὸ τὸ 1978 ἕως τὸ 1984.

Αὐτὰ λοιπὸν τὰ ἀντιστορικά καὶ ἀντιεπιστημονικά διδάσκει ὁ καθηγητὴς στοὺς φοιτητὲς του, τοὺς ὁποίους βεβαίως καὶ ἀναμφισβητήτως, ὅπως καὶ τὸν ἑαυτὸν του, τοὺς θεωρεῖ ἈφροΜεσοΑνατολικόΕλληνες. Αὕτη ἡ κατάστασι δὲν θεωρεῖται ἐξωφρενικὴ ἀπὸ τοὺς Νεοέλληνες, ἀλλὰ θεωρεῖται ἐξωφρενικὴ ὑπερβολὴ αὐτὸ τὸ ὅποιο τὸ νίζουμε τακτικῶς ἡμεῖς, ὅτι ἡ χώρα τῆς Ἑλλάδος τυγχάνει ὑπὸ θρησκευτικῆ, πολιτικῆ, πολιτιστικῆ καὶ εκπαιδευτικῆ κατοχῆ, καὶ αὐτοκατοχῆ ἐπίσης.

Ὅριστε τὰ ἀποτελέσματα στὸν χώρο τῆς μουσικῆς τῆς κατοχῆς αὐτῆς: Ἀπαντες οἱ νεοέλληνες «γνωρίζουν μετὰ βεβαιότητος», ὅτι τὸ τρίχορδο (ταμπούρας) εἶναι τουρκικὸ ὄργανο. Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασίαν γι' αὐτοὺς, ὅτι ὑπάρχει ἀνάγλυφο ἀπὸ τὴν Μαντίνεια τῆς Ἀρκαδίας τοῦ 4ου αἰ. π.Χ., τὸ ὅποιο ἀπεικονίζει γυναῖκα νὰ ἐκτελῇ τρίχορδο μιάμιση χιλιετία πρὶν ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῶν Τούρκων στὸ προσκήνιο τῆς ἱστορίας. Ἐπίσης ὁ αὐλὸς «εἶναι ὄργανο προερχόμενο ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς Μεσοποταμίας», ἀσχέτως ἐὰν ὁ ἀρχαιότερος αὐλὸς παγκοσμίως βρέθηκε στὴν Καστοριά. Ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν νεοελλήνων μουσικῶν, πρακτικῶν καὶ πτυχιούχων, «γνωρίζουν μετὰ βεβαιότητος», ὅτι οἱ κλίμακες καὶ οἱ ρυθμοὶ τῆς μουσικῆς μας εἶναι Τουρ-

κιῆς ἢ Ἀνατολικῆς προελεύσεως· καὶ δὲν ἔχει καμμιά σημασία γι' αὐτοὺς τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ μουσικὰ αὐτὰ στοιχεῖα εἶναι καταγεγραμμένα ἀπὸ τοὺς Ἀρχαίους Ἕλληνας ἀπὸ τὸν 6ο π.Χ. αἰῶνα, ὅταν οἱ Ἀνατολικοὶ αὐτοὶ λαοὶ ἀκόμη καὶ μετὰ ἀπὸ μιὰ χιλιετία τουλάχιστον ἰδέα δὲν εἶχαν περὶ αὐτῶν. Παρ' ὅλο πὺ διεσώθηκε λιγότερο τὸ ἓνα δέκατο τῶν μουσικῶν διδλίων τῆς ἀρχαιότητος (ἃς ὄψωνται οἱ ὑποστηρικτὲς τῶν πυρπολητῶν τῶν ἀρχαίων διβλιοθηκῶν) τῇ σήμερον ἡμέρᾳ παγκοσμίως ἡ μουσικὴ διδάσκεται μὲ πολὺ λιγότερα στοιχεῖα καὶ γνώσεις ἀπ' αὐτὲς τὶς ὁποῖες μᾶς κληροδότησαν οἱ ἀρχαῖοι.

Πρέπει νὰ τὸ ξαναποῦμε στὰ ἴσια: Ἀποτελεῖ ἀλήθεια τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ μουσικὰ συστήματα ὅλων τῶν ἐθνῶν πλὴν ἐλαχίστων βασίζονται στὸ Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Μουσικὸ Σύστημα· οἱ λόγοι εἶναι ἀπλοὶ καὶ ξεκάθαροι: Ἀπὸ τὴν μιὰ οἱ Ἕλληνες πρῶτοι δημιούργησαν ἐπιστημονικὸ μουσικὸ σύστημα χιλιετίες πρὶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους λαοὺς, καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη εἶχαν τὸ πάθος νὰ ἐπιχειροῦν κατὰ καιροὺς καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν Μέγα Ἀλέξανδρον ἐξορμήσεις σ' ὅλη τὴν Ὑδρόγειο καὶ νὰ ἐκπολιτίζουν τοὺς ἄλλους λαοὺς, διότι γνῶριζαν ὅτι, ὅταν οἱ ἄλλοι δὲν εἶναι καλά, τότε καὶ αὐτοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ εἶναι καλά. Κι ὅποιοι ἐσπευσαν ἤδη νὰ μᾶς χαρακτῆρῇσιν σωθινιστὲς, τοὺς πληροφοροῦμε ὅτι τὶς ἀπόψεις αὐτὲς τὶς ὑποστηρίζουν πολὺ περισσότεροι ἄλλοδαποὶ καὶ πολὺ λιγότεροι καὶ λιγότεροι Ἕλληνες.

Τίποτε ἀπολύτως πλὴν ἀποτυχημένων ἀποπειρῶν – ἀκόμη καὶ αὐτῆς τῆς περιφνημῆς καὶ πολυσυζητημένης πολυφωνίας – δὲν προσετέθη στὴν μουσικὴ τοῦ Δυτικοῦ Κόσμου ἐδῶ καὶ δύο χιλιετίες στὰ μουσικὰ στοιχεῖα καὶ γνώσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Τουναντίον ἐγκατελείφθησαν γνώσεις, ὄργανα καὶ μουσικὰ στοιχεῖα· ὅπως τὸ ἑναρμόνιο γένος τῶν κλιμάκων λόγῳ τῆς δυσκολίας του. Ὅσο γιὰ τὴν πολυφωνία τῶν Δυτικῶν, μᾶς ἀπαντᾷ κατηγορηματικὰ καὶ ἐδῶ ὁ κ. Παπαϊωάννου, στὴν ἐν λόγω συνέντευξί του: «Τὰ πολυφωνικὰ τραγούδια τῆς Ἠλείρου εἶναι πρὸ τοῦ 3.000 π.Χ.», χωρὶς δεδαιώς νὰ ἀναφέρῃ, ὅτι αὐτὸ τὸ ἄκουσε ἀπὸ τὸν φιλέλληνα ἀείμνηστο Γάλλο Μπόμπου, ὁ ὁποῖος ἐπὶ μιᾷ αἰῶνα περίπου «ἀλώνισε» τὴ χώρα μας ψάχνοντας τὰ τραγούδια ἐπὶ τόπου, ὅταν ὁ κ. Παπαϊωάννου στρογγυλοκαθόταν στὶς πολλὰς προεδρικὰς πολυθρόνας του αὐτοαπασχολούμενος.

Πράγματι οἱ Ἕλληνες γνῶριζαν τὴν πολυφωνία, ἀφοῦ τουλάχιστον ἀποφάνθηκαν περὶ τῶν συμφῶνων διαστημάτων, ἀλλὰ δὲν τὴν χρησιμοποιοῦσαν λόγῳ τῆς προτιμῆσεώς τοὺς πρὸς τὴν μονοφωνικὴν μουσικὴν, ἡ ὁποία ἀρμόζει περισσότερον πρὸς τὸ Δωρικὸ ἦθος. Ἐξ ἄλλου ἀκόμη καὶ σήμερον οἱ Νεοῖ Ἕλληνες μὲ τίποτα δὲν ἀρέσκονται στὴν δυτικὴν πολυφωνία, παρ' ὅλη τὴν πλύσι ἐγκεφάλου πὺ δέχθηκαν ἐπὶ τοῦ θέματος. Εἶναι ὑπόθεσι διαφορετικοῦ γούστου καὶ τίποτε περισσότερον. Ὅσο λαθεμένο εἶναι νὰ ὑποτιμᾷ κανεὶς τὴν πολυφωνία, τουλάχιστον στὸν ἴδιο βαθμὸ εἶναι λάθος νὰ ὑποτιμᾷ τὴν μονοφωνία. Διαφορετικὸ μουσικὸ πλοῦτο ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ παρέχῃ ἡ πολυφωνία καὶ διαφορετικὸ ἢ μονοφωνία. Δὲν τίθεται ζήτημα ἀνωτερότητος ἢ κατωτερότητος μεταξὺ τῶν.

Ἡ μονοθεϊστικὴ ἰδέα, ἡ ὁποία μαστίζει ἐδῶ καὶ δύο χιλιετίες τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἡ ὁποία εἶναι ὑπεύθυνη κάθε ἰσοπεδωτικῆς θεωρήσεως, εἶναι ἡ αἰτία τῆς μονοδιαστατῆς καὶ μειωτικῆς ἀντιλήψεως μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ γιὰ τὰ μουσικὰ πράγματα. Ὅ,τι ἔχουμε ἐμεῖς, αὐτὸ εἶναι τὸ ἀνώτερον καὶ ὁμορφότερον καὶ τὸ καλύτερον γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους. Ὅμως κάποιες ἰδέες, ἂν καὶ προηγούνται τῶν οἰκονομικῶν, εἶναι σὲ θέσι νὰ μεταφραστοῦν καὶ σὲ χρῆμα. Καὶ θὰ τοὺς δώσουμε τὸ καλύτερον, καὶ θὰ τοὺς «ἀρμέγουμε». Ἄλλο πρᾶγμα εἶναι νὰ πουλᾷ ὁ Ἀμερικανὸς τὸν μουσικὸν τοῦ δίσκου μόνον στὶς Η.Π.Α. καὶ ἄλλο εἶναι νὰ τὸν πουλᾷ σ' ὅλον τὸν κόσμον. Φαντασθῆτε τὴν Κίνα ν' ἀγοράζῃ μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ μουσικὴ ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν. Ἀναφερόμαστε

σ' ἐνάμισυ δισεκατομμύριο ἀνθρώπων ἐπὶ πλέον. Ὅμως ἡ ἰδέα σιγὰ-σιγὰ σχεδὸν ξεχάσθηκε, ἀφοῦ μεταφράσθηκε ὀλοκληρωτικῶς σὲ χρῆμα. Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει πιά, ἐὰν ἡ μουσικὴ μας εἶναι ἀνώτερη, ἀλλὰ μόνον ἐὰν πουλάη παγκοσμίως. Πρὸς τοῦτο ὁμως ἀπαιτεῖται μιὰ βασικὴ προϋπόθεσι: νὰ ἐγκαταλείψουν οἱ λαοὶ τὴν δική τους μουσικὴ παράδοσι καὶ τὴν ἀντίστοιχη μουσικὴ δημιουργία μ' ἄλλα λόγια νὰ καταστοῦν μουσικῶς λωτοφάγοι.

Γιὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ ὁμως ἓνας λαὸς τὴν πολυχιλιετὴ σ' ὀρισμένες περιπτώσεις μουσικὴ του, θὰ πρέπει πρῶτα νὰ τὴν ὑποτιμήσῃ. Καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ μόνος του ποτὲ δὲν πρὶν καίται νὰ τὸ κἀνῃ, ἀναλαμβάνουν τότε οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ τὸν πείσουν, ὅτι δὲν εἶναι σοβαρὸ πρᾶγμα τὸ ν' ἀκούῃ δλάχικα τραγούδια, νὰ πίνη τσίπουρο ὅταν ὑπάρχῃ τὸ οὔσκυ, νὰ καπνίζῃ «Καρέλια» ὅταν ὑπάρχῃ τὸ «Μάλμπορο» καὶ νὰ κτίζῃ τὸ σπίτι του ὅπως οἱ παπποῦδες του ὅταν ὑπάρχῃ αὐτὸ τὸ «σωτήριο» ὑλικό, τὸ μεπτόν. Ἐδῶ καὶ τρεῖς δεκαετίες ὁ Ἑλληνικὸς λεγόμενος κινηματογράφος μὲ ἑκατοντάδες ταινίες δημιούργησε καὶ καλλιέργησε τὸν τύπο τοῦ «Βλαχαδεροῦ», ὁ ὁποῖος χόρευε συνοδείᾳ τῆς ἀντίστοιχης ἀμερικάνικης μουσικῆς «σέικ», «ρόκ ἐντ ρόλλ», «μπλουζ» κ.ἄ. δημιουργώντας μιὰ κατάστασι πιθηκοποιήσεως, τὴν ὁποία ἀποτελείωσε ἡ τηλεόρασι. Τὸ ραδιόφωνο ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ μεσοπολέμου εἶχε μπεῖ γιὰ τὰ καλὰ σὸ παιχνίδι αὐτό. Πρέπει νὰ τὸ ποῦμε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ξεκάθαρα: Ὁ κρίκος τῆς ἀλυσίδας στὴν μύτη τῆς «ἀρκούδας», ὅπως κατέστησαν οἱ πολυεθνικὲς ἐταιρεῖες τῶν Η.Π.Α. τὴν ἀνθρωπότητα, διὰ τῆς ὁποίας τὴν ὀδηγοῦν σὸ μονοπάτι τῆς πολιτιστικοοικονομικῆς κατοχῆς, λέγεται μουσικὴ. Ἡ ἴδια αὕτη μουσικὴ εἶναι ἐπὶ πλέον καὶ ἡ μουσικὴ ὑπὸ κρουσι στὰ δρώμενα τῆς κατοχῆς αὐτῆς. Ὁ ἐντονος ρυθμὸς τῶν 4/8 τῆς Ἀμερικῆς, ὁ προκελευσματικὸς ἢ παρακελευσματικὸς, ὅπως τὸν χαρακτήρισαν οἱ ἀρχαῖοι, ἀποτελεῖ τὴν βᾶσι τῶν τραγουδιῶν σχεδὸν παγκοσμίως. Εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπαλλάξῃ κανεὶς τ' αὐτιά του ἀπ' αὐτόν, ὅπου καὶ νὰ βρισκεται. Ἀκόμη καὶ τὰ ἐλληνοκοφανὴ χυδαιο-λαϊκὰ τραγούδια τῆς σήμερον εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποδεσμευθοῦν ἀπὸ αὐτόν.

Ἡ τραγικότητα ὁμως ὅλης αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἐγκτεται σὸ γεγονός ὅτι ὑποτιμήθηκε ἐγκληματικῶς ὁ ρόλος τῆς μουσικῆς στὴν ἐξέλιξι αὐτὴν ἀκόμη καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους ἐξυπνοὺς καὶ φιλοπάτριδες, οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ προσηπάθησαν νὰ ἀντισταθοῦν σὸ νέο αὐτὸ καθεστῶς, ὄχι μόνον δὲν ἀντελήφθησαν τὸν ρόλο τῆς μουσικῆς στὴν διαδικασίᾳ αὐτῇ, ἀλλὰ ἐπὶ πλέον ἔπασαν στὴν κατηγορίᾳ τῶν μεγαλύτερων θυμάτων της. Ὅσο γιὰ τοὺς πρωτοπόρους γεννίτσλους τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς: ὁ πολὺς Πετρίδης, ὁ ὁποῖος ἔπαιζε τοὺς ἀμερικάνικους δίσκους στὴν Ε.Ι.Ρ. πρὶν ἀπὸ τὰ ἀμερικάνικα ραδιόφωνα, λὲς καὶ δὲν συνέφερε στοὺς Ἀμερικανούς ἡ «ἐλληνικὴ» προπορεία, κατάντησε νὰ ψάχνῃ ἀπεγνωσμένα νὰ τοῦ δώσουν ἐκπομπή, ἀφοῦ γέμισε ὁ τόπος ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ εἴδους του, ἐνῶ ὁ Πουλικάκος, ὁ πατέρας τῆς «ἐλληνικῆς» Ρὸκ («Κόκα κόλα Λουτρακίου καὶ τσιχλόφουσκᾶ τῆς Χίου», τὴν ἀποκαλεῖ ἐλληνικὸ ἀστικό ἄσμα), κατάντησε νὰ τὸ παίξῃ «συγκάτοικος» τοῦ Αἰσχύλου καὶ τοῦ Σοφοκλῆ σὲ σήριαλ.

Μιὰ κατοχὴ ὁμως, γιὰ νὰ ἐδραιωθῇ καλὰ καὶ νὰ ἔχῃ προοπτικὴ, χρειάζεται καὶ τὰ δόγματά της. Ἴδου ἐπὶ τοῦ προκειμένου τὸ ἀφελὲς καὶ ἐθνοψυχοφθόρο δόγμα: «Ἡ μουσικὴ δὲν ἔχει σύνορα». Ἐλάχιστοι ὁμως πρόσεξαν, ὅτι, ἐνῶ αὐτὸ ἰσχύει ἀπόλυτα γιὰ τὴν Ἀμερικανικὴ καὶ «κλασσικὴ» μουσικὴ, ἀντιθέτως δὲν ἰσχύει καθόλου γιὰ ὅλες τὶς ἄλλες μουσικές. Ποιὸς ἔχει ἀκούσει ἀπὸ τὸ ραδιόφωνό του Κινεζικὴ, Αἰγυπτιακὴ, Βουλγαρικὴ ἢ Κουρδικὴ μουσικὴ; Γιατί ἡ χώρα τῆς Ἑλλάδος ἔχει ὁλάνοιχτα τὰ σύνορά της στὶς μὲν μουσικὲς καὶ κλειστὰ στὶς δέ; Ἡ ἀνοίγει λοιπὸν κανεὶς τὰ μάτια του καὶ παραδέχεται, ὅτι ἡ μουσικὴ ἔχει τώρα σύνορα ἢ στρουθοκαμηλίζοντας ὑποστηρίζει τὸ ἀντίθετο. Μιὰ χώρα, ἓνα κράτος, ἓνας λαὸς ἐὰν δὲν διαθέτουν καὶ μουσικὴ πολιτικὴ, ἡ ὁποία ταυτοχρόνως νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ περὶ τῶν μουσικῶν συνόρων της, τότε

εἶναι εὐάλωτοι σὲ κάθε εἶδους ἐπιρροὲς καὶ κατοχές.

Τὴν ἄλωσι τῶν μουσικῶν συνόρων ἑνὸς λαοῦ μετὰ βεβαιότητος συνοδεύει ἡ πολιτιστικὴ καὶ οἰκονομικὴ ὑποδούλωσι, ἡ ὁποία, λόγῳ τοῦ ἐμμέσου τρόπου μὲ τὸν ὁποῖο ἀλλοτριώνει, εἶναι καὶ δυσκολότατα ἀναστρέψιμη. Οἱ Εὐρωπαϊκοὶ λαοὶ πληρώνουν τώρα τὸ βαρὺ τίμημα τῆς πολιτιστικῆς, ἐπομένως καὶ μουσικῆς ὑποταγῆς στοὺς Ἀμερικανούς, ἀφοῦ πρῶτα περιέπεσαν στὸ τραγικὸ λάθος τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν λαϊκῶν τους μουσικῶν χάριν τῆς «κλασσικῆς» μουσικῆς. Τὰ κόμπλεξ τοῦ ψευτοαριστοκράτη Εὐρωπαίου ὤθησαν τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς τὴν «κλασσικὴν» μουσικὴν στὰ ὕψη, ταντοχρόνως μὲ τὴν ἀντιστρόφως ἀνάλογη ἐκτίμησίν του πρὸς τὴν λαϊκὴν του μουσικὴν. Θὰ τὸ πῶ ἀκόμη μιὰ φορά: Δὲν ἦταν ποτὲ ὁ λαὸς ποὺ συμπεριφέρθηκε μὲ ἀσέβεια, ἀγένεια καὶ ἀνευλάβεια πρὸς τὶς παραδόσεις του. Οἱ χριστιανικοὶ κύκλοι στὴν Ἑλλάδα ποτὲ δὲν μπόρεσαν καὶ δὲν θὰ μπορέσουν ποτὲ νὰ «χωνέψουν» τὸ γεγονός ὅτι τὸ δημοτικὸ καὶ ἀστικὸ λαϊκὸ τραγούδι τῶν Ἑλλήνων περιφρόνησε χαρακτηριστικὰ τὴν θρησκεία. Κι ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ ἐπὶ πλέον ὅτι τὴν σχολίασε εἰρωνικὰ καὶ περιπαικτικὰ σὲ ἐκατοντάδες τραγουδιῶν, τὰ ὁποῖα εἶμαι σὲ θέσι νὰ διαθέσω σὲ κάθε ἐνδιαφερόμενο.

Εἶναι βέβαιο καὶ ἐξακριβωμένο πλέον, ὅτι μέχρι τὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνα μ.Χ. ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὅπου γῆς διαφύλαξε τὰ μουσικά του σύνορα μὲ ἐντυπωσιακὴ σταθερότητα, παρ' ὅλες τὶς γειτνιάσεις καὶ τὶς στρατιωτικὰς, πολιτικὰς καὶ θρησκευτικὰς κατοχές, στὶς ὁποῖες περιέπεσε. Αὐτὸ τὸ καθεστῶς τῶν χιλιετιῶν ὅμως δὲν εἶχε τὴν δυνατότητα νὰ ἀντισταθῇ ἀρκούντως στὸν ἰσοπεδωτικὸν τρόπο τῆς ὑπονομεύσεως του ἀπὸ τὰ Μ.Μ.Ε. τῆς ἀλλότριας πολιτικῆς τοῦ ἐκτρώματος αὐτοῦ ποὺ ἀποκαλεῖται «Ἑλληνικὸ» κράτος. Οἱ λωτοφάγοι καὶ μουσικῶς πλέον νεοέλληνες ἀναπαράγουν ἐδῶ καὶ δεκαετίες μὲ ἰδιαίτερη εὐχαρίστησι ἀλλὰ καὶ ἔπαρσι τὸν φαῦλο αὐτὸν κύκλο τῆς μουσικῆς ἀλλοτριώσεως, ὁ ὁποῖος δὲν φαίνεται νὰ ἔχη σταματημὸ. Οἱ δύο μεγάλοι μουσουργοὶ τῆς χώρας καὶ οἱ μιμητὲς τους παρήγαγαν «ἐντεχνή» μουσικὴ. Ὡς πρὸς ποιὲς μουσικὰς ἀντιδιαστέλλουν τὴν «ἐντεχνή» τους; Μήπως ὡς πρὸς τὴν δημοτικὴν καὶ λαϊκὴν ἀστικὴν Ἑλληνικὴν μουσικὴν; Δὲν εἶναι ὅμως αὐτὸς ὁ λόγος; Εἶναι ὅτι οἱ «δεξιοὶ» μικροαστοὶ ἀπὸ τὴν μιὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν τὸν ἐντεχνο μέγαλο μουσικὸν τους (Χατζηδάκις) καὶ οἱ μικροαστοὶ «ἀριστεροὶ» ἀπὸ τὴν ἄλλην τὸν δικόν τους (Θεοδωράκης). Καὶ δώστου λιδανωτὰ στὶς κλασσικὰς μουσικὰς, καὶ δώστου λιδανωτὰ στὶς βυζαντινὰς μουσικὰς. Εὐτυχῶς ὅμως, ποὺ ὁ λαὸς κρατᾷ ἀκόμη παρ' ὅλα αὐτὰ ἀρκετὰ καθαρὸ τὸ ἐλληνικὸ μουσικὸ ἐνστικτό του, παρ' ὅλα τὰ μουσικὰ παραστρατήματά του, γιὰ τὰ ὁποῖα ἐλάχιστα εὐθύνεται ὁ ἴδιος. Ποτὲ δὲν χόρεψε κι οὔτε πρόκειται νὰ χορέψῃ ὁ ἐλληνικὸς λαὸς μὲ τὰ τραγούδια τοῦ Χατζηδάκι καὶ τοῦ Θεοδωράκη· κι αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ἤδη τοὺς καταχώρισε στὴν λήθη. Ἀπὸ ἐνστικτο ἡ ἐλληνικὴ ψυχὴ ξέρει νὰ περιφρονῇ τὰ κάθε εἶδους «ἱερὰ τέρατα», ὅταν αὐτὰ ἀπάδουν πρὸς τὸ γοῦστο του καὶ πρὸ παντὸς πρὸς τὸ παρελθόν του. Σὲ πείσμα τῆς ἐλληνικῆς ψυχῆς ἡ «Φραγκοσυριανή» θὰ τραγουδιέται καὶ μετὰ ἀπὸ αἰῶνες, ἐνῶ «Τὰ παιδιὰ τοῦ Πειραιᾶ» ἀπεβίωσαν ἤδη στὴν χώρα τους.

Τεράστιο εἶναι τὸ κεφάλαιο τῆς πολιτικῆς στὰ μουσικὰ πράγματα τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν πόλεων. Ὅμως ἐπειδὴ ἐξαντλοῦνται ἐδῶ οἱ προθέσεις καὶ οἱ δυνατότητες τοῦ παρόντος πονήματος, τελειώνουμε, παραθέτοντας ἕνα χαρακτηριστικὸ δείγμα τῆς πολιτικῆς αὐτῆς. «*Οὐδαμοῦ γὰρ κινοῦνται μουσικῆς τρόποι ἄνευ πολιτικῶν νόμων τῶν μεγίστων, ὥς φησὶ τε Δάμων καὶ ἐγὼ πείθομαι*» [γιατὶ πουθενὰ δὲν θὰ μπορούσαν οἱ τρόποι τῆς μουσικῆς ν' ἀλλάξουν, χωρὶς νὰ κλονιστοῦν οἱ θεμελιακοὶ νόμοι τῆς πολιτείας: Πλάτων, «*Πολιτεία*», Δ', 424 c].

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

Χ.Χ. ΠΟΥΧΑΝΑ ΑΡΘΑ, Θεοφράστου Χαρακτήρες

Οί «Χαρακτήρες» τοῦ Λεσβίου φιλοσόφου Θεοφράστου, διαδόχου τοῦ Ἀριστοτέλους στήν ἡγεσία τῶν Περιπατητικῶν, στή Βασικὴ γλῶσσα. Μὲ ἓνα ἀκόμη πολύμοχθο καὶ ἀξιέπαινο μεταφραστικὸ ἔργο του πλούτισε πρὶν λίγους μῆνες τὴν Βασκόγλωση δι-βλιογραφία ὁ μέγας Βάσκος ἑλληνιστὴς Χουάν Χοσέ Πουχάνα Ἀρθρα, τέως γερου-σιαστὴς, μέλος τῆς «Ἑλληνικῆς Ἀκαδημίας τῆς Βασκωνίας». Ἡ ἔκδοσι εἶναι τοῦ Δη-μοτικοῦ Ἰδρυμάτος «Εφιάλτης» τῆς πόλης Vitoria Gasteiz, καὶ τὴν προλογίζει ὁ Ἀλφόν-σο Ἰριγκόγεν, ὁ ὁποῖος, ἀναφερόμενος στὸν συγγραφέα τοῦ διδλίου, γράφει μεταξὺ ἄλλων: «Πρέπει νὰ προσθέσω, ὅτι ὁ Χουάν Χοσέ Πουχάνα Ἀρθρα ἔχει στενὲς σχέσεις μὲ ἀξιόλογους ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Ἑλλάδα καὶ εἶχε τὴν τιμὴ νὰ ὀνομαστῇ μέλος σὲ περισσότερα ἀπὸ ἓνα πολιτιστικὰ σωματεῖα, παίρνοντας μέρος σὲ συνέδρια καὶ κα-ταλαμβάνοντας θέσεις τιμῆς. Γνωρίζω ἐπίσης, ὅτι διατηρεῖ ἀρκετὲς σχέσεις μέσω ἀλλη-λογραφίας, γράφοντας ἐπιστολὲς στὴν Κλασσικὴ Ἑλληνικὴ». Ἀξίζει νὰ προστεθεῖ, ὅτι ὁ Βάσκος ἑλληνιστὴς εἶναι ἀπὸ τοὺς πρωτοπόρους ὑπέρμαχους τῆς ιδέας τῆς καθιέρω-σης τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ὡς μόνης ἐπίσημης γλώσσας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινοτή-τας.

Τὸ διδλίο του «Θεοφράστου Χαρακτήρες» περιέχει τὸ Ἑλληνικὸ κείμενο, τὴ μετά-φραση στὴ Βασικὴ γλῶσσα καὶ στὴν Καστιλιανικὴ διάλεκτο τῆς Ἰσπανικῆς, καθὼς καὶ σχετικὴ μὲ τὸ κείμενο εἰκονογράφηση. Ἡ ἄρτια καὶ θαθεῖα γνώση τῆς ἀρχαίας Ἑλλη-νικῆς φαίνεται ξεκάθαρα μέσα ἀπὸ τὴν πιστὴ στὸ νόημα τοῦ κειμένου καὶ τόσο ζωντανὴ μετάφρασή του στίς δύο γλώσσες. Νὰ σημειωθεῖ, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη προσπάθεια με-

Ἀποκωδικοποίηση τοῦ Ἔρωτος

Ἀγάπη ἢ Ἔρως; Δύο τελείως ξένες ἔννοιες. Ἡ ἀγάπη ἀπ' τὴν μία εἶναι τρόπος ζωῆς, τρόπος φέρεσθαι, εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς δρόμους, πὺν δέδαια, ἂν θέλουμε, ἀκο-λονθοῦμε. Ὁ ἔρως ἀπ' τὴν ἄλλη, θέλουμε δὲν θέλουμε, ὑπάρχει· καὶ δέδαια ἢ προ-φανῆς ὑπαρξὴ του εἶναι τὸ ὅτι ὑπάρχουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι.

Ἔρως εἶναι ἡ προσωποποίηση τῆς ἔλξης – σ' ὅλα τὰ επίπεδα –, εἶναι ἡ γενεσι-ονοργὸς αἰτία τῆς ἁρμονίας. Αὐτοὶ πὺν πρῶτοι τὸν ὕμνησαν – οἱ Ὀρφικοί –, τὸν ἔθε-σαν κυρίαρχο τῶν ἔλξεων καὶ μάλιστα κλειδοκράτορα τοῦ ἐπουράνιου αἰθέρα, τῆς θάλασσας καὶ τῆς Γῆς, δηλαδὴ κλειδοκράτορα τῶν τριῶν ὑποστάσεων τοῦ ἀνθρώ-που. Θὰ προσπαθῶ νὰ παραλληλίσω, νὰ αποκωδικοποιήσω καὶ νὰ συνδέσω κά-τω ἀπὸ τὸ πρῶτο τῆς ἀνάλυσης μία-δύο ἔννοιες.

Τὸ Ὠμέγα γιὰ τοὺς προγόνους μας συμβόλιζε τὸ χωρὶς ὄρια ἢ πέρατα, συμβόλιζε τὸ ἄπειρο καὶ ἐν γένει τὸ ἀνοικτὸ σύμπαν. Κατὰ Ἀναξίμανδρον εἶναι ἡ ἀρχὴ ὅλων· καὶ αὐτὸ ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν ὀρισμὸ τοῦ Ἀριστοτέλη («ἀπειρία χώρου», μέ-σα στὸν ὁποῖο ἐννιάρχουν τὰ φυσικὰ σώματα, ἀήρ, ὕδωρ). Οἱ Πυθαγόρειοι συνέχι-σαν νὰ θεωροῦν τὸ ἄπειρο ἢ σὰν χωρικὸ πέρασ ἢ τὸ ταῦτιζαν μὲ τὴν ἀπουσία τοῦ πέρατος. Ἄλλοι, ὅπως ὁ Πλάτων, ἔχουν ἀναφερθεῖ στὴν «ἄπειρη δυνάδα» τοῦ Ἀρι-

τάφρασης τοῦ συγκεκριμένου κειμένου ἀπὸ τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικά κατευθεῖαν στὰ Βασικά. Ἀπὸ τὸν ἴδιο λαμπρὸ ἑλληνιστὴ ἐκπονήθηκε πρὶν λίγα χρόνια ἡ πρώτη μετάφραση τῆς «Πολιτείας» τοῦ Πλάτωνα ἀπὸ τὸ ἀρχαιοελληνικὸ κείμενο στὴ Βασικὴ γλῶσσα, βρίσκοντας τεράστια ἀπήχηση ἀνάμεσα στοὺς ὁλοένα αὐξανόμενους «Ἕλληνες τὴν παιδεύουσιν» Βάσκους.

Ἀπὸ τὸν κ. Πουχάνα Ἄρθρα ἡ – ὅπως ὁ ἴδιος προτιμᾷ νὰ ὑπογράψει τὶς ἐπιστολές του – «Ἀριστείδην Πολυάνακτα» ὁ Ἑλληνισμὸς περιμένει καὶ νέα ἀξιόλογη προσφορά· τόσο ὁ ἐν Ἑλλάδι, ὅσο καὶ ὁ ἐν Βασκωνίᾳ ἢ ὅπου γῆς Ἑλληνισμὸς.

Ἀθανάσιος Τσακνάκης

Δ.Ε.Δ.Α.Ε.Ο., Πρακτικὰ 2ου Συνεδρίου

Δημοσιεύθηκαν τὰ πρακτικὰ τοῦ Β' Συνεδρίου τῆς Διεθνούς Ἑνώσεως γιὰ τὴν Διάδοση τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν Ὀνομάτων, τὸ ὁποῖο πραγματοποιήθηκε στίς 3/6/95 στὴν αἴθουσα τῆς Παλαιᾶς Βουλῆς. Ὅπως τονίστηκε ἀπὸ τοὺς διοργανωτὲς τοῦ συνεδρίου, μοναδικὸς σκοπὸς ὑπαρξῆς τῆς Ἑνώσεως εἶναι ἡ διάδοση τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ὀνομάτων, ἀφοῦ ἡ ἀπαράδεκτη περιορισμένη χρήση τους σήμερα ἐμποδίζει τὴν σύλληψη τῆς ἱστορικῆς συνείδησης τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Κεντρικὸς ἄξονας, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖο περιστράφησαν οἱ ὁμιλίες τῶν εἰσηγητῶν, ἦταν τὸ μεγαλεῖο καὶ ἡ παγκοσμιότητα τῆς ἑλληνικῆς γλῶσσας, ὅπως αὐτὰ ἐντοπίζονται μέσα στὴ δύναμη τῶν ἑλληνικῶν ὀνομάτων καὶ λέξεων γενικότερα καὶ μέσα ἀπὸ τὴν παγκόσμια διάδοσή της. Ἡ κ. Α. Τζιροπούλου-Εὐσταθίου ἀναφέρθηκε στὸ πανάρχαιο παρελθόν, ὅπως αὐτὸ καταγράφεται μέσα ἀπὸ τὴν ἱστορία ὀρισμένων λέξεων, πού κακῶς ἐντάσσονται στὴν «Μυθολογία», ἀφοῦ ἀποτελοῦν τὴν πρὶ ἀνόθευτη μορφή ἱστορικῆς ἀλήθειας. Ὁ ἀρχαιολόγος κ. Ε. Μπεξῆς ἀναφέρθηκε στίς ρίζες τῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ὀνομάτων, ἀποδεικνύοντας ὅτι οἱ ἀξίες τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ βρίσκονται στὰ κύρια ὀνόματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων (βλ. «Δαυλόν», τεύχος 166, Ὀκτώβριος 1995). Ὁ καθηγητὴς κ. Ι. Ἀρβανίτης

στοτέλη μὲ διάκριση ἀνάμεσα στὸ πέρας καὶ τὸ ἄπειρο. Ὅπως καὶ νὰ ἔχει, τὸ Ὁμέγα συμβολίζει –εἶναι– τὸ ἄπειρο, ἐξ οὗ καὶ θρῑσκεται στὸ τέλος τοῦ ἀλφάβητου μας (ἐν ἀντιθέσει μὲ ἄλλα ἀλφάβητα). Νὰ σημειώσουμε, ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὴν ἔνωση δύο Ὁμικρον (∞). Τὸ Ὁμικρον ἀπὸ τὴν δική του μεριά συμβολίζει τὸν κλειστὸ χῶρο, ἀντιδιαστέλλεται μὲ τὸ ἄπειρο· καὶ εἶναι δύο ἐντελῶς ἀντίθετες ἐννοιες ἀλλὰ ὅχι ξένες, καθ' ὅτι ἡ μία περιέχεται στὴν ἄλλη καὶ ἡ μία διαδέχεται τὴν ἄλλη. Πέραν τούτων τὸ Νι εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ δύο σύμφωνα τῆς ὁλοκλήρωσης – τῆς τελειότητος.

Αὐτὰ τὰ τρία γράμματα μὲ τὴν σειρὰ πού ἀκούστηκαν, κατασκευάζουν δύο λέξεις, τὴν μία ἐντὸς τῆς ἄλλης. Ἡ μία εἶναι τὸ ΟΝ, δηλαδὴ ἓνας ὁλοκληρωμένος – τέλειος – κλειστὸς κόσμος, μία ὄντοτητα. Ἡ ὄντοτης εἶναι ἀναγκαστικὰ κλειστή, καθὼς διακατέχεται ἀπὸ μία συνεχή, διαρκή ἔνταση. Χωρὶς τὴν κλειστότητά της δὲν θὰ ἦταν δυνατό νὰ ὑπάρχει αὐτὴ ἡ ἔνταση καὶ συνεπαγωγικὰ δὲν θὰ μιλούσαμε γιὰ ὄντοτητα. Ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε τὴν ἀποψη τοῦ Ἀριστοτέλη: «Ὅσο περισσότερο ἓνα ὄν ὑπάρχει «ἐνεργεία», τόσο τέλειο εἶναι. Ὅσο περισσότερο ὑπάρχει «δυνάμει», τόσο ἀτελὲς εἶναι. Ὅταν δὲ περικλείει κάθε δυνατὴ ἐνέργεια, τότε αὐτὸ τὸ ὄν εἶναι ἄπειρο.

Τὸ ΟΝ ἐννύπρχει στὸ Ὁμέγα (στὸ ἄπειρο, στὸ σύμπαν), μᾶς καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὸν κόσμον του· καὶ τὸ ΩΝ – τὸ γονιμοποιημένο – δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ μία ζωὴ

παρέθεσε μιὰ ιστορική ἀνάλυση τοῦ ὀνόματος τῆς Εὐρώπης, ἐνῶ ὁ καθηγητὴς κ. Χ. Κολλόκας ἀναφέρθηκε στὰ στοιχεῖα τῆς ἀρχαίας παράδοσης πού ἐμπεριέχονται στὸ χριστιανικὸ μυστήριό τοῦ βαπτίσματος. Ὁ κύκλος τῶν εἰσηγητῶν κλείνει μὲ τὸν καθηγητὴ κ. Κ. Πουρναρόπουλο, ὁ ὁποῖος ἐπεχείρησε τὴν γλωσσολογικὴ προσέγγιση τοῦ ὀνόματος «Ἐκτωρ». Ἐμεῖς ἐπιδοκιμάζουμε τὴν προσπάθεια τῆς Δ.Ε.Δ.Α.Ε.Ο., θεωρώντας ὅτι ἡ χρῆση τῶν Ἑλληνικῶν ὀνομάτων ἐπαναφέρει στὸ παρὸν τουλάχιστον τὴν μνήμη τοῦ μεγαλείου τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ μᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν ἄθλια παράδοση τοῦ νὰ φέρουν οἱ Ἕλληνες βαρβαρικά ὀνόματα δῆθεν «ἀγίων» καὶ δῆθεν «προπατόρων» τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Παν. Α. Κουβαλάκης

DONALD M. NICOL, *Οἱ τελευταῖοι αἰῶνες τοῦ Βυζαντίου*

Ἐὰν ἡ ἀπαριθμητικὴ κλίμακα τῶν «σύν» καὶ τῶν «πλήν» ἦταν δόκιμη γιὰ τὴν ἀξιολόγηση ἑνὸς διβλίου, σίγουρα τὸ ἔργο τοῦ καθ. Ντ. Μ. Νίκολ θὰ παρουσίαζε μιὰ εἰκόνα λεπτῆς ἰσορροπίας τῶν «ὑπὲρ» καὶ «κατὰ» στοιχείων. Πέρα ἀπὸ τὴ γενικὴ ἐντύπωση πού ἀποκρυσταλλώνει ὁ ἀναγνώστης, ἡ ὁποία εἶναι θετικὴ, ὑπάρχουν πολλὰ ἐνδιαφέροντα σημεῖα τόσο ὡς πρὸς τὸ ὕφος τῆς συγγραφῆς ὅσο καὶ ὡς πρὸς τὴν παράθεση τῶν γεγονότων, πού προδίδουν τὴν ἀντικειμενικὴ διάθεση τοῦ γράφοντος. Ἐτσι σὲ ἀντίθεση μὲ πλείστοις «ἀνατολικούς» ἢ «ἀνατολίζοντες» εἰδήμονες τῆς βυζαντινῆς ἱστοριογραφίας – τῶν ὁποίων τὴν ἐμπάθεια ἔχουμε κατ' ἐπανάληψιν δοκιμάσει μέσα ἀπὸ τὰ γραπτά τους – ὁ Νικὸλ τηρεῖ σαφὴ οὐδετερότητα σὲ θέματα ὅπως τὸ αὐτοκρατορικὸ «μοντέλλο» ἐξουσίας «ἐλέφ Θεοῦ», οἱ σχέσεις Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας, οἱ ἰδεολογικὲς κατευθύνσεις τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῶν Βυζαντινῶν ἀλλὰ καὶ τῶν γειτόνων τους καὶ τὸ τριπολικὸ πλέγμα συνδιαλλαγῶν μεταξὺ πατριάρχη-πάπα-αὐτοκράτορα. Σὲ ὅλα τὰ παραπάνω ὁ συγγραφέας δὲν «διάζει» τίς ἱστορικὲς πηγές, ἀλλὰ μὲ

– μιὰ ὀντότητα – κλεισμένη στὸ δικό του «σύμπαν», ἀπ' τὸ ὁποῖο καὶ τρέφεται καὶ οὐσιώνεται, γιὰ νὰ μετουσιωθεῖ ἐν τέλει. Νὰ σημειώσουμε, ὅτι καὶ ὁ ὀφθαλμὸς καὶ τὰ πλανητικὰ συστήματα, ἀλλὰ καὶ οἱ γαλαξίες, ὅπως καὶ τὸ σύμπαν, ἔχουν τὸ ἴδιο σχῆμα μὲ αὐτὸ πού ἔχει τὸ ΩΟΝ, εἶναι δηλαδὴ συνεχεῖς κύκλοι πού περιέχονται σὲ ἑλλειψη· καὶ οἱ ἑλλείψεις περιέχονται σὲ κύκλους καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, μέχρις ὅτου νὰ θεωροῦνται ἓνα καὶ τὸ αὐτό. Ἐτσι φθάνουμε στὴν φιλοσοφικὴ ἐξίσωση τοῦ Πυθαγόρα $0 + \infty = 1$.

Αὐτὸ εἶναι τὸ κοσμικὸ αὐγὸ, ἀπ' ὅπου ξεπήδησε ὁ Φάνης κατὰ τοὺς Ὀρφικούς. Αὐτὸν κατεβρόχθισε ὁ Ζεὺς, δηλαδὴ τὸν Φάνητα καὶ ἔγινε «ἄρχων θεῶν καὶ ἀνθρώπων». Ἐξ ἄλλου ὁ Φάνης στοὺς Ὀρφικούς ἐμφανίζεται νὰ συσχετίζεται μὲ τὸν Διόνυσο («ἡλιόν τε Φάνητα μέγαν»), δηλαδὴ ὡς μέγας ἥλιος. Ἡλιος, πού ἐλατρεῖτο μὲ θεὸ τὸν Ἀπόλλωνα. Μιὰ συνύπαρξη τοῦ Ἀπόλλωνος μετὰ τοῦ Διονύσου. Συμβολίζουν αὐτοὶ οἱ δύο θεοὶ τὸ Ὀμικρον καὶ τὸ Ὠμέγα ἢ τὸ μηδὲν καὶ ἄπειρο, πού καὶ οἱ δύο μαζί ἐπιτελοῦν τὸν ἴδιο σκοπὸ, ἀλλὰ γιὰ τὸν δικό του τομέα ὁ καθ' ἑνας, γιὰ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα· καὶ τὰ δύο μαζί κάνουν ἓνα.

Ὁ ἔρως πού δρισκεται, Ὁ ἔρως εἶναι ἐκτὸς γενεαλογικοῦ δένδρου τῶν θεοτήτων κατὰ Ἡσίοδον. Ἐνῶ ὅλοι προέρχονται ἀπὸ κάποιους προγόνους, ὁ ἔρως ἐμφανίζεται νὰ ὑπάρχει ἀπὸ μόνος του, ἀμέσως μετὰ τὸ χάος καὶ σχεδὸν ταυτόχρονα μὲ τὸν

ἀπλουστευμένο καὶ εὐκρινῇ τρόπο ἀφήνει συχνὰ τὸν μελετητὴ τοῦ συγγράμματός του νὰ βγάλει τὰ προσωπικά του συμπεράσματα.

Δυστυχῶς ὁμως ἡ ἐπιδίωξή του αὐτὴ δὲν στέφεται πάντα μὲ ἐπιτυχία. Αἰτία γι' αὐτὸ εἶναι ἂφ' ἑνὸς μὲν ἡ παρασιώπησις γεγονότων ἀλλὰ καὶ συνολικότερων θεωρήσεων (ἀπὸ ἄγνοια;) καὶ ἰδίως σὲ νευραλγικά κεφάλαια, ὅπως οἱ προσπάθειες ἀνάκαμψης τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ μέσα ἀπὸ τὸ ζόφο τῆς Ρωμαιοσυννο-κρατίας καὶ τὸ γενικὸ αἷτιο τῆς παρακμῆς – ὁ θρησκευτικοπολιτικὸς ἐξουσιασμός –, πού μοιραῖα ὁδήγησε στὴν πτώση, ἂφ' ἑτέρου δὲ κάποιες κρίσεις του, ἀπὸ τὶς ἐλάχιστες πού ἐνυπάρχουν στὸ ὀγκῶδες ἔργο καὶ προκαλοῦν ἀπορία. Ἐντελῶς παραδειγματικά παραθέτουμε δύο ἀπὸ τὰ ἀμφιβολικά αὐτὰ σημεῖα (σελ. 41): «*Ἡ Τετάρτη Σταυροφορία προκάλεσε στοὺς Βυζαντινοὺς ἕνα εἶδος ἐθνικιστικοῦ αἰσθήματος, πού ἦταν καινοφανὲς καὶ πού δύσκολα συμφωνοῦσε μὲ τὴν ἀντίληψη πού εἶχαν κληρονομήσει γιὰ μίαν παγκόσμια αὐτοκρατορία. Αὐτὸ τὸ αἶσθημα ὑπεθάλπετο ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἡ ὁποία δὲν εἶχε καμμιά δυσπιστία πρὸς τὸν εἰδωλολατρικὸ ἑλληνισμό*».

Ἐδῶ, πέρα ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι γιὰ πολλοστὴ φορὰ ἀφελῶς ἡ σκοπίμως οἱ Ἕλληνες ἀποκαλοῦνται συκοφαντικά «*εἰδωλολάτρες*», ἡ Ἐκκλησία παρουσιάζεται νὰ μὴν δυσπιστεῖ ἀπέναντί τους, ἐνῶ εἶναι γνωστὸ, ὅτι διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ δολίου προσεταιρισμοῦ κατὰ τοὺς ὀψιμοὺς χρόνους ἐγίναν προσπάθειες ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἀμφοῦς ἑλληνικῆς οἰκουμένης προοπτικῆς γιὰ ἐξουσιαστικούς λόγους. «*Ὅμως μετὰ τὸ 1453 ὑπῆρξε μίαν ἔντονη διαφορὰ· γιατί οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς (ἐνν. οἱ ἐξόριστοι Βυζαντινοὶ) τουλάχιστον στίς εὐρωπαϊκὲς ἐπαρχίες ἀναπολοῦσαν μὲ νοσταλγία τὶς ἡμέρες ὅταν οἱ καταπιεστικοὶ γαιοκτήμονες καὶ φοροσυλλέκτες τοὺς ἦταν χριστιανοὶ καὶ ὄχι μουσουλμᾶνοι καὶ ὅταν ὁ αὐτοκράτοράς τοὺς στή μακρινὴ Κωνσταντινούπολιν ἦταν ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι τοῦ Ἀλλάχ*».

Τέτοιου εἶδους ὁμως ἀναπολήσεις, εἶναι μᾶλλον παρακινδυνευμένο ἱστορικά, νὰ ὑποθέσουμε ὅτι συνέβαιναν, καθὼς τὸ πρόσωπο τοῦ ἐξουσιασμοῦ εἶναι πάντα τὸ ἴδιο, ἀνε-

χρόνο. Φυσικὸς ὁ λόγος, ἀφοῦ εἶναι ἡ ἑλξη ἢ ἴδια καὶ ἡ τάση γιὰ ἔνωση δύο ἀρχῶν γιὰ ἁρμονία. Μήπως ὑπάρχει ἀπὸ μόνος του καὶ στὸ κοσμικὸ αὐγὸ, καὶ ἄρα σὲ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἔμψυχα, καὶ ὄχι μόνον, πού ἀποτελοῦν τὸ ὅποιοδήποτε σύμπαν; Τὸ ὡν ἔχει σχῆμα ἑλλειψης· καὶ δέδαια εἶναι ἀναπόφευκτη ἡ ταύτισή του μὲ τὸ ἄπειρο (∞), ἀφοῦ καὶ αὐτὸ τὸ ἄπειρο, ὅπως καὶ τὸ ὅποιο σύμπαν, ἔχουν σχῆμα ἑλλειψοειδὲς-ώοειδές – καὶ αὐτὸ πιστεύω ὅτι ἐρμηνεύεται μὲ τὴν γεωμετρικὴ ἐρμηνεία τοῦ ἐν λόγῳ σχήματος.

Κάθε ἑλλειψη ἔχει δύο ἐστίες μὲ τὴν ἴδια ἰσχύ (ἐδῶ μπορούμε νὰ τοποθετήσουμε τὰ δύο Ὁμικρον, πού ἀποτελοῦν τὸ ἄπειρο) καὶ μίαν ιδιότητα: ἂν ἀπὸ τὴν μίαν ἐστία φύγει μίαν ἀκτῖνα π.χ. φωτὸς, ἤχον, ἀνακλώμενη θὰ περάσει ἀπὸ τὴν ἄλλή ἐστία. Αὐτὸ δείχνει τὴν ἄμεση συνύπαρξιν τῶν δύο ἀρχῶν, πού τελικὰ ὀρίζουν τὴν ἑλλειψη, γιατί ἡ ἀνυπαρξία τῆς μιᾶς ἀρχῆς θὰ ἀπέκλειε καὶ τὴν ὑπαρξιν τῆς ἑλλειψης, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ εἶχαμε σὰν σχῆμα τὸν κύκλο, δηλαδὴ τὸ ἕνα καὶ μοναδικὸ Ὅν, χωρὶς αὐτὸ νὰ μπορεῖ νὰ διασπασθεῖ, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴν ἔννοια τῆς δημιουργίας. Ἄρα ἡ ὑπαρξιν τῶν ἀντιθέτων εἶναι ἀναγκαῖα καὶ ἱκανὴ συνθήκη γιὰ τὴν δημιουργία.

Ἡ ἑλλειψη ὀρίζεται μὲ τὸν ἐξῆς ὀρισμό: Τὸ ἄθροισμα τῶν ἀποστάσεων ἀπὸ τὶς ἐστίες νὰ εἶναι σταθερό. Δηλαδὴ ἀπὸ ὅποιο σημεῖο τῆς ἑλλειψης ἀθροίσουμε τὶς ἀποστάσεις ἀπὸ τὶς ἐστίες, θὰ βγαίνει πάντα τὸ ἴδιο, καὶ μάλιστα τὸ ἄθροισμα θὰ εἶναι

ξάρτητα ἀπὸ τὰ ὀνόματα πὺν προσλαμβάνει. Εἶναι γεγονὸς ἄλλωστε, ὅτι ὁ ἐκφυλισμὸς τῶν κοινωνικῶν δομῶν καὶ θεσμῶν εἶχε συντελέσει στὸ νὰ ἀλλαξοπιστήσουν (ἐξισλαμισθοῦν) πολλοὶ Βυζαντινοὶ ἐκουσίως, ὅπως ἐπίσης εἶναι γεγονὸς (πρᾶγμα πὺν ὁ συγγραφέας ἀφήνει νὰ ἐννοηθεῖ), ὅτι παράμετροι ὅπως ἡ θεοκεντρικὴ ἀντίληψη, ὁ ζηλωτισμὸς στὴ σχιζοφρενικὴ μορφὴ του, οἱ μωροφιλοδοξίες τῶν ἰθύνόντων καὶ οἱ στενοκέφαλες κυριαρχικὲς σκοπιμότητες τόσο τῆς πολιτικῆς ὅσο καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐξουσίας παρέδωσαν μοιραῖα τὸ Βυζάντιο στοὺς Ὁθωμανοὺς.

Μάριος Μαμανάας

Ε. ΣΚΟΡΔΑΣ, *Νοῦς καὶ Καρδιά στὴ Φιλοσοφία καὶ Θρησκεία*

Νοῦς καὶ καρδιά ἢ ἄλλιως διανόηση καὶ συναίσθημα εἶναι γιὰ τὸν συγγραφέα, θεολόγο, τέως λυκειαρχὴ καὶ ἱερέα, οἱ δύο δρόμοι, διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἄνθρωπος ἐπιχειρεῖ νὰ ἐρμηνεύσει τὸ μυστήριό τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Κόσμου. Ὁ σχολαστικισμὸς εἶναι ἡ φιλοσοφικὴ θεώρηση πὺν στηρίζεται στὶς λογικὲς ἀνθρώπινες δυνάμεις. Μὲ τὴν γνώση καὶ τὴν παρατήρηση τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου ἐπιδιώκει νὰ δαμάσει τὸ χάος, τὸ ἄπειρο μὲ τὴ μορφὴ καὶ τὸν κόσμον τῶν αἰσθημάτων μὲ τὸν λόγο. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ὁ μυστικισμὸς στρέφεται πρὸς τὸν ἑσω ἄνθρωπο καὶ ἐπιδιώκει τὴν κυριαρχία τοῦ ἀλόγου στοιχείου μέσα ἀπὸ τὴν πνευματικὴ συγκέντρωση, πὺν ὁδηγεῖ πέρα ἀπὸ τὶς αἰσθήσεις καὶ τὴν διάνοια σὲ μιὰ ὑπερσυνειδητὴ κατάσταση ἐκστατικῆς ἀγαλλιάσεως.

Ὁ συγγραφέας παρατηρεῖ τὴν ἱστορικὴ διαδρομὴ τῶν δύο φιλοσοφικῶν θεωρήσεων τόσο στὸν Ἀνατολικὸ κόσμον ὅσο καὶ στὴν ἱστορία τῆς Δύσης. Θεωρεῖ «πατρίδα» τοῦ μυστικισμοῦ τὴν «μυστικοπαθεῖ Ἀνατολή» καὶ κυρίως τὶς Ἀνατολικὲς θρησκείες. Ἐξετάζει καὶ τὰ μυστικιστικὰ στοιχεῖα τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας(;), ὅπως ἐκεῖνος θεωρεῖ ὅτι ἐκεῖνα ἐμπεριέχονται στὸν Ὁρφισμό, στοὺς Πυθαγορείους καὶ στὴν Πλατωνικὴ φιλοσοφία.

Τόσο ἡ Παλαιὰ ὅσο καὶ ἡ Καινὴ Διαθήκη διαπνέονται ἀπὸ τὸν μυστικισμό, τοῦ ὁποῖ-

ὅσο τὸ μήκος τῆς ἔλλειψης. Αὐτὸ τὸ ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς ἔλλειψης μαζί μὲ τὶς ἐστίες φτιάχνουν τρίγωνο, πὺν φυσικὰ εἶναι ἡ ἴδια ἡ δημιουργία. Ὁρα τὸ ΩΟΝ σὰν σχῆμα, σὰν ἐννοια καὶ σὰν ἀναγκαιότητα περιέχει τὶς βασικὲς ἀρχὲς τῆς δημιουργίας. Ὅλα αὐτὰ μέσω ἐνὸς ἄφαντου, ἂν δὲν προσέξουμε, πρωταγωνιστῇ. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἔρως, πὺν οὐσιαστικὰ ἔχει καταφέρει νὰ ἔλξει τὶς δύο ἀρχὲς καὶ νὰ τὶς δώσει στὸ ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς ἔλλειψης, ἄρα καὶ νὰ τὴν κατασκευάσει. Μὲ λίγα λόγια εἶναι ἡ ιδιότητα πὺν ἀνέφερα πρὶν. Ἡ ὑπαρξὴ τῆς ιδιότητος «ἔλξη μὲ ἄθροισμα σταθερό» εἶναι ὁ ἔρως. Αὐτὸς πὺν ἔλκει τὶς δύο ἀρχὲς, ὥστε νὰ σχηματισθεῖ ἓνα τρίγωνο τυχαῖο (τυχαῖο μὲ τὴν μαθηματικὴ ἐννοια), ἀλλὰ νὰ σχηματισθεῖ, καὶ νὰ ἀρχίσει ἡ δημιουργία.

Ὁ ὁποιοδήποτε ἀναζητᾷ καὶ παίρνει ἐκεῖνα πὺν δὲν ἔχει καὶ δίνει ἐκεῖνα πὺν τοῦ εἶναι ἀνεπτυγμένα περισσότερο. Ἡ ἀναζήτησις αὐτὴ εἶναι ἐκείνη πὺν κάνει τὸν ὁποιοδήποτε νὰ ἐρωτεύεται τοὺς ἄλλους καὶ τὸ δόσιμο εἶναι αὐτὸ πὺν τὸν κάνει νὰ τὸν ἐρωτεύονται οἱ ἄλλοι. Ἡ ἀπουσία αὐτῆς τῆς ἰσορροπίας μέσα μας μᾶς ἀναγκάζει νὰ τὴν ἀναζητοῦμε παίρνοντας ἀπὸ τοὺς ἄλλους αὐτὰ πὺν σὲ μᾶς ἀπουσιάζουν καὶ δίνοντας στοὺς ἄλλους, αὐτὰ πὺν μᾶς περισσεύουν. Ἄν κάποιος ἔχει ἤδη κατακτήσει αὐτὴ τὴν ἰσορροπία – τὸ ἰσόπλευρο τρίγωνο –, μοιραῖα θὰ ἀναζητᾷ κάποιον, πὺν θὰ εἶναι καὶ αὐτὸς τὸ ἴδιο ἰσορροπημένος.

ον ἡ πηγὴ ἔγκειται στὴν ὑπαρξὴ τῆς πίστεως, ἡ ὁποία ἐξ ὁρισμοῦ ἐμπεριέχει τὸ «μυστικό». Ὁλόκληρη ἡ ἱστορία τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὰ πρῶτα χριστιανικὰ χρόνια μέχρι καὶ τὰ σύγχρονα στηρίχθηκε στὶς μυστικιστικὲς ἐκφράσεις τῆς πίστεως μετὰ χαρκτηριστικότερες τὸν μοναχισμό καὶ τὸν ἡσυχασμό. Τόσο στὴν Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία ὅσο καὶ στὸν Προτεσταντισμὸ ὁ μυστικισμὸς ἐκφράστηκε ἀπὸ μεμονωμένους μόνο θεολόγους, γιατί ἡ ρεαλιστικὴ σκέψη ἐπικράτησε. Στὰ νεώτερα ὅμως χρόνια ὁ μυστικισμὸς ἐμφανίζεται στὴ Δύση μέσα ἀπὸ νέα φιλοσοφικά-θρησκευτικὰ ρεύματα, ὅπως τῆς θεοσοφίας, τοῦ μασονισμοῦ, τοῦ πνευματισμοῦ, τοῦ ὑπαρξισμοῦ καὶ ἄλλων. Ὁ σχολαστικισμὸς γεννημένος ἀπὸ τὴν Ἀριστοτέλεια φιλοσοφία ἐπιθρᾶζει τὴν Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία καὶ τὶς διαφορὲς αἱρέσεις τῆς. Σχολαστικὲς τάσεις διακρίνει ὁ συγγραφέας στὸν γνωστισμὸ, στὸν μανιχαϊσμό, στὸν ἀρειανισμό. Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας διακρίνουμε τὸν σχολαστικισμό στὸ ἔργο σπουδαίων Ἑλλήνων ἀνδρῶν, ὅπως ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις, ὁ Νεόφυτος Βάμβας, ὁ Θεόφιλος Καΐρης καὶ ἄλλοι. Ἡ Ἀριστοτελικὴ σκέψη καὶ ἡ γενικότερη ἑλληνικὴ σοφία ἀσχέσαν καταλυτικὴ ἐπίδραση στὴν Εὐρωπαϊκὴ σκέψη ἀκόμη καὶ κατὰ τοὺς Μεσαιωνικοὺς χρόνους. Τὰ ἰδεολογικὰ ρεύματα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τοῦ προτεσταντισμοῦ ὁδήγησαν κατὰ τοὺς νεώτερους χρόνους στὸν Εὐρωπαϊκὸ Διαφωτισμό, ὁ ὁποῖος στηρίζεται στὴν ἐμπιστοσύνη πρὸς τὴν λογικὴ ἰκανότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Γιὰ τὸν συγγραφέα τόσο ὁ ἄκρατος μυστικισμὸς ὅσο καὶ ὁ ἄκρατος σχολαστικισμὸς ὁδήγησαν στὴν ὑπερβολὴ καὶ στὸ λάθος. Καὶ προτείνει: «Εἶναι καιρὸς νὰ ξεπεράσουμε τὴν γεωμετρικὴ πρόοδο πὺν ὁδηγεῖ στὸ στυγνὸ ὑπολογισμό τοῦ συμφέροντος, ὅπως καὶ στὴ φθινὴ τυπολατρικὴ θρησκευτικὴ ζωὴ πὺν ὁδηγεῖ στὴν ἀποτελέματωση καὶ τὴ στένωση τῆς ζωῆς. Νὰ ἀκολουθήσουμε μιὰ μέση ὁδὸ, πὺν εἶναι ὁ συνδυασμὸς τῆς λογικῆς Ἀριστοτελικῆς φιλοσοφίας μετὰ τὴ συναισθηματικὴ φιλοσοφία τοῦ Πλάτωνος. Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος δὲν θέλει αὐθεντίες. Νὰ ἀκολουθήσουμε τὴν ἀτομικὴ μας κρίση, ἀλλὰ μὲ σεβασμὸ πρὸς τὴν αὐθεντία, χωρὶς τυφλὴ ὑποταγή».

Παν. Α. Κουβαλάκης

Ἐν τέλει κάποιος θὰ ἀναζητᾷ νὰ ἐνωθεῖ μετὰ κάποιον, πὺν θὰ εἶναι ἀκριβῶς ἴδιος μετὰ αὐτὸν (σταθερὸ ἄθροισμα μετὰ δοσμένη ἰσορροπία) ἢ θὰ ἀναζητᾷ νὰ ἐνωθεῖ μετὰ κάποιον, πὺν θὰ εἶναι συμπληρωματικὸς αὐτοῦ (σταθερὸ ἄθροισμα μετὰ ἀναζητούμενη ἰσορροπία). Αὐτὸ τὸ τελευταῖο εἶναι καὶ τὸ σύννητες. Μόνον ἔτσι θὰ συνεχίσει νὰ διατηρεῖ ἢ νὰ δημιουργεῖ ἰσορροπία. Ἴσως αὕτη τὴν ἀναζήτηση ὁ Σωκράτης ὀνόμασε «οὐράνιον ἔρωτα».

Ὡς ἐπίλογο διάλεξα τὸν ὕμνο τοῦ Ὁρφέως, πὺν ἀναφέρεται στὸν Ἔρωτα.

«Ἐπικαλοῦμαι τὸν μέγαλον, τὸν ἀγνόν, τὸν γλυκύν Ἔρωτα, τὸν ἰσχυρὸν τοξότην, τὸν περρωτόν, πὺν φλογίζει μετὰ δύναμιν τοὺς ἀνθρώπους, τὸν ταχύν καὶ ὀρμητικόν, πὺν παίζει μετὰ τοὺς θεοὺς καὶ μετὰ τοὺς θνητοὺς ἀνθρώπους. Τὸν ἔξυπνον, τὸν ἐφενρετικόν, μετὰ τὰς δύο φύσεις, πὺν κρατεῖ τὰ κλειδιά τῶν πάντων, τὰ κλειδιά τοῦ ἐπουρανίου αἰθέρος, τῆς θαλάσσης καὶ τῆς γῆς καὶ ὅσα πνεύματα, πὺν γεννοῦν τὰ πάντα εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Τρέφει ἢ θεά, παράγουσα χλωρὸν καρπὸν καὶ ὅσα ἔχει ὁ εὐρὺς Τάρταρος καὶ ἡ θορυβώδης θάλασσα, διότι μόνον ἐσὺ κρατεῖς τὸ πηδάλιον ὅλων αὐτῶν. Ἀλλὰ, ὦ μακάριε, μετὰ καθάρως διαθέσεις ἔλα μαζί με τοὺς μύστας καὶ ἀπομάκρυνε ἀπὸ αὐτοὺς τὰς φάυλας καὶ παραδόξους ὁρμάς».

Ἰωάννης Τοσκούνογλου

Μαθηματικὸς

Γ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ, *Οἱ πέντε μεγάλες θρησκείες τοῦ κόσμου*

Ἡ θρησκεία ἀποτελεῖ καθολικὸ κοινωνικὸ φαινόμενο τῶν πολιτισμῶν τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, καὶ τοῦτο γιὰ τὸν συγγραφέα ὀφείλεται στὴν μόνιμη ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν ἀνασφάλεια καὶ ἀστάθεια τοῦ φυσικοῦ καὶ κοινωνικοῦ περιβάλλοντος καὶ νὰ νοιώσει γαλήνη καὶ σιγουριά. Οἱ ἀπόψεις γιὰ τὴν θρησκεία τῆς ἀνθρωπολογίας, τῆς κοινωνιολογίας καὶ τῆς ψυχολογίας διατυπώνονται μέσα ἀπὸ τὸ λόγο τῶν μεγάλων θεωρητικῶν τους (Τάυλορ, Ντυρκάιμ, Μάξ, Βέμπερ, Φρόυντ κ.ά.).

Οἱ πέντε μεγάλες θρησκείες τοῦ κόσμου (Ἰνδουϊσμός, Βουδδισμός, Ἰουδαϊσμός, Χριστιανισμός, Ἰσλαμισμός) προσεγγίζονται καὶ ἀναλύονται ἀπὸ τὸν συγγραφέα τόσο στὴν ἱστορικὴ τους διάσταση ὅσο καὶ στὴ θεολογικοφιλοσοφικὴ τους καὶ λατρευτικὴ τους ὑφή. Ὁ Ἰνδουϊσμός ἀποτελεῖ ἓνα ἀπ' τὰ πολυπληθέστερα θρησκευτικὰ σώματα τοῦ κόσμου καί, χωρὶς νὰ διαθέτει μονολιθικὴ δογματικὴ ὁργάνωση, ἐπηρεάζει θρησκευτικο-πνευματικὰ ὄχι μόνο τὴν Ἀσιατικὴ ἥπειρο ἀλλὰ καὶ τὸν Δυτικὸ κόσμον, στὸν ὁποῖο οἱ δάσκαλοι τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ τὰ τελευταῖα χρόνια μεταφέρουν διδάσκοντας τὶς πνευματικὲς τους ἀρχὲς καὶ τεχνικὲς. Ὁ Βουδδισμός, γέννημα τοῦ Ἰνδουϊσμοῦ καὶ τῶν συνθετικῶν ἱκανοτήτων τοῦ ἰδρυτοῦ του (Βούδδα), ἀποτελεῖ κρᾶμα Ἰνδουϊστικῶν δοξασιῶν, διαθέτοντας ὅμως τὴν δική του αὐθυπαρξία. Ὁ Ἰουδαϊσμός, ὁ ὁποῖος διὰ τοῦ Μωυσέως ἐγκαινιάζει τὸν μονοθεϊσμό, ἀποτελεῖ μιὰ ἐθνοκεντρικὴ θρησκεία, στὴν ὁποία ὁ Γιαχβὲ ἐμφανίζεται προστάτης τοῦ λαοῦ του καὶ τιμωρὸς τῶν ἐχθρῶν τοῦ λαοῦ του (περιούσιος λαός). Ἡ Ἰουδαϊκὴ θρησκεία χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὸν ἔντονον μεσσιανισμό καὶ τὴν διάχυτὴ ἐσχατολογία (*ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου*). Ὁ Χριστιανισμός, ξεπηδώντας μετὰ ἀπὸ τὸν Ἰουδαϊσμό, διὰ τοῦ ἀποστολικοῦ κηρύγματος διέρχεται τὸν ἐλληνορωμαϊκὸν κόσμο καὶ σταδιακὰ κυριαρχεῖ σ' ὁλόκληρὴ τὴν Δύση. Ἡ μεταθανάτιος λύτρωση ἀποτελεῖ τὸ κυρίαρχο στοιχεῖο τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Ὁ Ἰσλαμισμός – ὅπως καὶ ὁ Χριστιανισμός – ἔχει Ἰουδαϊκὴ θεολογικὴ βάση (μονοθεϊσμός, μεσσιανισμός, ἐσχατολογία), καθιερώνει συγκριτικὰ ἀπλὲς λατρευτικὲς τακτικὲς καὶ νομομοποιεῖ τὴν θρησκευτικὴ ἐπικράτηση διὰ τοῦ ξίφους (*ἱερὸς πόλεμος*).

Στὸ τέλος τοῦ βιβλίου ὁ συγγραφέας ἐπιχειρεῖ νὰ συγκρίνει τὶς πέντε μεγάλες θρησκείες τοῦ κόσμου καὶ νὰ ἐντοπίσει τόσο τὶς διαφορὰς τους ὅσο καὶ τὶς ὁμοιότητές τους. Οἱ βασικὲς τους διαφορὰς ἐστιάζονται στὸ γεγονὸς ὅτι στὸν Ἰνδουϊσμό καὶ στὸν Βουδδισμό δὲν ὑπάρχει θεὸς-πρόσωπο, πὺν νὰ ἀποκαλύπτει στοὺς ἀνθρώπους τὴν ἀλήθεια· πρᾶγμα πὺν συμβαίνει σὲ τὶς ὑπόλοιπες τρεῖς. Ἐπίσης στὴν ἴδια ὁμαδοποίηση καταλήγει ἡ διάκριση τῶν θρησκειῶν σὲ μονοθεϊστικὲς καὶ πολυθεϊστικὲς. Κοινὸ σημεῖο ὅλων εἶναι, ὅτι προτάσσουν τὴν ἠθικὴ συνείδηση καὶ τὴν στάση ζωῆς τῶν πιστῶν τους θεωρώντας τεὺς ὡς τὸν ἀσφαλὲς δρόμον γιὰ τὴν «λύτρωση» (*νιρβάνα, θέωσις, οὐράνιος παράδεισος*).

Ἀπὸ τὸ ἀξιόλογο αὐτὸ ἔργο τοῦ δρος Γ. Μουστάκη πιστεύουμε ὅτι ἀπουσιάζει ἡ κρίσιμη διαπίστωση-ὁμοιότητα, ὅτι ἔχουν ἀποκλειστικὰ ὡς κοινὴ τους βάση καὶ οἱ 5 αὐτὲς θρησκείες τοῦ σημερινοῦ κόσμου τὸν παράλογο τρόπο σκέπτεσθαι τῆς Ἀνατολῆς καὶ καμμία δὲν σχετίζεται μὲ τὸν Δυτικὸν Κόσμον. Ἡ «θρησκευιογονία» τῆς Ἀνατολῆς ἔχει περιβαλλοντικὰ καὶ πρωτίστως πολιτισμικὰ αἷτια, τὰ ὁποῖα ὀφείλουμε νὰ ἐντοπίσουμε.

Παν. Α. Κουβαλάκης

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΟΥ: Στὸ προηγούμενον τεῦχος 171, σελὶς 10365, διορθωτέον τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως τοῦ παρουσιασθέντος βιβλίου «*Ὁ ἀρχαιοελληνικὸς ἱσὸς εἰς τὴν βασικὴν δομὴν τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν*» εἰς «*Χατζηκωνσταντῆς*», ἀντὶ τοῦ λόγου τυπογραφικῆς ἀβλεψίας λανθασμένου «Χατζηδιαμαντῆς».